

ஆயாசி

100/-

101

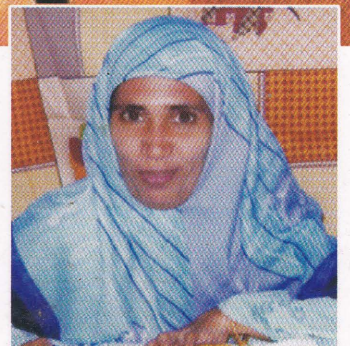
புரதம ஆசிரியர் : க.பரணீதரன்

மாசி 2017

சுயந்தன். கே.எம்.செல்வதாஸ். கா.தவயாலன். அ.யேசுராசா.
ஒவியநாதன். எம்.எஸ்.அமானுல்லா. எஸ்.ஏ.உதயன். மானிப்பாய் சுதன்.
கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன். ஜெ.ஈழநிலவன். முகமது அஸ்கர். மு.யாழவன்
கோமகன். சு.க. சிந்துதாசன். நேதாமோகன். ஜெனீரா கைஹரூள்.
த.ஜெயசீலன். மு. அநாதாசகன்.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

செவ்வாய்

செவ்வாய்
1007

செவ்வாய் காலம் : செவ்வாய் காலம்

செவ்வாய் காலம் : செவ்வாய் காலம்
செவ்வாய் காலம் : செவ்வாய் காலம்
செவ்வாய் காலம் : செவ்வாய் காலம்

ஜீயாதி

கட்டுரைகள்

சேரனை மீள் வாசித்தல்

சுயந்தன்.....	03
தமிழில் மேலை இலக்கியக் கவிதை வழுவம்	
கே. எம். செல்வதாஸ்.....	13
இலக்கிய இயம் சரிந்தது	
கா. தவபாலன்.....	19
உகை அளக்கும் திறன் கொண்ட சித்திரக்கலை	
ஓவியநாதன்.....	20
ஒரு தலைமுறை - நிழல்கள் - 7	
அ. யேசுராசா.....	34

சிறுகதைகள்

எம். எஸ். அமானுல்லா	07
எஸ். ஏ. உதயன்.....	15
கோமகன்.....	30
மணிப்பாய் சுதன்.....	40

கவிதைகள்

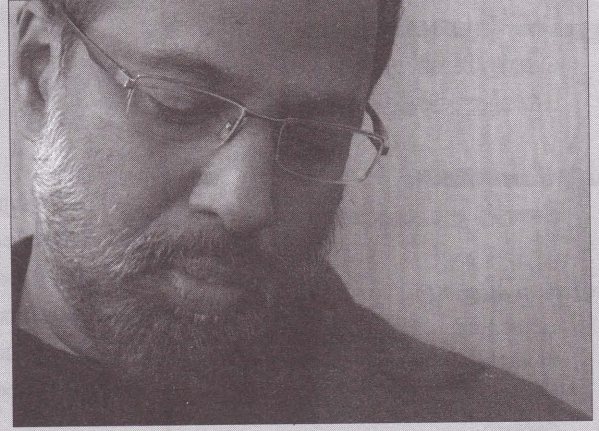
கந்தர்மடம் அ. அஜந்தன்.....	22
ஜெ. ஈழநிலவன்.....	23
முகமது அஸ்கார்.....	23
மு. யாழ்வன்.....	23
சு. க. சிந்துதாசன்.....	25
நேதாமோகன்.....	42

நூல் மதிப்பீடு

ஜெனீரா ஹைருள்.....	26
--------------------	----

நூல் மதிப்பீடு

த. ஜெயசீலன்.....	43
மு. அநாதரட்சகன்.....	46

சேரனை மீள் வாசித்தல்

-சுயந்தன்-

நேர்காணல்

- ஜெனீரா ஹைருள்-

அட்டா ஓவியம்

நன்றி இணையம்

ஜீவநதி

2017 மார்ச் இதழ் - 101

விரதம் ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவையந்தன்

ப.விஷ்ணுவரீத்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்

சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி

அல்வாய் வடமேற்கு

அல்வாய்

இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியான்

திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949

0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வாங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan

Commercial Bank, Nelliady

A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து

ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்

அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே

பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா வியரம்

தனிச்சந்தா - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 1500/=

வெளிநாடு - \$ 60 U.S

மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்

மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.

அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K.Bharaneetharan,

Kalaiahram,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்

K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch

A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை

ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு

செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்

செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...

புதியதோர் உலகம் செய்வோம்.! - மாரதிநாசன்-

100 வது ஜீவநதி

ஜீவநதியின் சிறப்புமலரான ஈழத்துப் பெண் எழுத்தாளர் சிறப்புமலர் வெளியீடு மிகவும் சிறப்பாக நடைபெற்று முடிந்திருக்கின்றது. இச்சிறப்புமலரில் ஈழத்துப் பெண் எழுத்தாளர்களுடைய படைப்புகளும் எம்மால் முடிந்தளவில் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளோம். பெண் எழுத்தாளர்கள் பற்றிய கட்டுரைகளும் அவர்களது படைப்புகளும் பெண்ணிலை குறித்து எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளும் இச்சிறப்பு மலரை அணி செய்துள்ளன.

இம்மலரை வெளியிடுவதில் பல்வேறு ஆளுமைகளையும் பற்றிய தேடலில் பலர் எமக்கு ஒத்துழைப்புத் தந்துள்ளனர். அவர்களின் உதவியை ஜீவநதி மனதில் கொள்கிறது. சில ஆளுமைகள் குறித்த கட்டுரைகளை பெற முயன்றும் சரியான நேரத்தில் பெறமுடியாமை வருத்தத்திற்குரியது.

ஜீவநதி ஆரம்பித்து 10 ஆண்டுகள் கழிந்து இத்தகு சிறப்பு மலர் ஒன்றை வெளியிட முடிந்ததை வலிகளுக்கு மத்தியிலும் பெற்றுக் கொண்ட அனுபவம் மலைப்பைத் தருகின்றது. இவ்வெளியீட்டு விழாவில் திருகோண மலை, மன்னார், வவுனியா, கிளிநொச்சி, கொழும்பு போன்ற பல்வேறு பிரதேசங்களில் இருந்தும் பல சிரமங்களுக்கு மத்தியிலும் எழுத்தாளர்கள் கலந்து கொண்டார்கள். அவர்களுக்கு என்றும் எமது நன்றி. இவ்விழா விலேயே மூத்த ஆறு பெண் படைப்பாளர்கள், இளம் பெண் எழுத்தாளர்களால் கௌரவிக்கப்பட்டனர். மலரின் தயாரிப்பு விலை அதிகமாக இருந்தும் வாசகர்களை சிரமத்துக்குள்ளாக்காமல் இருப்பதற்காக 700/- விலை குறிக்கப்பட்டு நஷ்டடங்களை என் மீது சுமந்து விழாவின் மண்டபத்தில் 600/- இற்கு பிரதிகள் வழங்கப்பட்டதும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டியது.

ஈழத்து இலக்கியத்திற்கு ஜீவநதி தன்னாலான பங்களிப்பை முடிந்தவரை நல்கும். ஜீவநதியின் தொடர் வருகைக்கு சகலரின் ஒத்துழைப்பை ஜீவநதி வேண்டி நிற்கின்றது.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ்ப்பாணம் - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, புக்லப் - திருநெல்வேலி,

கொழும்பு வெள்ளுவத்தை - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,

படிப்பகம் - ஆரியகுளம்,

பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி

சேரனை மீள வாசித்தல்

சுயாந்தன்

உலகப் புகழ்பெற்ற கவிஞர், இலக்கியவாதி, பேராசிரியர் ONV குருப் அவர்களது நினைவாக ONV Foundation சர்வதேச இலக்கிய விருதினை(2016) ஈழத்துக் கவிஞரான சேரன் உருத்திரமூர்த்தி அவர்களுக்கு வழங்கிக் கௌரவித்துள்ளது. ஈழத்து இலக்கியத்துக்கு பெருமை தேடி தந்த கவிஞர் சேரன் அவர்களுக்கு எமது பாராட்டுகள்.

“மேனி கிழியத் துண்டாடப்பட்டு
கிடந்த நிலங்களில்
எவ்விதப் பிடிப்புமற்று
ஆயுதங்களுடன் குடியிருக்கிறார்கள்
உறவற்றவர்கள்”

- சேரன் கவிதைகள்

ஈழத்து இலக்கிய மரபானது வெவ்வேறு பிரக்ஞை வெளிகளை உள்ளடக்கியது. சிலவேளை களில் சுதந்திர உணர்வு, யுத்தம் மற்றும் யுத்தத்தின் கோரம், காதல், இயற்கை, பொருளாதார சமூக நிலைகள் என நீளும் அந்தப் பட்டியல் நவீன இலக்கிய உலகையும் காவுவாங்கி உட்புகுந்தது என்பது யதார்த்தத்தின் ஆயாசம் எனலாம்.

காலந்தோறும் கடந்து வரும் தமிழின் இலக்கிய ஆற்றுகையானது கவிதைகளின் சொப்பனங்களாலும், சப்தங்களாலும் ஆனது. இவற்றை எப்போதுமே ஒரு

விதிவிலக்கான கொள்கை வெளி என்று தான் கூற வேண்டும். இந்தக் கனவுகளிலும், சொப்பனங்களிலும் தனித்து வீழ்ந்து விடாது விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய ஈழப்படைப்பாளிகளில் கவிஞர் சேரன் மிக முக்கியமான காலப்போக்கிஷம். இவர் மேற்கூறிய இரண்டு விடயங்களையும் தனது ஆளுகைக்குள் வைத்திருந்தார். எழுபதுகளில் எழுதத்தொடங்கிய சேரன், என்பது, தொண்ணூறுகளில் ஈழக் கவிதைப் பரப்பின் அடையாள மாகத் தன்னை முன்னிறுத்திக்கொண்டார்.

மரபுகளை உடைத்து நவீனக் கவிதைகளில் சேரன் காலூன்றி இருந்தாலும், அவரது அநேக படைப்புக்கள் தன் நிலம் சார்ந்தும் அந்நியம் சாராமலும் இருந்துள்ளது என்பது முக்கிய அம்சம் எனலாம். இயற்கை, காதல், போர் இந்த மூன்றையும் இடையறாது தன் கவிதைகளில் கூறி வரும். இயற்கையின் காதலன், நித்திய நேசன், தளராத போராளி” என்றெல்லாம். இவரது படைப்புக்களின் வழி, இவருக்கு வருணனை வழங்கலாம். “ஆற்றல் நிரம்பிய சொற்கள் இயல்பாகப்

பொங்கி வழிவது தான் கவிதை என்ற ஆங்கிலக் கவிஞர் வில்லியம் வோர்ட்ஸ்வோத் (William Wordsworth) கூறியுள்ளார். இயல்பாக வெளிப்படும் சேரனின் கவியுணர்வுகள், ஆற்றல் மிகு சொற்பிரபஞ்சம் ஆகியன உந்துதலாய் வெளிப்பட்டு நிற்கக் காணலாம். புரட்சி, காதல் முதலான பாடுபொருள் கொண்டு மாய கோவஸ்கி, நெருடா ஆகியோர் எப்படிக்கவிதைக் கட்டமைத்து வழங்கினரோ, அது போல ஈழத்தில் நிலவிய ஆயுதப் போராட்டத்தின் அடிப்படை மற்றும் விளிப்பு நிலைச் சம்பவங்களை அதே கண்ணோட்டத்தில் சேரனின் கவிதைகள் பிரதிபலித்திருந்தன எனலாம்.

இரண்டாவது சூரியோதயம் (1983), யமன் (1984), கானல் வரி(1989), எலும்புக்கூடுகளின் ஊர்வலம் (1990), எரிந்து கொண்டு இருக்கும் நேரம் (1993), நீ இப்பொழுது இறங்கும் ஆறு (2000), உயிர் கொல்லும் வார்த்தைகள் (2001), மீண்டும் கடலுக்கு, காடாற்று முதலாக கவிதைத்தொகுப்புக்களும், ஆறாம் அறிவு, ஞாபகங்கள் (the sixth sense : memory), வரலாறும், தமிழ்ப் புலம்பெயர்வின் பிரதிமையும் (History and Tamil Diaspora Imagination) ஆகிய கட்டுரை நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். ஆங்கிலம், டச்சு, ஜேர்மன், சிங்களம் ஆகிய மொழிகளில் இவரது கவிதைகள் மொழி பெயர்க்கப் பட்டுள்ளன.

“உலக இலக்கிய வரலாற்றைத்தன் ஆய்வுப் பொருளாகக்கொண்ட எந்த நூலிலும் லியோ ரோல்ஸ்ரோய் பற்றிக்குறிப்பிடாவிடின் அந்நூல் முழுமைபெறாது.” என்று கா.சிவத்தம்பி கூறியிருப்பதை ஈழத்துக் கவிதை வரலாற்றுச் செல்நெறியில் சேரனையும் மிக முக்கியமான கவிஞரென ஒப்பிட முடியும். காலங்களை மரபுகடந்து, அந்நியமாகாமல் வெளிப்படுத்திய சேரனின் பலகவிதைகள் திறனாய்வுக் குரியவை. இவரின் “மீண்டும் கடலுக்கு” எனும் தொகுப்பில் இடம்பெற்ற சில கவிதைகள் மீள் வாசிப்புக்குரியவை எனலாம்.

சேரனின் “இரங்கல் பா” எனும் கவிதையில் மாறும் காலங்களினூடாக இயற்கையைச் சூழ்ந்து கொள்ளும் விஞ்ஞான யுகத்தின் எதிர்வினைகளையும், இயற்கையின் அழிவுத்தன்மையினையும் கொணர்ந்து விடுகின்றது. மீண்டும் கடலுக்கு எனும் தொகுப்பில் இடம்பெறும் “மழைக்காட்டின் பெருமரம்” என்ற மற்றொரு கவிதையில் மாய உலகினுள் பிரவேசிக்கும் மனிதன்காணும் சில காட்சிகளையும், அங்குள்ள ஒரு மரம் காட்டுகின்ற அல்லது நிலைத்து நீடிக்கும் தன்மையில் மனிதன் மேற்கொள்ளும் சிறுமைகள் என்ற கருத்தியலிலும் கவிதை எழுதப்பட்டிருக்கும்.

இந்த இரண்டு கவிதைகளின் ஒற்றுமை என்பது, மரம் எனும் குறியீடே கவிதையை இயக்குவதாக அமைவது தான். சேரனின் கவிதைக் கொள்கையை (Poetry Theory) அறிய அவரது இருப்பு எவ்வாறு வாசகர்களுக்கு நியாயம் கற்பிக்கின்றது என்பதனைப் பூரணமாக விளங்கிக்கொள்ளல் வேண்டும்.

யுத்த களைப்புக்களில் இருக்கும் மனிதன் தன் தாயகப் பிரதேசங்களை விட்டுப்பலம் பெயரும் போது தான் கடைசியாகக் கண்ட மரம், கடல், புல் போன்றன எப்படி கவிதைப் பண்பாடாக (Poetic culture) மிளிரும் என்பது தான் சேரனின் கவிதைகள், அவர் காலத்தை விளங்கிக்கொண்டாலே கவிதைப்பண்பாடு பற்றிய வன்மை இலகுநிலை அடைந்துவிடும்.

முன்னொரு காலம் எனது பால்யத்தில் நான் கண்டிருந்த இயற்கையின் எழில் இப்பொழுது இல்லாமலே போய்விட்டது. வீரியமாய்ப் பொருமி நின்ற என் நில மரங்கள் இன்று நீரைப்பார்க்காமல் நிலத்தை நோக்கி விம்முகிறது. என்ற இயற்கையின் மீதான பாசத்தையும், நேசத்தையும் மிகவும் பண்பட்ட வரிகளால் சேரன் கூறியுள்ளார்.

“அலைகள் உறங்க இலைகள் நிறம்மாற
பறவைகள் அற்ற வாவிக்கரையின்
திடீரென வீசிய ஒரு பெருங்காற்று
மரங்களை அம்மணமாக்குகிறது

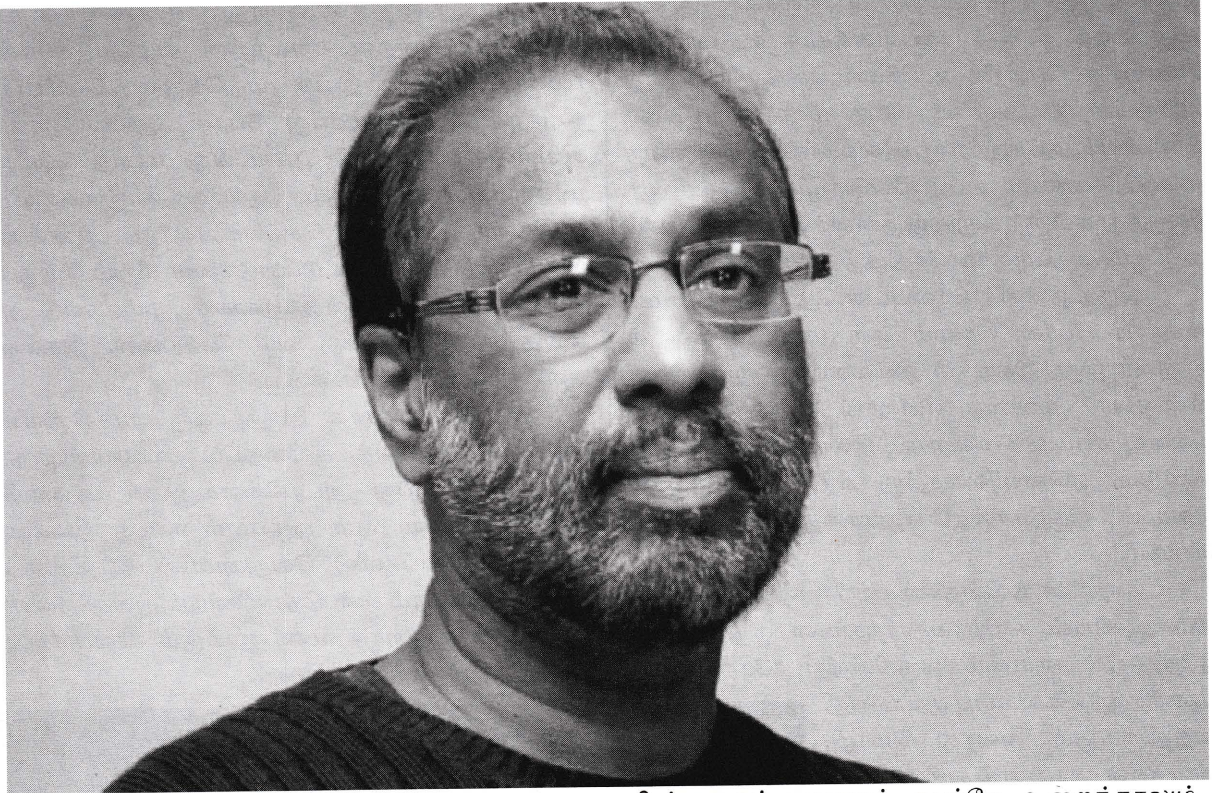
நீருக்கு முகம் திருப்பி
எதிர்ப்புறம் சாய்ந்து
தன் நீண்ட விரல்களால்
நிலத்தை வருடிக்கொண்டிருக்கும்
ஒரு மரத்தைக்கேட்டேன்
நீரிடம் என்ன வெறுப்பு?”

என்ற வினாவை மரத்திடம் கவிஞர் கேட்கிறார் கதைசொல்லும் உணர்வினைக் காவி வருகின்ற இக்கவிதையின் தொடக்கம் நன்னீர் நிலைகளில் ஏற்படும் மாற்றங்களைப் பிரஸ்தாபிக்கின்றது. வாவியின் கரைகளில் நடக்கக்கூடாது ஒன்று நிகழ்ந்து அந்த வாவி முழுமையும் ஒரு ஏகாந்த மாற்றம் கொண்டுள்ளது என்பதையே “அலைகளின் உறக்கம், இலைகளின் நிறமாற்றம், பறவைகளின் தூர்ன்யம்” முதலான சொல்லாடல்கள் வெளிக்காட்டி விடுகிறது. அதே வேளை ஒரு காற்று மரங்களை அம்மணமாக்கி விடுகின்றது. இது நீர் நிலையின் வெறுமையை காத்திரமாக உணர்விக்கின்றது. நிகழ்கால நடப்பில் பெரிதும் பொருந்தி வருகின்ற Global/ Warningஇன் ஆரம்ப கட்டத்தை இக்கவிதை சொல்லி விடுகிறது என்றும் கருதலாம்.

“இந்த நன்னீர் முன்புபோல் அல்லை
இதன் முகத்தில் எனது நிழலைப் பார்க்கவே
அச்சம் எழுகின்றது.

ஆழ்ந்த நீலமும், அடர்ந்த பச்சையும்
என
மாறி மாறித் துலங்கிய நாட்கள்
தொலைந்து விட்டன.

பெருங்குளிரில் காற்று உறைந்தாலும்
உறைய மறுக்கின்றது நீர்
அதன் உயிரிலும் நஞ்சு

கலந்து கிடக்கிறது

பறவைகள் நடந்து செல்ல எனப்
பெரிய இலை விரித்துப்
படர்ந்து கிடந்த கடல் தாமரைகள்
அழிந்து விட்டன.

பொன் மீனையும் நட்சத்திரப் பூவையும்
நீலக்கால் ஆமையையும்
உப்புத் தின்றொழித்து விட்டது”

ஏற்கனவே “நீரிடம் ஏன் வெறுப்பு” என்ற கேள்விக்கான விடையாகத் தன் நிலச்சகாக்களின் அழிவுடன் ஒப்பிட்டுக் கதறுவது போன்று மேற்கூறிய கவிதை அமைகிறது. இது போன்ற கவிதைகளின் தோற்றப்பாட்டினை Russian Futurism எனும் இலக்கிய இயக்கக் கவிதைகளில் மாயவெஸ்க்கி கையாண்டிருப்பார். ஆனால் அதில் காதல் சார்ந்த பிரமிப்புக்களும், வருணனைகளும் அதிகம் இருக்கும். மாயவெஸ்க்கியின் 'Back Home', 'To all and everything' ஆகிய கவிதைகளை உதாரணமாகக்கொள்ளலாம்.

கருநீலமும், கரும்பச்சையும் கொண்ட நன்னீரில் தோன்றும் பிம்பங்கள் எப்போதும் கண்ணாடியில் காண்பது போல ஒரு தெளிவுத்தன்மையையே தரும் உங்கள் ஊர்களிலுள்ள குளங்களில் சென்று முகம் புதைத்தால் அவ்வனுபவத்தை உணரலாம். மரம் தனது நிழலை நன்னீரில் பார்க்க அச்சம் கொள்கின்றது. அதற்கான காரணிகள் பின் வருமாறு அட்டவணைப்படுத்தப்படுகின்றது. சேரன் தனது பௌதீகக் கண்ணோட்டங்களை மிக அருமையாக குறுகிய வார்த்தைகளில் விபரித்திருப்பார்.

காற்று எப்போதும் உறையாதது. இது

விஞ்ஞானம் ஆனால் காற்றே உறைந்தாலும் நீர் உறையவில்லை என்ற ஒரு கொடுமையான சோக நிலையைத் தன்னளவில் கூறுகின்றது. அதாவது உப்பு உட்புகும் நீர் எப்போதும் உறைவதில்லை. நன்னீரை உயிராகவும், அதில் கலந்த உப்புநீரை நஞ்சாகவும் ஒப்பிட்டுக்கூறிய கவிஞரின் கருத்து நீரியல் வளங்களின் தனித்துவம் எத்தகையது என்பதை வெளிக்காட்டி நிற்கின்றது.

“கடல் தாமரைகள்” என்ற சொற்பத்தைப் பறவைகள் நடந்து செல்வதற்கு என்று முரணியல் ரீதியில் கவிஞர் கையாண்டுள்ளார். Sea Anemone என்றழைக்கப்படும். கடற்றாமரையானது ஆண்டாண்டு காலம் கடல்நீருக்குள் ஒரே இடத்தில் இருக்கக்கூடியது தனக்கு ஆபத்து என்று அறிந்த பிற்பாடு வேறு இடத்திற்கு மிதந்து நகரக்கூடியது. ஆணுறுப்பும், பெண்ணுறுப்பும் ஒருங்கே அமைந்துள்ளது. கோமாளி மீன்களை மட்டுமே தன்னுள் தங்க வைக்கும் தாமரை, தங்குமிடத்துக்கு வாடகையாக அந்த மீன்கள் கொண்டு வரும் உணவுகளை உட்கொண்டு விடுகிறது. இந்த அரிய வகை கடல் தாமரையை நன்னீரின் மேற்பரப்பில் பறவைகள் நடந்து செல்லப்பயன்பட்டன என்று கூறியிருப்பது முரணானவாறு. அவ்வாறு இல்லையெனில் கடல்நீரே வற்றி விட்டது. அதன் மீதேறிச்செல்கின்றன பறவைகள் என்றும் கருதிவிடலாம்.

அடுத்து வரும் பொன் மீன், நட்சத்திரப்பூ, நீலக்கால் ஆமை, இவற்றை உப்புத்தின்று விட்டதாகக் கவிஞர் கூறுகின்றார். இதில் பொன்மீன் (Gold fish) என்று சேரன் கூறுவது வீடுகளில் அழகுக்காக வளர்க்கப்படும் நன்னீர் மீன்களில் ஒன்று. வீடு களில் 25 ஆண்டுகளும், சாதாரணமான நீர் நிலைகளில் சில ஆண்டுகளும் வாழ்பவை. இவை இலகுவில் நோய்த் தாக்கத்துக்கு

உட்படும். அடுத்துள்ள நட்சத்திரப்பூ, நீலக்கால் ஆமை என்பவற்றைக் கவிஞர் கற்பனைக்காக உருவாக்கிய வன்மையான பௌதிக உயிரிகள் என்றே எண்ணத் தோன்றுகின்றது. அதாவது பொன்மீன் என்ற மென் உயிரினையும், நட்சத்திரப்பூ, நீலக்கால் ஆமை என்ற வன் உயிரிகளையும் உப்பு தின்றொழித்து விடுகிறது. இதிலிருந்து கவிஞர் கூறுவது நன்னீர் நிலையில் புகும் கடல் நீரும், அதனாலான சேதாந்திரமுமாகும்.

அந்த நன்னீர் வாவியுடன் தொடுகையுறாமல் கண்ணாடி போல் வாழும் ஒரு மரம் சொல்லும் கதைதான் இது. இதற்குள் இவ்வளவு நுணுக்கங்கள் உள்ளனவா? கவிதை என்றால் புரிந்துகொள்ள இவ்வளவு சிரமமா? என்றால் இல்லையென்று கூற வேண்டும். ஏனெனில் சற்று வாசிப்பனுபவமும், ஆர்வமும், இருந்தால் போதுமானது என்றே கூற வேண்டும்.

சேரனின் கவிதைகள் பற்றிச் சுந்தர ராமசாமி 2000ம் ஆண்டில் கூறிய யதார்த்தமான ஒரு கருத்து இந்நேரத்தில் ஞாபகம் வருகின்றது “சேரன் ஒரு மதிக்கத்தகுந்த கவி. மரபு பதப்படுத்தி வைத்திருக்கும் அவரது மொழி, பொருளை வளைத்துக் கட்டும் ஆற்றல் கொண்டது. நுட்பங்களையும் சிக்கல்களையும் மடக்கிக் கொண்டு வரும் போது கூட ஆயாசத்தின் பெரு மூச்சை விடாதது” என்று கூறியுள்ளார். “பொருளை வளைத்துக்கட்டும் ஆற்றல்” என்பது சேரனுக்குத் தனித்துவமானது. இது போன்ற கவிதையமைப்பினைக் கவிஞர் சுகுமாரனின் கவிதை களிலும் காண முடியும். சுகுமாரனின் “கோடைக்காலக் குறிப்புக்கள்” தனிப்பட்ட மன உணர்வுகளையும் நெகிழ்வுகளையும் கூற வல்லது”

“தலையிலிருந்து முதுகெலும்பு வழியாக நேராக வெட்டப்பட்ட பிணம் நான் ஒரு கிளியாய்ப் பறந்து சுவர்களில் போகிறது உயிர்”

- சுகுமாரன் கவிதைகள் -

என்ற கவிதை போலவே சேரனின் “இரங்கல் பா” விலும் ஒரு வரியுண்டு.

“இக்கரையில் இருந்து அக்கரை வரையும் நீண்டு நீண்டு வெப்பக்குழாய்கள் அடியில் ஓடுகின்றன

வாவியின் உயிர் துடிக்கிறது”

முதற்சொன்ன சுகுமாரனின் கவிதையும், சேரனின் கவிதையும் மனித மனத்தினுள் ஒரு தரிப்பைப் பிரசவித்து விடுகின்றது. பிணமான பின்பு என்னுயிர் சுவர்களில் கிளிபோல் உள்ளது. இங்கே வெப்பக்குழாய்கள் நன்னீரில் புகுந்து வாவியின் உயிரை மேலும்

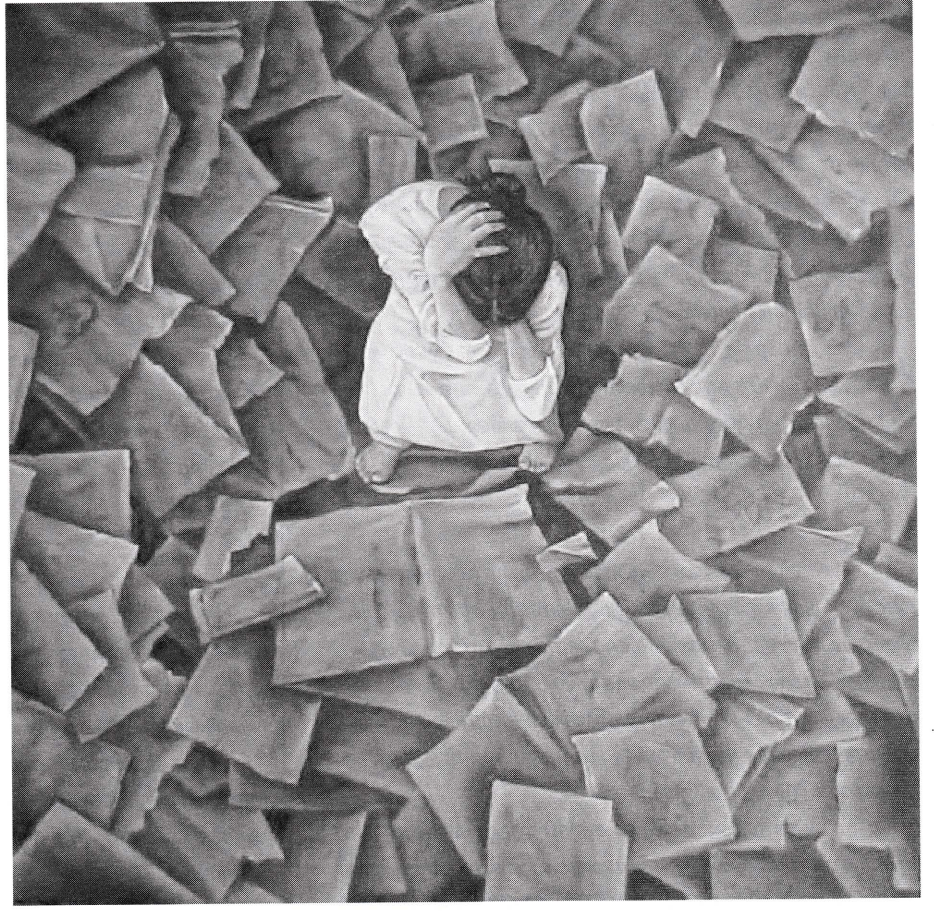
மேலும் சிதைக்கின்றது. பனிப்பாறைகள் பிளக்கப்படுகின்றன. அவற்றின் வழியே கப்பல்கள் பயணிக்கின்றன. இங்கு முதுகெலும்பு வெட்டப்பட்டு சுவர்களில் பயணிப்பது போல். இயலாமையுடன் இயற்கை தோல்வி அடைவது மனித உயிர்கள் மரணிப்பதுக்கு ஈடாகும். ஆனால் இயற்கையை மீறி மனிதனால் எதுவும் செய்யவியலாது. ஆனபோதும் இயற்கைத் தாயின் கட்டுப்பாடுகளை மீறும் போது இது போன்ற ஆற்றாமைகள் இயற்கையிடமும் உண்டு. அவை மனித குல அழிவுக்கு வழி செய்பவை. இதனையே கவிதையின் இறுதியில் கவிஞர்.

“பெரு மரமாக இருந்து ஒரு மரமாகி தனிமரம்” என்ற கருத்தினைக் கவிதையில் கையாண்டிருந்தார். பெருமரம் என்பது அடர்களைகளுடன் பச்சையிலை உடுத்தியிருக்கும் மரம், ஒரு மரம் என்பது இலையுதிர்/ வெயில் காலங்களில் வெறுமையில் இருக்கும் மரம் அனால் தனிமரம் என்பதோ மீண்டும் துளிர்க்கவியலாத பட்டமரம்/முற்றாக மண்ணுக்கும் வேருக்குமான தொடர்பற்றுந்த சந்தர்ப்பமாகும்.

இயற்கையின் சற்று மேலாக பாகத்திலுள்ள மிகக்கீழான பாகங்கள் எவ்வாறு மனித இருப்பை அச்சுறுத்துகின்றன என்பதை அசாதாரண புரிதல்களையும், சாதாரண மொழிநடையிலும் உள்ளடக்கிக் கூறும் தகைமை சேரனைச் சாரும். இயற்கை சார்ந்த மானுடப் பிரக்கைகளைப் பேசும் கவிஞனின் அணுகு முறை உண்மையிலேயே உயர்வானது அது ஒரு சமூக நிலை வளர்ச்சியின்/அறிவு முதிர்ச்சியின் விவரணம் எனில் மிகையன்று.

கடல், பறவை, மீன்கள், காற்று மரம் போன்ற இன்னொரன்ன பௌதிக மூலகங்கள் என்றுமே யந்திர மனிதனைப் புறந்தள்ளாது. அவற்றைப்போதுநல அடிப்படையிலும் கவித்துவ நோக்கிலும் நேசிப்பதன் இடர்பாடுகள் அறியாமையால் இடம்பெறலாம். ஆனால் ஆயாசத்தின் பெருமூச்சை விட வேண்டும் என்றால் இயற்கையுடன் மனிதனின் ஆலிங்கனம் இன்றியமையாதது சேரனின் கவிதை போல.

அனாவும் அரைப்பவுண்சங்கிலியும்

எம்.எஸ்.அமாணுல்லா

வேலி ஓரத்தில் ஆண் பனையும் பெண் பனையுமாக 10 மரங்கள் மதாலித்து வளர்ந்திருந்தன. அருகே நாலைந்து சமுளை மரங்கள். அனா சிறு பிள்ளையாக இருக்கும் போது அவள் கைகளால் நாட்டியது: “என்ன மாய் வளருது பாருங்கள்...” - உம்மாக்காரி புள்ளைய முகத்தில் கொஞ்சி இடுப்பில் கிச்சக்கிச்ச மூட்டுவாள். அந்தக்கிளுகிளுப்பும் சிரிப்பும் இன்று இல்லை.

வேலி ஓரம் தாண்டி ஈச்சம் பத்தைகளும் சொண்டான் செடிகளுமாக

செழித்துக் கிடக்கும். யாரும் அண்டுவார் இல்லை. புடையன் கிடக்குமாம். அவற்றைத் தாண்டி ஆறு. மகாவலியில் நீர் திறந்துவிட்டதில் நுங்கும் நுரையுமாக கரைபுரளுகிறது. மேலே பட்டுப்பாவாடை விரித்தது போல தங்கூன் கீரை படர்ந்து தீண்டுவார் இல்லாமல் கிடந்தது.

திடீரென்று வெடிச்சத்தங்கள் நாலா பக்கமுமிருந்து கேட்டன.

அனா முற்றத்தில் குமுறிக் கிடந்த குச்சுவெளி முருங்கைக் காய்களைப் பிடுங்கி சீவிக்கொண்டிருந்தவள் நடுநடுங்கிப் போனாள். மூன்று விரற்கடை நீளத்தில் அளவு எடுத்தது போல எப்படி இவளாள் ஒரே சீராக சீவ முடிசிறது.

“ஏனம்மா இவ்வளவு காய்களையும் சீவுகிறாய்?”

“கொஞ்சம் தங்கூன் கீரையையும் போட்டு வெள்ளாணம் வைத்தால் ருசியாக இருக்கும் வாப்பா.”

ஆனால் அது காரணமல்ல. நாலு நாட்களாக மூதூர் முற்றுகை இடப் பட்டிருந்தது. இன்று வெள்ளிக் கிழமை ஊரை விட்டு சனம் முழுவதும் கந்தளாய்க்கு ஓடித்தப்ப நேற்றே அறிவித்து விட்டார்கள். வாப்பாவுக்கு இன்னும் சொல்லவில்லை. அனாவின் வலது கையைப் பார்த்த வாப்பாவுக்கு குபுக்கென்று கண்ணீர் வந்துவிட்டது. அனாவின் வலது கையில் நடுவிரல்கள் இரண்டும் இல்லை. அந்த இடுக்கில் வைத்துத்தான் முருங்கைக் காய்களை நறுக்குகிறாள்.

அப்போது அவள் ஏழாம் தரம் படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சமையலுக்கென்று அவள் வகுப்புப் பிள்ளைகள் மணி டீச்சரின் தலைமையில் இருபது பேர் வளவுக்கு வந்துவிட்டார்கள் பறி நிறைய வாப்பா கருவண்டன் இறால் வீசி வந்தார். கூடவே காட்டு மாங்காய்க் குவியல். சீனிக் கறி. விரால் மீனை வதக்கிப் பொரித்தார்கள். தங்கூன் கீரையில் வெள்ளைக் கறி ஆக்கவென்று சின்னத் தோணியை எடுத்துக்கொண்டு ஆற்றில் இறங்கினார். கூடவே அனாவும் நானும் வருகிறேன் என்றாள்.

அடர்ந்திருந்த கொடியில் பிஞ்சி இலைகளாக சொடுக்கி ஆய்ந்தாள் அனா. “போதும் வாப்பா போவோம்” என்று கூறினாள். தோணியைத் திருப்பி கரையேற நினைத்த போதுதான் அது நடந்தது.

2

சின்ன முதலையொன்று அனாவின் கைகளைப் பிடித்து நீருக்குள் இழுத்தது. தோணி தள்ளாடத் தொடங்கியது. தங்கூன் கீரை நீரில் கொட்டியது. அதற்கு மேல் அனாவின் கையில் இரத்தம் சொட்டியது. தடுமாறிப் போனாள். இலந்தை மரத்தடியால் செய்த சவலால் முதலைக்கு அடித்துப் பார்த்தார். முதலை விடுவதாக இல்லை.

அனாவின் அலறல் சத்தம் ஆறு வளவுகளையும் தாண்டி சென்றது. பிள்ளைகள் எல்லாம் ஆற்றங்கரையோரம் திரண்டு கூச்சலிடத் தொடங்கினார்கள்.

இனி தாமதிக்க நேரமில்லை.

கூர்க் கத்தியை வாப்பா கையில் செருகிக் கொண்டு ஆற்றில் பாய்ந்து விட்டார். கத்தி முனையால் முதலையின் மேவாயை குத்திக் காயப்படுத்திய போதுதான் அது பிடியை விட்டது.

அனா மயக்கமானாள். கையெல்லாம் இரத்தம் ஒழுகிக்கொண்டிருந்தது. மணி டீச்சர் காயத்திற்குக் கட்டுப் போட்டாள். மூன்று மைல்களுக்கப்பால் உள்ள ஆல்பத்திரிக்கு கொண்டு சென்றார்கள். “என்ற மகளே” என்று டீச்சர் அழத் தொடங்கினாள். அனாவின் வலது கையில் நடு விரல்கள் இரண்டும் முதலையின் பிடியில் சிக்கி நசிந்து சப்பித் துப்பிய கரும்புச் சக்கைபோல் இருந்தது.

இனிஅனாவுக்கு மூன்று விரல்கள் தானா?

அனாவின் வீடு தூரம் என்பதால் காலை மாலை நேரங்களில் டீச்சரே கரிசனையாகப் பார்த்துக் கொண்டாள். உணவு உடுப்பு என்பனவும் அங்கிருந்தே சென்றன.

*

மறுபடியும் கந்தகக் குண்டுகள் முழங்கத் தொடங்கின. எந்தத் திசை என்றில்லாமல் ஊருக்குள் வந்து விழுந்த வண்ணமே இருந்தன. சனங்கள் திசை மாறி ஓடுகின்ற சத்தமும் கேட்கின்றது. கூடவே செய்தி களையும் கூறிக்கொண்டு ஓடுகின்றார்கள். அங்கே மூன்று பேராம் இங்கே நான்கு பேராம் என்று சோகச் செய்திகள் நெஞ்சை வாட்டிச் செல்கிறது.

வாப்பாவுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. கடந்த

நான்கு நாட்களாக இந்த நிலைதான். அனா குடிசை வீட்டுக்குள் கால்களை கைகளால் இறுகப் பிடித்துக் கொண்டு பயத்தில் அழுதுகொண்டிருந்தாள். அடுப்பில் முருங்கைக்காய் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. கல் அடுப்பில் சோறு வெந்து மணக்கிறது. ஊரில் அறிவித்துவிட்டார்கள். எல்லாரும் கந்தளாய்க்கு நகருவது என்று. சுற்றிவரக் கேட்கும் குண்டுச் சத்தங்களுக்குத் தப்பி எத்தனை பேர் கந்தளாய் போய் சேரப் போகிறோம்? ...

பெரியபாலம் தாண்டி 64ஆம் கட்டை தாண்டி கினாந்திமுனை ஊடாக சன வெள்ளம் நகரத் தொடங்கியது. வீடு வாசல், காசு, நகை எதிலும் நாட்டமின்றி உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு சனங்கள் ஓட்டமும்

3

நடையுமாக... புருசன் ஒரு பக்கம் மனைவி ஒரு பக்கம். பிள்ளை ஒரு பக்கம், நோயாளி, கர்ப்பிணித் தாய்மார் ஒருபக்கமாக... மனித வரிசை நீண்டு செல்கிறது.

அனாவின் வீட்டைச் சுற்றி உள்ள இடங்களில் சனங்கள் தரித்து நீர் குடித்து, இரவல் உடைகளையும் வாங்கி ... வயோதிபர்கள் சைக்கிளில் பின் கெரியரில் ஏற்றப்பட்டு

அனாவின் குடிசை வீட்டுக்குள்ளும் சனங்கள். குழந்தைகள் வீரிட்டு அழத் தொடங்கின... அகதிகளோடு அகதியாக இருந்ததில் அனா கொஞ்சம் தெம்பானாள்.

அடுப்படிக்கு வந்தவள் சுளகைத் தேடி எடுத்தாள். அதன்மீது வாழை இலையை விரித்து பாணைச் சோறு முழுவதையும் கவிழ்த்து விட்டாள். முருங்கைக் காய் கறியை பக்கத்தில் இறக்கி வைத்தவள் பிளாஸ்டிக் கோப்பைகளில் சோற்றையும் கறியையும் போட்டு எல்லாருக்கும் பங்கிட்டாள்.

“அனா நீயும் கொஞ்சம் தின்னம்மா ...”-- வாப்பா.

“வந்தவங்கள் பசி ஆறட்டும் வாப்பா. இவங்களுக்கு எப்ப சாப்பாடு கிடைக்குமோ”

சோற்றை பங்கு வைத்தாலும் அனாவின் கண்கள் மட்டும் வாசலையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தன.

“அனா உடுப்பு ரெண்டை மடியனம்மா. சனங்களோட சனமாக நாமளும் போய்ச் சேருவோம். இனி எப்போ வருவமோ... யாஅல்லாஹ்”.

மனிசி அனுப்பிய காசில் குருவி நெல்லு சேர்ப்பது போல கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மிச்சம் பிடித்து பாதி கட்டிய வீட்டை நிமிர்ந்து பார்த்தார். இன்னும் கூரை போடவில்லை... அதற்குள் மனிசி திரும்பி விட்டாள். கேன்சர். நாலுமாதம் இருந்தாள். மரணம் அவளை அணைத்துக்கொண்ட போது அனாவை ஆறுதல்படுத்துவதே அவருக்கு பெரும் பாடாக இருந்தது. தனது கண்ணீரையும் கவலையையும் மனதிற்குள் மறைத்துக்கொண்டார்.

மணி டீச்சர் ஆறுதல் கூறினாள். ஏ.எல் எழுதும் வரை தானே அனாவை வீட்டில் வைத்துக் கொள்வதாக கூறினாள். ஆனால் வாப்பா ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. என்றாலும் வாரத்தில் இரண்டொரு நாட்கள் டீச்சரின் வீட்டிலேயே தங்கிப் படித்தாள்..

“வெளிக்கிடனம்மா போவோம்.” வாப்பா. அவசரப்படுத்தினார்.

“கொஞ்சம் பொறுங்க வாப்பா. டீச்சர் வந்தா ஒரு வாய் சாப்பிட்டுப் போவோம்”

“வருவாவா” வாப்பா

“தெரியாது வாப்பா. நம்ம வளவு தாண்டித் தானே போகவேணும்....”

4

அதற்குள் மலைகள் மோதியது போல் வெடிச் சத்தம். வாப்பா அதிர்ச்சியில் சீழே விழுந்து விட்டார். தகரக் கதவு கழன்று ஒரு பக்கமாகச் சாய்கிறது.

“வாப்பா....” என அனா ஓடிவருகிறாள்.

“எனக்கு ஒன்றுமில்லையம்மா... அதோ பார் படலையடியில் யார் வாரதெண்டு.”

கால் பெருவிரலில் அடிபட்ட காயத்தோடு டீச்சர் மெதுவாக நடந்து வருகிறாள். முகத்தில் பயமும் பதட்டமும் தெரிகிறது.

டீச்சரை அள்ளியெடுத்து பாயில்

இருப்பாட்டுகிறாள் அனா.

“மகன் வந்தானா?”- டீச்சருக்குக் கண் கலங்குகிறது.

“இல்லையே டீச்சர், முன்னுக்கு வந்த சனங்களோடு போயிருப்பான்”

அனா ஆறுதல் கூறினாள். டீச்சருக்குத் திருப்தி இல்லை.

“வாப்பா, கொஞ்சம் தெருவில் பாருங்கள்...” - டீச்சரின் வாயில் இருந்து வார்த்தைகள் வரவில்லை. தொண்டை சுருண்டுவிட்டது. கேவிக்கேவி அழத் தொடங்கினாள்.

வாப்பா கொஞ்சம் முன்பக்க வீதிகளைச் சென்று விசாரித்தார்.

“டீச்சர் கொஞ்சம் சாப்பிடுங்க டீச்சர்.... இனி சாப்பாடு கிடைக்க எவ்வளவு நேரம் ஆகுமோ தெரியாது.”

“என்னன்டம்மா சாப்பிடுறது? காலிலே கல்லடித்த காயம். இரத்தம் ... மகன் முன்னுக்கு வந்தவனைக் காணவில்லை. இந்த வெடிச்சத்தத்திற்குள் தப்பிப் பிழைப்போமோ தெரியாது....”

அதற்குள் வாப்பா வந்து விட்டார்.

“புள்ள, உங்கட மகன் முன்னுக்குப் போயிட்டாராம். உங்கட பள்ளிக்கூட மாஸ்டர் ஒருவர் தோளில் தூக்கிக்கொண்டு சென்றவராம். நல்லா விசாரிச்சிட்டன். பயமில்லாமல் இருங்க டீச்சர்.”

அதற்குள் அனா வாழை இலையில் சோற்றைப் பிசைந்து மூன்று விரல்களால் கோதி டீச்சரின் வாயில் ஊட்டிவிட்டாள். சோறு உள்ளே செல்லவில்லை

கண்மூடி அழத்தொடங்கினாள்

“எப்படி அனா தப்பிச்செல்லப் போகிறோம்...”

பேசமுடியவில்லை. விக்கல் எடுத்தது. அனா தண்ணீர் புகட்டினாள்.

“வீடு கூட பூட்டவில்லை. ஒரு சாமானும் எடுக்கவில்லை. உடுத்த உடுப்போட ஓடி வாறன். ஒரு சதக் காசு கையில் இல்லை. எங்கே போய் முடியப் போகிறதோ?” - டீச்சருக்கு அழுகை நிற்கவில்லை.

5

அனா வாப்பாவை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். பணையோலையால் செய்யப்பட்ட பை ஒன்றினுள் ஒரு சாரத்தையும் பெனியனையும் துவாயையும் திணித்துக்கொண்டிருந்தார்.

அனா தயங்கவில்லை குடிசையினுள் சென்று உம்மா கொண்டு வந்த பூத்துவாலையையும், பெரு நாளைக்கென்று வாங்கிய தன்னுடைய மெக்சியையும் துணிப்பையொன்றில் வைத்து டீச்சரின் கையில் கொடுத்தாள்.

“உடுப்பெல்லாம் எனக்குத் தந்துவிட்டு நீ என்னம்மா செய்யப் போகிறாய்?”

“எனக்கு இருக்கிது டீச்சர்”- எனக்கூறியவள் பழந்துணிகள் சிலவற்றை சுருட்டியெடுத்து சொப்பிங் பேக்கில் வைத்துக்கொண்டாள்.

“புள்ள நாமளும் ஆளோடு ஆனா போனாத் தான் எங்கேயெண்டாலும் பாதுகாப்பான இடத்திற்கு போய்ச் சேரலாம். டீச்சருக்கு நடக்க ஏலுமா” வாப்பா டீச்சருக்கு மகனின் நினைவாகவே இருந்தது. “உண்மையா மகனை கண்டவங்களா வாப்பா” கண்கள் திரும்பவும் பனித்தன.

“ஓம் டீச்சர்... எனக்குச் சொன்னவன் நல்ல நம்பிக்கையானஆள்”

சோற்றுப் பானையும் கறியும் அப்படியே கிடந்தன. என்ன செய்யலாம்.... பழுதாகி விடுமே... யாருக்காவது பிரயோசனப்பட்டால் நல்லதல்லவா....

அதற்குள் சேனைப் பக்கமிருந்து ஒரு குடும்பம் ஓட்டமும் நடையுமாக வந்தது. காலையிலிருந்து சாப்பிட்டார்களோ இல்லையோ...

“கொஞ்சமா சாப்பிடுறீங்களா”- அனா.

“ஓம் அம்மா தாம்மா....”- வளைத்து இருந்து சாப்பிடத் தொடங்கினார்கள். அனா தண்ணீர் மொண்டு கொடுத்தாள்.

“வெளிக்கிடன் அம்மா... நேரம் போகு தல்லவா...”- வாப்பா நெருப்பை மிதித்தவர் போல் அவதிப்பட்டார்.

அனா படலையைச் சாத்திவிட்டு கயிற்றுப் பட்டால் கட்டிவிட்டாள். களவு போக என்னதான் இருக்கிறது?... வாப்பா வேலியோரத்து பனை மரங் களையும் சமுளை மரங்களையும் வாஞ்சையோடு நிமிர்ந்து பார்த்தார். கண்ணீர் திரண்டு நின்று பார்வையை மறைத்தது.

6

வீட்டுக்கு கூரை போடுவதற்கு அவர் அந்த மரங்களைத்தான் நம்பியிருக்கிறார். மனிசி நோயோடு வெளிநாட்டிவிருந்து வரும்போது கொண்டு வந்த அரைப் பவுண் சங்கிலி ஒன்று அனாவின் கழுத்தில் இருக்கிறது. அதை விற்றால் ஓடுகள் வாங்கவும் கூலிக்கும் போதும்.

“வாப்பா... வாங்ளன் வாப்பா...” டீச்சர்.

வாப்பா அனாவைப் பார்த்தார். வீங்கிய கண்களும் கரகரத்த தொண்டையுமாக வாப்பாவை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“கொஞ்சம் பொறுங்க டீச்சர். பின்னேரமா மலைப் புறாக்கள் அடைய வரும். அதற்கு கூட்டுக்குள் கொஞ்சம் நெல்லை வைத்துவிட்டு வருகிறேன்...”

அனா மறுபடியும் குடிசைப் படலையைத் திறந்து ஒரு சிரட்டை நிறைய நெல் மணிகளை அள்ளிக் கொண்டு படலையைச் சாத்திவிட்டு புறாக்கூட்டினுள் கதவிடுக்கின் கீழ் வைத்துவிட்டு வந்தான்.

இனி புறப்படவேண்டியதுதான்.

டீச்சர் கெந்திக் கெந்தி நடந்தான். அனா தாங்கிக் கொண்டாள். வாப்பாவின் காலிலும் காயம். ஆனால் பெரிதில்லை. பிரதான வீதியில் இருந்து பிரிந்து செல்லும் செம்மண் சாலையில் கிணாந்தி முனை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

உடைக்கப்பட்ட புற்றிலிருந்து சாரிசாரியாக கறுத்த எறும்புகள் கிடைத்த உணவை வாயில் கௌவிக் கொண்டு வேகம் வேகமாக ஆயிரக் கணக்கில் செல்லுமே அந்த மாதிரி ... மனிதக் கூட்டம் அலை மோதியவண்ணம் ஊரை விட்டுப் பிரிந்து, தப்பிப் பிழைத்தால் போதும் என்ற அளவில்.....

ஆவணி மாதம். கடும் வரட்சி. கிணற்றில் நீர் இல்லை. புல் பூண்டுகளும் காய்ந்துவிட்டன. மூன்று நாட்களாக அடைபட்டுக்கிடந்ததில் அன்னந்தண்ணி இல்லை. வழியில் காணப்பட்ட நீர் நிலைகளும் வற்றி வரண்டு கிடந்தன. சிறு குழந்தைகள் தாகத்தால் வீரிட்டு அழத்தொடங்கின.

“டீச்சர் எங்க போவதாக யோசனை?” அனா.

“பார்ப்பம் அனா... முதலில் குண்டுச் சத்தம் கேட்காத இடத்திற்குப் போவோம்.... அதற்குள் என்ட பிள்ளையை கண்டுபிடிக்க வேணும்...” பிள்ளையை நினைத்து டீச்சர் மீளவும் அழத்தொடங்கினான்.

“அழாதீங்க டீச்சர்... மகன் நம்பிக்கையான ஆளுடன் தானே போயிருக்கிறான். பாதுகாப்பாக இருப்பான்.”

பிளாஸ்டிக் போத்தலில் கொண்டு வந்த நீரை அனா டீச்சரின் வாயில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஊற்றினாள்.

நீர் தொண்டையில் இறங்கி வயிற்றுக்குள் சென்றபோது கொஞ்சம் ஆறுதலாக இருந்தது.

7

அதற்குள் பச்சைப் பிள்ளையுடன் இளந் தாயொருத்தி “பிள்ளை, இந்த சிறுசி தண்ணியில்லாமல்

நாவரண்டு அழுதம்மா.... கொஞ்சம் தண்ணி தாம்மா...”

அனா போத்தலோடு அப்படியே கொடுத்தாள்.

“அப்படியே வெச்சுக்கொள்ளுங்கோ”

“உனக்கு வேணுமேமா”

“இல்லை எனக்கு வேணாம்”

“கொஞ்சம் குடிச்சிட்டுத் தாவேம்மா”

“இல்லை ராத்தா... நீங்களே வெச்சுக் கொள்ளுங்கோ...”

டீச்சர் கால் வலியையும் தாங்கிக்கொண்டு நடந்தான். கண்களில் கலக்கம். பிள்ளையைப் பற்றிய கவலை.... எதிர் காலத்தைப் பற்றிய சிந்தனை. உம்மாவையும் இழந்து கைவிரல்களையும் இழந்து பிறருக்காக உதவும் பெருமனதோடு அருகில் நடந்து வருகின்ற அனாவை நினைக்க டீச்சருக்கு கொஞ்சம் பெருமையாகக் கூட இருந்தது.

வாப்பா தூரத்தில் காலில் செருப்புமில்லாமல் மெதுவாக நடந்து வந்தார்.

“டீச்சர்...”

“சொல்லனம்மா..”

“டீச்சர் ஒன்னு சொல்லட்டா...”

அதற்குள் வெடிச்சத்தம். செம்மண் புழுதி, புகைமண்டலமாக எழும்பிப் பரவுகிறது. மனித முகமே தெரியவில்லை. ஆளுக்கொரு திசையில் - எப்படியாவது தப்பி ஓடுவோம் என - ஓடி விழுந்து மீண்டும் ஓடி ... யாருக்குக் காயம்பட்டிருக்கிறது என்பதும் தெரியாமல் ... பிள்ளை ஒரு பக்கம், தாய் ஒரு பக்கம் பெண்களும் ஆண்களும் சிறுவர்களுமாக பிரிந்து ஓடி தடுக்கி விழுந்து ...

மண் குவியலுக்குள் அனாவும் டீச்சரும். அனா தான் முதலில் எழுந்தான். டீச்சரைக் கைதூக்கி விட்டான். வாப்பாவைக் காணவில்லை.

“எப்படியும் மெயின் ரோடுக்கு ஏறிவிட்டால் அங்கால கொஞ்சம் நிம்மதியாய் இருக்கும். நம்மட ஆக்களையும் கண்டுபிடிக்கலாம்”- அனா

“வாப்பா வாராங்கலா?”

“வருவாங்க டீச்சர், நாம அதுக்குள்ள ரோடுக்கு ஏறிடுவோம்.” ஆயிரக் கணக்கான சனங்கள் அல்லோல கல்லோலப்படுகின்ற போது வாப்பாவை எங்கே தேடுவது? ...

தூரத்தில் வெடிச்சத்தம் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது.

“டீச்சர்...”

8

“சொல்லம்மா...”

“டீச்சர் ஒன்றும் நெனச்சிக்கொள்ளாதீங்க. நாங்க கந்தளாய்க்குப் போவோம் போல. எங்கட சின்ன மாமா ஒருவர் அங்கே இருக்கிறார். சமாளித்துக் கொள்ளுமோம். நீங்க எங்கே டீச்சர் போவீங்க”

அதற்குள் அனாவுக்கு அழுகை வந்துவிட்டது. கேவிக் கேவி அழத் தொடங்கிவிட்டான். தலை

யெல்லாம் செம்மண்
புழுதி. காதுகளுக்குள்ளும்
அடைந்து கிடந்தது.

“பாப்பம் அனா.
முதல்ல கிளிவெட்டிக்குப்
போவோம். அங்கிருந்து
மட்டக்களப்புக்கு போர
வழியைப் பாப்போம்.”

“டீச்சர் ஒன்றும்
நெனச்சிக்கொள்ளாதீங்க.
போற வழியில உங்களுக்கு
காசு தேவைப்படும்....
இதை வெச்சிக்கொள்ளுங்க.
வித்துப்போட்டு காசு
எடுங்க. மறுக்காதீங்க
டீச்சர்.” - மூன்று விரல்களே
கொண்ட வலக் கையின்
இடுக்கில்
கைக்குட்டைக்குள்
சுற்றிவைத்திருந்த அரைப்
பவுண் சங்கிலியை
திணித்தாள் அனா.

அதற்குள் மீண்டும்
வெடிச்சத்தம். மலையடி
வாரத்தில் வீழ்ந்து
பாறைகளை உடைத்து
செம்மண் புழுதியை
மேகமாக உருவாக்கி...
யார் யார் காயம்
பட்டார்களோ ...

திசை தெரியாமல்

ஓடி அகப்பட்ட
வாகனத்தில் ஏறி கந்தளாய் வந்த போது அனாவுக்கு
வாப்பாவினதும் டீச்சரினதும் ஞாபகமே நெஞ்சு
முழுக்க இருந்தது.

அகதிகளோடு அகதியாக அவதிப்பட்ட அனா
ஒரு வாரம் கழித்துத்தான் வாப்பாவைக் கண்டு
பிடித்தாள் - கந்தளாய் ஆஸ்பத்திரியில்.

காயம் பட்டவர்கள் ஏராளமாக இருந்தார்கள்.
அதற்குள் வாப்பாவைத் தேடி கண்டுபிடித்து
ஓடிச்சென்று பார்த்த போது அவருக்கு ஒரு கால்
இல்லை. ஒவென்று அழுதாள்... வாப்பா வாப்பா
... என்று ஓலமிட்டு அரற்றினாள்.

முழங்காலுக்குக் கீழே கட்டுப் போட்டிருந்
தது. உடல் முழுக்க காயம். மூக்கு வழியாக உணவு
இறங்கிக் கொண்டிருந்தது வாப்பாவைக் கட்டிப்
பிடித்துக்கொண்டு அழுவதைத் தவிர அவளால் என்ன
செய்யமுடியும்?...

பகலில் வாப்பாவுடன் துணைக்கு இருந்தாள்.
இரவில் அகதி முகாமில் உறங்கினாள். சரியான
உணவும் உறக்கமும் இல்லை. அவளும் ஒரு நோயாளி
போல. தன்னைப்பற்றி அவள் கவலை

கொள்ளவில்லை. வாப்பாவையும் வாப்பாவின் கால்
போனதையும் நினைத்து நினைத்து மாய்ந்து போனாள்.
மூன்று மாதம் மூன்று வருடங்களாகக் கழிந்தது.

இடையில் வாப்பாவின் காயம் ஆறியபோது
மட்டக்களப்புக்கும் கொண்டு சென்றார்கள்.

பொய்க்காலும் ஊன்று கோலும் கொடுத்தார்கள்.

“புள்ள இனி ஊருக்கு போயிருவோமா? என்ன
புள்ள சொல்றாய்”

அப்போதுதான் அனாவுக்கு வீட்டு ஞாபகம்
வந்தது. மலைப்புறாக்கள் உணவுக்கு என்ன செய்
திருக்கும் ... பூனை பிடித்துச் சாப்பிட்டிருக்குமோ...
குடிசையைக் சரியாப் பூட்டாமல் வந்துவிட்டேன்....
மாடுகள் ஏறி

9

அழித்திருக்குமோ.... வாப்பா கட்டிக்
கொண்டிருந்த கல் வீடு அப்படியே இருக்குமா...
வளவுக்குள் இருந்த மாவும் மாதுளையும் பலாவும்
வேலியோரத்து குச்சுவெளி முருங்கையும்.... கொஞ்சம்
கொஞ்சமாக அனா அந்த நினைவுகளில் மூழ்கி கவலை
அடைந்தாள்.

டீச்சர் என்ன செய்திருப்பார்... எங்கே இருப்பார்... தன்னைப் போலவே அகதிமுகாமிலா?... பிள்ளையைக் கண்டுபிடித்திருப்பாரோ- அனா அந்த கவலையிலேயே மெலிந்து போனாள்.

*

மூன்று மாத இடைவெளியில் சனங்களெல்லாம் ஊர் திரும்பிவிட்டார்கள். சேதமடைந்த கட்டடங்களையோ சிதிலமான வீடுகளையோ அழிந்து போன பயிர்களையோ கவனிக்காமல் அனாவும் வாப்பாவும் ஒரே மூச்சில் வளவுக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். பயிர்களெல்லாம் அழிந்திருந்தன. குடிசை தரைமட்டமாகியிருந்தது. வளவு பூராக எருக்கலை வளர்ந்திருந்தது. மலைப் புறாக்கள் எதையும் காணவில்லை புறாக்கூடு தலை கீழாக கீழே விழுந்து கிடந்தது. முருங்கை மரம் ஒன்று கூட இல்லை. ஆனால் வேலியோரத்தில் வானம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த பனை மரங்களும் சமுளையும் சேர்ந்து போய் நின்றன.

வாப்பா தளரவில்லை. பொய்க் கால் ஊன்று கோலின் உதவியுடன் துரிதமாகச் செயற்பட்டார். பனையோலைகளை வெட்டி குடிசையை மீள அமைத்தார். பூவரசு மரத்தைப் பிளந்து சின்னத் தோணியொன்றைச் சரிபண்ணினார். புறாக்கூட்டை நிமிர்த்தி முட்டுக் கொடுத்து உயரத்தில் வைத்தார். அனாவும் சும்மா இருக்கவில்லை. தோட்டம் போட்டாள். பயறு விதைத்தாள். கோழிக் குஞ்சுகளை வாங்கி வளர்க்கத் தொடங்கினாள்.

சமுளை மரங்களை விற்று வாப்பா 5 ஆடுகளை வாங்கி வளர்க்கத் தொடங்கினார். காலையில் கரையில் நின்று மீன் பிடித்தார். நடு ஆற்றுக்குச் செல்வதில்லை.

செங்கல்லால் கட்டப்பட்ட புதிய வீட்டுக்கு கூரை போட என்று வைத்திருந்த அரைப்பவுண் சங்கிலியின் ஞாபகம் அப்போதுதான் வந்தது.

“அனா அந்த சங்கிலி... எங்க பிள்ளை?” வாப்பா அனா தடுமாறிப் போனாள்.

என்ன சொல்லி மறைப்பது?... காணாமல் போய்விட்டது என்று கூறுவோமா? அது பொய்யாகாதா?

அனா ஒன்றும் பேசவில்லை. அவளது மனதை வேதனைப்படுத்தக் கூடாது என நினைத்தாரோ என்னவோ வாப்பா ஆட்டுப் பட்டி நோக்கி நகர்ந்து விட்டார்.

*

காண்டிய காலம் முடிந்து மழைத் தூறல்கள் தொடங்கிய ஒரு நாளில் பிற்பகல் வேளையில் மணி டீச்சர் அனாவையும் வாப்பாவையும் தேடி வளவுக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

10

அனாவைக் கட்டிப்பிடித்து அழுதார்.

வாப்பாவின் காலைப் பார்த்த போது அவளுக்கு மேலும் அழுகை வெடித்தது.

என்ன பேசுவது என்று தெரியாமல் இருவரும் மெளனமாக கைகளைப் பிடித்து கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டு விசித்தனர்.

“சாப்பிட்டீங்களா டீச்சர்.”

“ஓம் அம்மா. பஸ்ஸால இறங்கி இங்கதான் வாரன். இன்னும் வீட்ட கூட போகவில்லை. தண்ணீர் கொஞ்சம் தாம்மா.”

வாப்பாவின் காயம் பற்றியே பேசினாள். வளமற்றுக் கிடக்கும் பூமியைச் சுற்றிப் பார்த்தார். கம்பீரமாக நிற்கும் பனை மரங்களைப் பார்த்து கூரை இடப்படாத வீட்டையும் கவனித்த டீச்சர் ஏதோ மனக் கணக்குப் போட்டார்.

வாப்பாவை நோக்கி வேகமாக நடந்தார். அனா தன்னிடம் அரைப் பவுண் தங்கச் சங்கிலியை தந்ததையோ அது கிளாந்தி முனையில் அடிபட்டு வீழ்ந்தபோது செம்மண் புழுதியில் தொலைந்து போனதையோ அவரிடம் கூறவில்லை

“வாப்பா, ஒன்னும் நினைச்சிக் கொள்ளாதீங்க. வாரது மாரி மழைகாலம். ஒதுங்க உங்களுக்கு ஒரு வீடு வேணும். அனா அடுத்த வருசம் ஏ எல் எடுக்க வேணும். படிக்க வீட்டில் வசதி தேவை. இப்போது உங்களிடம் ஒழுங்கான இருப்பிடமில்லை. பனை மரங்கள் கிடக்கு. இந்தக் கவர்ல கொஞ்சம் பணம் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். இதை வெச்சுக்கொண்டு கூரையைப் போட்டு வீட்டை முழுசாக்குங்கோ...”

அனாவின் படிப்புக்கு உதவுங்கோ. அனாவுக்கு பெரிசாக ஒண்டும் சொல்ல வேண்டாம்.

வாப்பா வாங்க மறுத்தார். இறுதியில் தயக்கத்துடன்தான் அந்தப் பணத்தை பெற்றுக் கொண்டார். தன்னிடம் வசதி வரும் போது அந்தப் பணத்தை டீச்சரிடம் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற மனத்திடம் மாத்திரம் அவரிடம் இருந்தது.

அனாவுக்கு டீச்சர் கூறியது காதில் மெலிதாகக் கேட்டது. ஏன் அந்தப் பணத்தை இவ்வளவு கஸ்டத்திற்குள்ளும் டீச்சர் திருப்பித் தருகிறார். ஆனா குழம்பித் தவித்தாள்.

அவள் மனம் ஒப்பவில்லை.

டீச்சர் இரு கைகளாலும் அனாவின் முகத்தை ஏந்தி கன்னம் பதித்து கண்ணீர் துடைத்து விடை பெற்றாள்.

அனாவால் டீச்சர் பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்ததை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை.

டீச்சருக்கும் தனக்கும் இருந்த ஆத்மார்த்த உறவில் ஒரு நூலிழை இடைவெளி வந்து விட்டதாகவே அனா உணர்ந்தாள்.

குடிசைப் படலையை இறுக மூடிக்கொண்டு தாங்கமுடியாத வேதனையுடன் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள்.

தமிழில் மேலை இலக்கியக் கவிதை வடிவங்கள்

கே.எம்.பெசுவதாஸ்

தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் கவிதை இலக்கியம் காலந்தோறும் வடிவ நிலைகளில் பல மாறுதல்களைக் கண்டு வந்துள்ளது. சமூகப்பொருளாதார அரசியல் சூழல்களே இம்மாறுதல்களுக்கு காரணமாகின்றன. அறிவியல் விருத்தி உலகின் நீட்சியை சுருக்கிவிட்டது. நவீனத்துவத்தின் தாக்கத்தினால் பிறாட்டு இலக்கியக் கொள்கைகளும் இலக்கிய வடிவங்களும் தமிழில் செல்வாக்குச் செலுத்தலாயின. இவ்வாறான கலாசாரப் பகிர்தல்களால் ஒரு மொழி இலக்கியங்கள் சார் கூறுகள் பிறிதொரு மொழியில் பரவுதல் பெறுகின்றன. இது பற்றிப் பாரதி.

“பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள்
தமிழ் மொழியில் பெயர்த்தல் வேண்டும்
சென்றிடுவீர் எட்டுத்திக்கும் கலைச்
செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்...”

என்று பாடியுள்ளான். தமிழ் மொழியிலும் காலத்திற்குகாலம் பிறமொழியில் தோன்றிய கவிதை வடிவங்கள் பலவும் சோதனை செய்யப்பட்டு வெற்றியும் காணப்பட்டுள்ளன. ஒரு மொழி சார்ந்த புதிய விடயங்களை பிறிதொரு மொழி பெற்றுக்கொள்கின்ற போது அம்மொழி உலகியல் மாற்றங்களுக்கேற்ப தன்னை தகவமைத்துக் கொள்ளும். மாற்றங்களுக்கேற்ப மாறுதல்களைப் பெறும் போது தான் மொழிச்சூழலும் ஆரோக்கியம் பெறுகின்றது.

அ. (ஹைக்கூ) ஐக்கூ

மூன்று வரிகளில் முறையே ஐந்து, ஏழு, ஐந்து அசைகள் என பதினேழு அசைகளைக்கொண்டு அமைக்கப்பெறும் இயைபற்ற ஜப்பானியக் கவிதை வடிவமே ஐக்கூ மிகக்குறைந்த சொற்களைக்கொண்டு நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் அதிக கருத்துக்களை இக்கவிதைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. ஆரம்ப காலத்தில் ஐக்கூ கவிதை ஒக்கூ, கொக்கூ என்றே அழைக்கப்

பட்டது. பின்னர் ஐக்கூ என்று திரிந்து ஐக்கூ என்றாயிற்று. ஐக்கூ என்றால் சென் தத்துவத்தை விளக்குவதற்கும் இயற்கையைப் போற்றுவதற்கும் இவ் வடிவம் பயன்பட்டது. அணுத்தாசி போன்ற சிறிய கவிதை என்று பொருள், தமிழ்க்கவிதை வடிவமைப்பில் ஏலவே திருக்குறள், ஆத்திசூடி, கொன்றவேந்தன் முதலிய படைப்புக்கள் குறுகிய வடிவங்களால் படைக்கப்பட்டவை யாகக் காணப்படுகின்றன. இதன் தொடர்ச்சியாகவும் ஜப்பானிய ஐக்கூ கவிதைகளின் பிரதிகளாகவும் தமிழில் ஐக்கூ கவிதைகள் தோன்றி வளர்ச்சி கண்டுள்ளன. தமிழில் “துளிப்பா” என அழைக்கப்படுகின்றது.

உதிரந்த பு
கிளைக்குத் திரும்புகிறது
வண்ணத்துப் பூச்சி
- மேரிடாகோ-

மழையால்
கவிதையாகினி
புழுதி படிந்த பூக்கள்
- இ.சு.முரளிதரன்-

பிம்பங்களற்ற தனிமையில்
ஒன்றிலொன்று முகம் பார்த்தன
சலூன் கண்ணாடிகள்
- நா.முத்துக்குமார் -

ஆ) சென்றியு

சென்றியு என்பது ஜப்பானில் உருவான ஒரு கவிதை வடிவமாகும். ஹைகூவின் அங்கத வடிவமாக சென்றியு காணப்படுகின்றது. ஹைக்கூ இயற்கை உலகில் பார்வை செலுத்து கிறது. எனில் மக்கள், பொருள்கள், சம்பவங்கள் ஆகியவற்றின் மீது பார்வையைக் குவிப்பது சென்றியு. இக்கவிதை வடிவம் சமூகத்தின் அழ்ந்த அவலங்களை மென்மையான

நகைச்சுவையோடு எடுத்துக்காட்டு கின்றது. அண்மைக்காலத்தில் இக்கவிதை வடிவம் தமிழில் செல்வாக்குப் பெற்றுள்ளமையினைக் காண முடிகின்றது. இவ்வடிவத்தை தமிழில் “நகைத்துளிப்பா” என்று பெயர் சுட்டுகின்றனர். தமிழில் இத்தகைய கவிதை வடிவத்தை அறிமுகம் செய்த பெருமை ஈரோடு தமிழன்பனுக்குரியதாகும். இவரின் “ஒரு வண்டி சென்றியு” முதல் சென்றியு நூலாகும்.

அது வராவிட்டால் இது
இது வராவிட்டால் அது
எதுவும் வராவிட்டால் அரசியல்.

ஒலி பெருக்கி
சோதனை முடிந்ததும்
பேச்சாளர் சோதனை

சிலைக்கு வெளியே போய் வந்த
கடவுள் சிலையாய் நின்றார்
சிலையைக் காணோம்

- ஈரோடு தமிழன்பன்-

இ) விமரைக் கூ.

விமரைக் கூ, அங்கதத்தோடு மூன்றடிக்கவிதையில் முதலடியின் இறுதி வரியும் மூன்றாமடியின் இறுதி வரியும் இயைபுத் தொடையாயமையப் பாடப்படும் ஜப்பானிய கவி வடிவமாகும். இதன் இரண்டாமடி ஏனைய இரண்டடியையும் விட நீண்டிருத்தல் சிறப்பு. தமிழில் இவ்வடிவம் “இயைபுத்துளிப்பா” என்றழைக்கப்படுகின்றது. தமிழில் இத்தகைய கவிதை வடிவத்தை அறிமுகம் செய்த பெருமை ஈரோடு தமிழன்பனுக்குரியதாகும். இவரின் “சென்னிமலை கிளியோபாத்திராக்கள்” தமிழின் முதல் விமரைக்கூ நூலாகும்.

திண்டுக்கல்லுப் பூட்டை
திறக்க முடியவில்லை திருடன்
திருடிப்போனான் வீட்டை

வார்த்தைகள் பாசவெள்ளம்
நண்பர்க்கு நண்பர் தோண்டுவதோ வெட்டி
புதைக்க ஆழப்பள்ளம்

- ஈரோடு தமிழன்பன்-

தேன் நிரம்பி வழிந்தது
வண்ணத்துப் பூச்சி பறந்து சென்றது
பூ தலைக் கவிழ்ந்தது
- ம.ரமேஷ்-

ஈ) விமரிக்க

விமரிக்க, ஆங்கிலத்தில் தோன்றிய ஐந்து வரிகள் கொண்ட சிறிய கவிதைவடிவம். விமரிக்கின் ஐந்து வரி களில் முதலாவது, இரண்டாவது, ஐந்தாவது ஆகிய வரிகளில் ஒத்த ஓசை உடைய இயைபுத்தொடை காணப்படும்.

மூன்றாவது நான்காவது வரிகளில் தம்முள் ஒத்த ஓசை உடைய இயைபுத்தொடைகளும் வரும் தமிழில் முதலில் இவ்வடிவத்தை அறிமுகம் செய்த பெருமை மஹாகவி து.உருத்திரமூர்த்தி அவர்களைச் சாரும். “குறும்பா” என்னும் பெயரால் விமரிக்கை அவர் அறிமுகம் செய்துள்ளார். மஹாகவியின் குறும்பா பற்றி எஸ்.பொ. குறிப்பிடுகையில் “குறும்பாவால் தமிழ்க் கவிதை நகைச்சுவை ஆழமும் அகலமும் இறுக்கமும் இலகுவும் பெற்று ஒரு புதிய உச்சத்தை உடைய வழி பிறக்கின்றது.”

முத்தெடுக்க மூழ்குகின்றான் சீலன்
முன்னாலே வந்து நின்றான் காலன்
சத்தமின்றி, வந்தவனின்
கைத்தலத்திற் பத்து முத்தைப்
பொத்தி வைத்தான், போனான் மூச்சுலன்!

பெஞ்சனிலே வந்தழகக் கோனார்
பெருங்கதிரை மீதமரலானார்
அஞ்சாறு நாள் இருந்தார்
அடுத்த திங்கள் பின்னேரம்
பஞ்சியினாலே இறந்து போனார்.

- மஹாகவி து. உருத்திரமூர்த்தி.

உ) சானெட்

சானெட் என்பது இத்தாலிய மொழியில் தோன்றிய ஒரு யாப்பு வகை கவிதை வடிவமாகும். அதன் சிறப்பின் காரணமாக ஐரோப்பிய மொழிகள் பலவற்றிலும் செல்வாக்குப்பெறலாயிற்று. சானெட் பதினான்கு வரிகள் கொண்டது. இக்கவிதை வடிவத்தினை பாரதியார் சுதேச மித்திரன் இதழின் வாயிலாக தமிழுக்கு அறிமுகம் செய்துள்ளார். இக்கவிதை வடிவத்தை “தனிப்பாசுரத் தொகை” என்னும் நூலில் பரிதிமாற்கலைஞரும் “மின்னல் பூ” என்னும் நூலில் பெ.தாரனும் பின்பற்றியுள்ளனர்.

உதிர்ந்த சருகு

கண்ணெடுத்துப் பாராமல் காலில் மிதித்தார்கள்;

மண்ணிலே வீழ்ந்தவுடன் மதிப்பெல்லாம் போனதுவோ?

பசையிலிருந்த போதெல்லாம் பத்துப்பேர் சுகங்களைத்

திசை விரிந்த மரக்கிளையைச் சீருடனே அணி செய்தாய்

காற்றுன்றன் செவி வழியெ கனிந்தன்று பாடிவரும்

வேற்றார்ப் பறவை வந்து மிகப்பேசி நிழல் ஒதுங்கும்

வாழ நைந்தே உடல்சுருங்கி வறண்டு விட்டாய் என்றவுடன்

ஓடி வந்து காற்றதுவும் ஒரு கணமும் எண்ணாமல்

குப்புறவே சாக்கடையில் கொண்டு தள்ளி விட்டதுவே!

காற்றையு மோர் தேவனைனக் கருதுவதும் சரியாமோ?

சீற்றமதன் மேலெதற்கு? தினமும் இந்தப் பாரினிலே

பண்புச் சிகரமெனப் பசுபுகின்ற மாந்தரிடம்

கண்டதிதுதானே? கைவறண்டால் மதிப்பவர் யார்?

இவ்வாறாக மேலை இலக்கிய கவிதை வடிவங்கள் பல சில நெகிழ்வுத் தன்மையுடனும், புதப்பொலிவுடனும் தமிழுக்கு அணி செய்வனவாகக் காணப்படுகின்றன.

சகஜமாக நரகம்

எஸ்.ஏ.உதுபன்

முதல் நாளைப்போலவே ரெஜினா ஒரு மாற்றமுமில்லாமல் அப்படியே... பிசைந்து பிடித்து வைத்தது போல இருக்கிறாள்... எல்லாருமாக சேர்ந்து விளையாடுகிற போது ரெஜினா மட்டும் அந்த விளையாட்டில் இருந்த விலகிக்கொண்டு ஒரு ஓரமாக... எனக்கு எரிச்சல் எரிச்சலாய் வந்தது... இங்கு பயிற்சிக்காக வந்திருந்த முப்பத்தாறு பேர்களில்... இவள் மட்டும் என்ன பெரிய இதுவா...?

எல்லோரும் இங்கு வந்திறங்கியதில் இருந்து பார்க்கிறேன்... இவள் மட்டும்... பிரத்தியேகமாக என்னதான் எதிர் பார்க்கிறாள்...?

அதிராமல் தன் கூட வந்த நட்பாளிகளிடம் மட்டும் மெல்லியதாக என்னதான் கதைக்கிறாளோ... அவர்களுடன் எப்போவாவது குசுகுவென்று அவள் கதைக்கும் போது புருவம் படுகிற பாடு... எனக்கு அவள் கண்கள்தான் ஏதோ மாயம் செய்வது

போல... 'கயல் விழி என்று சொல்வார்களே... அதுபோல நீண்டு அகன்று எதற்கெடுத்தாலும் பளிச்சென்று சிரிக்கின்ற கண்கள்... பார்ப்பவர்களை ஈர்த்து விடுகின்ற அழகோடு அவள் கண்கள் இருக்கிறபடியால் வந்த ஈகோ...வோ என்னவோ இப்படி வெட்டி முறிக்கிறாளே...!

இந்த இடம் புதிதான ஒரு சோலை போன்ற இடமாக இருந்ததால் பிக்கனிக் வந்தது போல எல்லாருக்கும் ஒரு உற்சாகம்..

இந்த சென்ரர் ஊரில் இருந்து விலகி ஒதுக்குப் புறமாக இருந்தது... அவசரத்துக்கு ஒரு பெனடோல் என்றாலும் வாகனத்தில் வெளியே போய்வரவேண்டுமாய் இருந்ததால் வரும் போதே தேவை எனப்பட்டதை யெல்லாமே வாங்கி வைத்திருந்தார்கள்...

பயிலகத்துக்கான ஒரு சிறு ஓடிட்டோரியம்.. அதைச்சுற்றி இங்கு வருபவர்கள் தங்குவதற்கு வசதியான குவார்ட்டஸ் சாப்பாட்டு ஹோல் தியான அறை என்று ஒரு பெரிய ஏற்பாடாக இந்த இடம் இருப்பது எல்லோருக்கும் பிடித்திருந்தது...

வந்தவர்கள் பொதுவாக ஓ .எல் ஏ .எல் படிக்கும் பிள்ளைகளாகத்தான் இருந்தார்கள்... வழமை போலவே இந்த பெச்சிலும் பொடியன்கள் குறைவுதான்... அது என்னவோ தெரியவில்லை... இப்படி நாடகம் சிறுகதை என்று நடத்துகின்ற பயிலகங்களில் பொடியன்கள் கலந்து கொள்வது குறைவாகத்தான் இருக்கிறது... இத்தனைக்கும் இந்தப்பிள்ளைகளுக்கு ஒரு குறைச்சலுமில்லாத கவனிப்பு... நேரத்துக்கு நேரம் வேளை தவறாத சாப்பாடு... சாப்பாடென்றால் அப்படியொரு சாப்பாடு... இவர்கள்

அவர்களின் வீட்டில் இப்படிச் சாப்பிடப் போகிறார்களா என்ன..?

சாப்பாட்டுக்கென்று ஒப்பந்தம் எடுத்தவர்கள் கிறிஸ்தியன் ஃபலோசிப் குரூப்பைச் சேர்ந்தவர்களாம்... நல்ல விதமாக வேல்ட் விசன் கொடுக்கின்ற காசுக்கு இறைச்சி மீன் மரக்கறி என்று மூன்று நாளும் ஆக்கிப் போட்டார்கள்... காலையில் தேனீர்... இடை நேரத்தில் தேனீரும் கடிப்பதற்கு ஏதாச்சும் ஒரு பண்டம்... அதைப் போலவே சாயந்தரம் நான்கு மணிக்கும் என்றால் யார்தான் இந்த ஒன்று கூடலை வேண்டுமென்றே தவிர்க்கப் போகிறார்கள்...

இவர்கள் தங்க வைக்கப்பட்ட இடமும் அப்படி... எல்லோருக்கும் தனித்தனி கட்டில் மெத்தை அட்டாச் பாத்ரம் என்று வகையான வசதி... நாங்கள் கொடுத்த செட்யுலின்படி நிகழ்ச்சிகள் ஒரு இடைஞ்சலும் இல்லாமல் நடந்துகொண்டிருந்தது... முதல் நாள் அறிமுகத்திலேயே கவனித்தேன்...

உங்கட பேரையும் எந்தப்பள்ளிக்கூட மென்றும் சொல்லுங்கோ... கொஞ்சம் சத்தமாச் சொல்ல வேணும்... அதுவும் ஒரு ஸ்பெசல் பொடி லேங்குவேஜ்ஜோட சொன்னால் நல்லது... நான் முதலில் ஆரம்பித்து வைத்தேன்... கடகடவென்று மற்றவர்கள் சொல்லத் தொடங்கினார்கள்... அந்த முப்பத்தாறு பயிலுனர்களோடு அவர்களை அழைத்து வந்திருந்த ஏரியா மொபிலைசர் ஆறுபேருமாக நாற்பத்திரெண்டு பேர்களும் வட்டமாக நின்று கொண்டு அறிமுகப்படலம் நடந்தது..

எடுத்த எடுப்பிலேயே தன்னை பெரிதாகக் காட்டிக்கொள்ள எத்தனிக்கிறவர்களும் கூச்ச சுபாவ மாய் நெளிந்து கொண்டு. முணுமுணுத்தவர்களுமாய் அது நடந்து கொண்டிருந்தபோது. இந்தப்பிள்ளை ரெஜினா எழுந்ததும் கிசுகிசுப்பாக மிகச்சுருக்கமாக தன் பெயரையும் படிக்கும் பள்ளிக்கூடத்தையும் கடகடவென்று சொல்லி விட்டு அமர்ந்ததும்... ஒரு மாதிரியாக இருந்தது..அது அடக்கமா அல்லது அடாவடியா...?

நான் அவளையே பார்த்தேன்... நான் பார்க்கிறேன் என்று தெரிந்தும் அவள் என்னை சட்டை செய்கிறாளில்லை...எனக்கு கோபம் வந்தது..முதல் நாளிலேயே எதற்கு...யாருடனும் முரண்பட வேண்டும்...

நான் லெசன் எடுக்கும் போது அவளிடுக்கும் பக்கத்தை அடிக்கடி ..அனிச்சையாகவே பாலக்கத் தொடங்கியிருந்தேன்.. அவளோ எந்த தெறிப்பும் இல்லாமல் இருந்தாள்..

வழமையாக நான் நடத்தும் பயிலகத்திற்கு பயிற்சிக்கென்று வருகிறவர்களில் இப்படித் தினுசுகள் இருப்பதுதான்... ஆனால் இந்த ரெஜினா எனக்குள் இப்படி பிராண்டுகிறாளே... இவள் அழகாயிருக்கிறாள்... அதுதான் இந்தத்திமிர்... கறுப்பு ப்ளவுஸ் சிவப்பு ஸ்கேட்... அவள் கலருக்கு அது தூக்கலாய் இருந்தது.. சின்னதாய் அவள் அணிந்திருந்த சயன்டில்

கண்ணாடி... அவளை ஒரு மேட்டுக்குடி பெண் போலக் காட்டியது...

இங்கு இயல்பாகவே தங்களின் பள்ளிக்கூட கூட்டாளிகளோடு போய்ப் பிள்ளைகள் நிற்பது இந்த வதிவிடப் பயிற்சிக்கு சரிவராது.. அவர்கள் மற்றப் பிள்ளைகளுடனும் பழகிக் கதைக்க வேண்டுமே என்பதற்காக ஒரு அரங்க விளையாட்டு வைத்து எல்லாரையும் அந்த மண்டபத்துக்குள்ளேயே ஓடவிட்டு குழப்பியடித்து அப்படியே சிட் பண்ண வைத்தேன்... இப்போது எல்லோரும் தன் இருபக்கமும் புதியவர் களோடு.. ஆணென்றும் பெண்ணென்றுமில்லாமல் கலந்திருக்கிறார்கள்..இப்போதும் நான் ரெஜினாவைப் பார்த்தேன்.. எந்த சலனமும் இல்லாமல் நான் சொல்லுவதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

மற்றவர்களோட பரஸ்பரம் கதைத்துப் பழகுவது என்றில்லாமல் மற்றவர்களைப்போல நிகழ்ச்சிகளில் முன்வந்து கலந்து கொள்ளாமல் இருக்கிறாளே என்று அவள்மீது ஒருவகை வெப்பு எனக்கு இருந்து கொண்டேதான் இருந்தது.. எல்லோரும் உற்சாகமாக பங்குபற்றும் போதெல்லாம் இவள் தனியாக ஒதுங்கி இருந்து ஒரு பதுமை போல கன்னத்தில் கைவைத்துக் கொண்டு பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை அழகு என்று எடுப்பதா திமிர் என்று எடுப்பதா என நான் குழம்பிக் கொண்டிருந்தேன்..இது போன்றதெல்லாம் ஏன்தான் இங்கு வந்து என் கழுத்தை அறுக்குதுகளோ..?

அவளோடு ஒரே பள்ளிக்கூடத்தில் இருந்து வந்திருந்த மற்ற இரண்டு பிள்ளைகளிடமும் விசாரித்தேன்... அவளும் நாடக அரங்கியல்தான் படிக்கிறாளாம்... பள்ளிக்கூடத்தில் நல்ல அக்கடிவாம்... அப்படியென்றால் ஏன் இங்கு மட்டும் அவள் இப்படி...

அவளைக்கூட்டிவந்த மொபிலைசர் சொன்னா... "சேர்.. அவள் அப்பிடித்தான் சேர்... எல்லாரோடையும் கதைக்க மாட்டாள்... ஒரு சாதி...ஆனால் பயங்கரக் கெட்டிக்காரி..."

எனக்கு அவளின் கெட்டித்தனத்தைப் பார்க்க ஆவல் தொற்றியது..

ஒரு தேனீர் இடைவேளைக்குப்பின் ஆடல் பாடல் என்று உற்சாக டோனிக் ஏற்றினோம்... ஆளுக்காள் பாடுவதும் ஆடுவதுமாக இருந்த போது ரெஜினா வின் டேர்ன் வந்தது... நான் இவளால் என்ன தான் செய்ய முடியும் என்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். பிகு பண்ணாமல் எழும்பி எல்லாருக்கும் முன்பு வந்து நின்றாள்.. தொண்டையைச் செருமினாள்... துவங்கினாள் ஒரு பாட்டு.. குழலூதும் கண்ணனுக்கு குயில் பாடும் பாட்டுக் கேட்குதா... குக்க குக்க...

எனக்கு அத்தனை ஆச்சரியம்... ஜானகியே பாடுவது போல... அத்தனை இனிமை...அங்கு இருந்த எல்லாருக்கும் அந்த அசத்தல் பட்டொளிர்ந்து கொண்டிருந்தது... என்னவோ தெரியவில்லை எனக்கு ரெஜினா மீது இருந்த ஈர்ப்பு கூடிக்கொண்டே போனது... நான் அவளிடம் வலியப் போய் கதைக்காவிட்டாலும் அவளின் கூட்டாளிப்

பிள்ளைகளோடு கொஞ்சம் அதிகமாகக் கதைத்தேன்...

இன்றைக்கு நான் கேட்டதற்காக மற்றப் பிள்ளைகள் ரெஜினாவை வலிந்து இழுத்து மாலை நிகழ்வு குரூப் வேர்க்கில் ஒரு நாடகத்தை நடத்தார்கள்.. நாடகத்தில் ரெஜினா தன் பங்கை பரவாயில்லாமல் செய்திருந்தாள்.. அவள் அசைவும் நடப்புமும் நன்றாகத் தான் இருந்தது.. அத்தோடு ஒரு பாடலும் பாடியிருந்தாள்...அடேடே..

இவ்வளவு நன்றாகச் செய்கிற பெண்ணா நேற்று முழுவதும் அசையாமல் இருந்தாள்...என்று நினைக்கத் தோன்றியபோதே திரும்பவும் அவள் பழையபடி முன்பு போல மாறிவிட்டது எனக்கு என்னவோ போலிருந்தது...

பிள்ளைகள் அவர்களுக்குள் மாறி மாறி இடம் ஊர் தனிப்பட்ட முகவரி போன் நம்பர் எல்லாம் எடுத்து நன்றாகப் பழகத் துவங்கியிருந்தார்கள்... அவர்களுக்குள் ஜோக்கடிப்பதும் என்னவோ நீண்ட நாட்கள் பழகியது போன்று "அடியே எடா" என்று கதைப்பதும் கலாய்ப்பதுமாக...

பொடியன்கள் கொஞ்சப் பேர்தான் என்றாலும் படு கில்லாடிகள்... எப்படியோ இந்தப் பெட்டைகள் இவன்களை வம்புக்கிழுத்து அவன் களுக்கு முன்பு தங்களின் தனிப்பெருமையைத் தேடுவது என்பதெல்லாம் சகஜமானதுதான்.. ஆனால் ரெஜினா அப்படியெல்லாம் இல்லை... ஏன் என்ன நடக்கிறது இவளுக்குள்...?

நாளைக்கு மதியத்தோடு எங்களின் பயிலரங்கு நிறைவுக்கு வருகிறது.. வேல்ட்விசன் நிறுவன அதிகாரியே வந்து மாணவர்களுக்கு சான்றிதழ் கொடுப்பதாய் இருந்தது..

அந்த நிகழ்வை ஒரு சிறு விழா போல வடிவமைக்க வேண்டும் என்று நான் மாணவர்களிடம் சில வேலைகளைப் பணித்தேன்... ஒரு நிகழ்வரிசை தயாரானது..

பயிற்சியில் சுற்றுக் கொண்டவைகளை வைத்து அரங்க ஆற்றுகை செய்வது.. அதிதியை வரவேற்பது மாலையணிவிப்பது வரவேற்புரை வரவேற்பு நடனம் உரைகள் நன்றி நவில்வது என்று ஒரு விழா.. எல்லா ஏற்பாடும் மாணவர்களே செய்ய வேண்டியது..

மாணவர்கள் தங்களுக்கான பொறுப்புக்களை எடுத்துக் கொண்டார்கள். நாளைக்கு நாங்கள் போய் விடுவோம் என்ற தாக்கம் அவர்களுக்கு இருந்திருக்க வேண்டும்..” சேர்.. சேர் என அவர்கள் என்னைச் சுற்றிவரத் துவங்கியிருந்தார்கள்..எனக்கு இது வழமை யானதுதான்.. நான் பயிலகம் நடத்தும் போதெல்லாம் இது நிகழும்.. மூன்றே நாட்களில் ஒரு விந்தை போல இந்தப் பிள்ளைகள் நாடகக் கலைக்குள் ஐக்கியமாகி அதைப் போதிக்கும் என்னோடு பாசமும் மதிப்புமாய்க் கலப்பதை நினைக்கும் போதெல்லாம் நான் பிறந்த பயனை அடைந்து விட்டாற் போல ஒரு மகிழ்ச்சி..

இன்று மாலை மாணவர்கள் வெளியில்

சென்று விளையாட வேண்டுமென்று கேட்டார்கள்..அவர்கள் நன்றாகக் களைத்து அடிபட்டு விளையாட வேண்டும் என்பதற்காக அவர்களை இரு பிரிவாகப் பிரித்துவிட்டு நாயும் இறைச்சியும் என்ற விளையாட்டைச் சொன்னேன்... ஓ..வென்று கத்திக்கொண்டு தங்களின் மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தினார்கள்.. ரெஜினா மட்டும் தான் விளையாட்டுக்கு வரவில்லை என்று சொல்லி விட்டாள்..சரி..ஒரு பெண்பிள்ளை இப்படி ஒதுங்கு வதற்கு காரணம் இல்லாமலா இருக்கும்.. என விட்டு விட்டேன்..

பிள்ளைகள் விழுந்து உருண்டு பிரண்டு விளையாடினார்கள்..சிரித்தார்கள் ஆத்திரப்பட்டார்கள் கும்மாளமிட்டார்கள்..நான் திரும்பவும் அங்கிருந்த கல்லொன்றில் அமர்ந்திருக்கும் ரெஜினாவைப் பார்த்தேன்... அவள் எந்த முகக் குறிப்பும் இல்லாமல் மற்றவர்கள் விளையாடுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். எனக்கு அவள் மீது முதல்நாள் வந்த கோபம் திரும்பவும் வந்தது..

நானும் எனது உதவியாளரும் எங்களின் குவார்ட்டசுக்குத் திரும்பியிருந்தோம்.. எனக்கு என்னவோ மனம் மண்டிக் கிடந்தது.. வழமையாக ஓய்வுக்குத் திரும்பியிருந்தாலும் நீண்ட நேரம் நடத்தப்பட்ட பயிற்சிகள் பற்றியும் அடுத்த நாள் நிகழ்வு கள் பற்றியும் உதவியாளருடன் டிஸ்கஸ் பண்ணிவிட்டுத் தான் படுக்கைக்குப் போவேன்...இன்றைக்கு அப்படி விழித்திருந்து கதைக்க வேண்டுமா என்று மனம் டல்லடித்தது.. காரணம் நாளையோடு இந்தப் பயிற்சி முடிகிறது... மற்றது ரெஜினா..

படுக்கையில் சரிந்தேன்...

“சேர்... நாளைக்கு காலை மெடிற்றேசன் செசனில..” என்று தொடங்கிய உதவியாளரை “நாளைக்குப் பாப்பம்” என்று ஒற்றைச் சொல்லில் மடக்கிவிட்டு லைற்றை அணைத்தேன்..

சேர்..சேர்..படபடவென கதவை அவசரமாக வெளியிலிருந்து யாரோ தட்டுவது என் நித்திரைக் குள்ளாக வந்து திடும்திடுமென பொறியில் தட்டியது.. என்னவோ..அசம்பாவிதமாகவே உள்ளணர்வு சொல்ல அவசரமாய் எழும்பி கதவைத்திறந்தேன்.. எனக்குப்பின்னால் என் உதவியாளரும்..

“என்னது..”

மொபிலைசர் பதறிக்கொண்டு வார்த்தை வராமல் நின்றாள்..

“ரெஜினா கண்ணால ரெத்தம் வருது... வாங்க சேர்”

எனக்கு சுளீரென்று இருந்தது..இடுப்பில் கட்டிய சாரம் மட்டும்தான்... சட்டையை எடுத்துப் போடணும் என்று தோன்றவில்லை ஓடினோம்... பிள்ளைகள் தங்கியிருந்த டோமற்றி எங்கள் குவார்ட்டஸில் இருந்து ஒரு நூறுமீற்றர் தூரத்தில் இருந்தது..எனக்கு முன்பதாக என் உதவியாளர் ஓடிக்கொண்டிருந்தார்...

ரெஜினா கண்ணில் இருந்த வடிந்த ரெத்தத்தை தானே பழக்கப்பட்டது போல ஒரு துணியால் துடைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.. அவள் உடம்பு வியர்த்துக் கொட்டியது.. அவள் துடைக்க துடைக்க ரெத்தம் வழிந்து கொண்டேயிருந்தது..

எனக்குத் தலையைச் சுற்றுமாப் போல இருக்க தரையில் அமர்ந்து கொண்டேன்... கண்ணீர் வடிகிறது போல கண்ணிலிருந்து ரெத்தம் வருவதென்றால் யாருக்குத்தான் பதறாது.. பொடியன்களின் டோமற்றிக்கு தகவல் சொல்ல அத்தனை பொடியன் களும் வந்து நின்றார்கள்.. பொடியன்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்.. என்ன செய்ய என்று கேட்டபடி ஓடித் திரிந்தார்கள்.. நேரம் இரவு பதினொரு மணியாக இருந்ததால் உடனே சொல்லி ஒரு ஆட்டோவைக் கொண்டு வருவதற்கு அரைமணி நேரம் ஆகி யிருந்தது... மற்றவர்கள் பதறிய அளவுக்கு ரெஜினா பதறாமல் தனக்கு என்ன நடக்கிறது என்பதை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டவள் போல நடந்தே வந்து ஆட்டோவில் ஏறினாள்.

ரெஜினாவோடு மொபிலைசர் பெண்கள் இரண்டு பேரையும் கூட ஏற்றிக் கொண்டு ஆட்டோ ஆஸ்பத்திரிக்குப் பறந்தது..

ஆட்டோ போய் ஐந்து நிமிடத்திற்குள்ளே வேல்ட் விசன் பிக்-அப் பில் எங்கள் பயிலரங்கு நடத்துவதற்குப் பொறுப்பான அலுவலர் வந்து இறங்கினார்..

“என்ன நடந்துது... சேர்...”

“இவங்கள் நாளைக்கு பங்சனுக்கு நிகழ்ச்சி பழகியிருக்கிறாங்கள்... பிள்ளயும் ஆடினவளாம்.. என்னென்று தெரியவில்ல கண்ணால ரெத்தம் வருகிது... பிள்ள நோவு வலி என்டமாதிரி ஒண்டும் சொல்றாயில்ல.. ரெத்தம் கண்ணால வாறதென்டது தான் பயமாயிருக்கு... இப்பிடி யாருக்கும் கண்ணால ரெத்தம் வந்ததா நான் அறியவில்ல..”

என்னிடம் தகவல் அறிந்த அவர் உடனே ஆஸ்பத்திரிக்கு வெளிக்கிட்டார்... எனக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை..

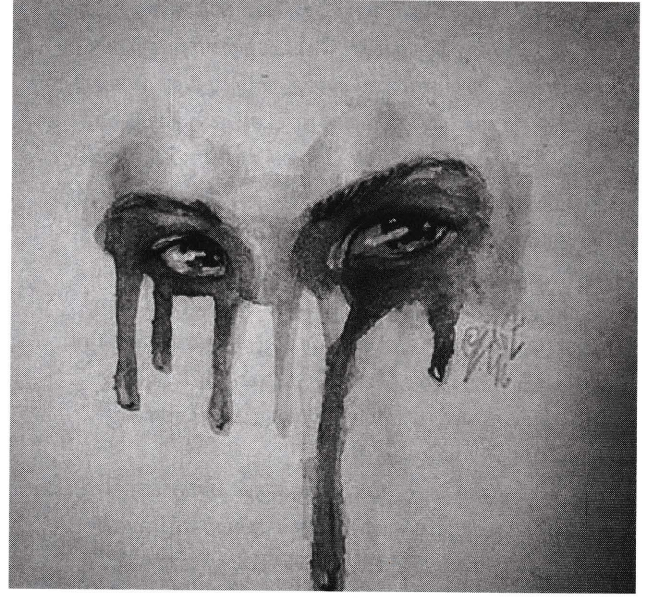
“நானும் வருகிறேனே..”

“வாங்க..” நான் சட்டுப்புட்டென்று ஆடை மாற்றிக் கொண்டு கிளம்பினேன்..

ஆஸ்பத்திரியில் ரெஜினா தூங்குவதற்கு இன்ஜெக்சன் போட்டிருப்பதாகச் சொன்னார்கள். இப்பொழுது ரெத்தம் வருவது நின்றிருந்தது.. மொபிலைசர் ரெஜினாவின் பெற்றோருக்கு அறிவித்திருப்பதாகச் சொன்னார்கள்..

ஆஸ்பத்திரியில் ஒரு அரைமணிநேரம் இருந்து விட்டு கிளம்பினோம்.. என்னை அந்த அலுவலர் பயிலகத்தில் இறக்கிவிட்டுச் சென்றார்..

அங்கிருந்தவர்கள் கேள்வியால் துளைத் தெடுத்தார்கள்.. விபரம் சொல்லி விட்டு படுக்கையில் சாய்ந்த எனக்கு விடியப்பறம் நான்கு மணிவரை தூக்கம் வரவில்லை.. ஏன் இந்தப் பெண்ணுக்கு

இப்படி... தேவதைபோல அழகாக வந்திறங்கியவள்... இங்கு வந்ததில் இருந்து ஏதோ ஒரு வகையில் அது கோபமாக பச்சாத்தாபமாக எரிச்சலாக பெருமிதமாக... இப்போது அனுதாபமாக என்று நான் யோசித்தபடியே கிடந்தேன்..

அடுத்தநாள் நிகழ்வுகள் சாதாரணமாக நடந்து முடிந்திருந்தது... எல்லோருக்கும் ரெஜினா பற்றிய பேச்சுத்தான்... ஒருவேளை அந்தப் பெண் இங்கேயே... செத்...

நான் அடுத்தநாள் மதியம் பயிலகம் முடிந்து எல்லா மாணவர்களையும் அனுப்பி வைத்த கையோடு ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனேன்.. ரெஜினாவை அவசரப் பிரிவிலிருந்து சாதாரண வார்ட்டுக்கு மாற்றியிருந்தார்கள்.. அங்கே ரெஜினாவின் அம்மா வந்திருந்தாள்..

நடுத்தர வயதுதான் என்றாலும் மெலிந்து ஒரு குச்சி போல தூணோடு சாய்ந்து கொண்டிருந்தவளைப் பார்த்தபோது என்னுள்ளே ஒரு குற்ற உணர்வு நெஞ்சுக் குள்ளே படர்ந்தது.. மெதுவாக ரெஜினாவின் அம்மாவுக்குப் பக்கத்தில் போய்நின்றேன்... எனக்கு அவவிடம் கேட்பதற்கு சில கேள்விகள் இருந்தன..

“அம்மா ஏனிப்படி... ரெஜினாவுக்கு என்ன வருத்தம்..”

அவள் என் முகத்தைப் பார்த்தாள்.. பார்த்திருக்க கண்கலங்கியது..

“செல்லடி விழுந்த நேரம் பங்கருக்குள்ள ஒருக்கா இவவுக்கு இப்பிடி வந்தது.. பிறகு வேகமா ஓடினாலும் விளையாடினாலும் இப்பிடி வரத்து வங்கிடுது.. அது இப்ப அவளுக்கு பழகிப் போன மாதிரி.. எனக்குப்பயம் தம்பி.. கண்டியில் கொண்டு போய்க் காட்டினது.. தலையில நரம்பு ஒண்டுதான் பிரச்சின.. விளையாடக் கூடாதென்டவங்கள்.. இப்பயும் கிளிளிக் போறதுதான்.. தம்பீ..”

அந்த அம்மா சொல்லச் சொல்ல.. எனக்கு ஏனோ “குழலூ தும் கண்ணனுக்கு..” ரெஜினா பாடியது நினைவுக்கு வந்தது..

இலக்கிய இயல் சீர்த்து

கா.தவபாலன்

சாகித்திய ரத்னா முல்லைமணி அவர்கள் 12.12.2016ம் திகதி வவுனியாவில் காலமானார்.

வேலுப்பிள்ளை சுப்பிரமணியம் எனும் இயற் பெயர் கொண்ட கலாநிதி முல்லைமணி அவர்கள் 03.05.1933ம் திகதி முல்லைத்தீவுமாவட்டத்திலுள்ள நீர் வளமும், நில வளமும் நிரம்பப் பெற்ற முள்ளியவளைக் கிராமத்திற் பிறந்தார். இவர் தனது ஆரம்பக்கல்வியை முள்ளியவளை சைவப்பாடசாலையிலும், இடைநிலைக் கல்வியைச் சாவகச்சேரி இந்துக்கல்லூரியிலும், தமிழிற் சிறப்புப் பட்டத்தைப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் பெற்றுக்கொண்டார்.

ஆசிரியர், அதிபர், ஆசிரிய கலாசாலை விரிவுரையாளர், பிரதிக்கல்விப் பணிப்பாளர். முல்லைத்தீவு மாவட்டக் கல்விப் பணிப்பாளர் ஆகிய அரசு பதவிகளை அலங்கரித்து 02.05.1993 ம் திகதி சேவையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றார். அகில இலங்கையிலுள்ள மிகச் சிறந்த மூத்த இலக்கியவாதிகளுள் இவரும் ஒருவராவார். இவர் சிறந்த மரபுக் கவிஞராகவும் விளங்கினார். சிறுகதை, நாவல், நாடகம், ஆய்வுக் கட்டுரை எழுதல் ஆகிய துறைகளிற் கால் பதித்து ஒரு பல்துறை எழுத்தாளராக விளங்கினார். ஆபாச இலக்கியம், ஆபாச சினிமா, ஆகியவற்றை நிராகரித்து இலக்கியக் கோட்பாடுகளை மக்களிடையே பரப்புவதில் வெற்றி கண்டார். இவர் மொத்தம் 14 நூல்களை எழுதி வெளியிட்டார் என்று அறியக்கிடைக்கின்றது.

இவரது இலக்கிய முயற்சிகளைப் பாராட்டி இலங்கை அரசின் கலாசார அமைச்சு கலாபூஷணம், சாகித்தியரத்னா ஆகிய விருதுகளையும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் இலக்கிய கலாநிதிப் பட்டத்தையும்

அளித்து இவரைக் கௌரவித்தன.

மாவீரன் பண்டார வன்னியனுக்கும் வெள்ளைக் கார ஆக்கிரமிப்பாளனுக்குமிடையே இறுதிப்போர் நடந்த ஓட்டுச்சுட்டான் தான்தோன்றீஸ்வரர் ஆலய தர்மகர்த்தா சபை உறுப்பினர் அமரர் சிவகுரு அவர்களின் மகளைத் தான் இவர் கரம்பிடித்தார். அரைகுறையாக இனம் காணப் பட்டிருந்த வன்னி வரலாற்றை ஆய்வு செய்து முழுமையான வரலாற்றை மீள எழுதினார். இவர் எழுதிய “பண்டார வன்னியன்” நாடகம் உலகப் புகழ் பெற்றதாகும். முள்ளியவளை வித்தியானந்தாக் கல்லூரியில் நான் முல்லைமணி சேரின் மாணவனாக இருந்த காலத்தில் “அதிபருக்கு அடங்காத அடங்காப்பிடாரி ஆசிரியர் குழு” வென்று அப்பாடசாலையில் இயங்கி வந்தது. ஆனால் கலாநிதி முல்லைமணி அவர்கள் எந்தக்குழுவிலும் சேராமலும் தன் கடமையைச் செய்து, கண்ணியம் காத்து, மாணவர்களைக் கட்டுப்பாட்டுடன் வழிநடாத்தினார் என்றவிடயத்தை எண்ணிப்பார்க்கின்றேன். இரவது மாணவர்கள் பலர் அரசு உத்தியோகத் தவர்களாகப் பதவி வகித்து நல்லிலையில் உள்ளார்கள் என்பதையும் கூறி வைக்க வேண்டும்.

கலாநிதி முல்லைமணி அவர்களின் மரணமானது வெறுமனே வடக்கு கிழக்கு மாகாண மக்களுக்கு மட்டும் ஏற்பட்ட இழப்பல்ல, மாறாக உலகம் முழுவதிலும் வாழும் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள பேரிழப்பாகும். அமரரின் மனைவியாருக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் அவர் தம் குடும்பத்தாருக்கும் என்சார்பிலும், ஜீவநதி சார்பிலும் ஆழ்ந்த அனுதாபங்களைத் தெரிவிக்கின்றேன். அமரரின் ஆத்மா சாந்தியடைய எல்லாம் வல்ல இறைவனை பிரார்த்திப்போமாக.

உலகை அளக்கும் திறன் கொண்ட சித்திரக்கலை

ஓவியநாதன்

ஒருவனின் எண்ணக்கருத்தை உலகில் எண்ணற்ற மனிதர்களின் உள்ளத்திற்கு சென்றடையச் செய்து ஆழமாக பதிய வைக்கக்கூடிய படைப்பாற்றலை வெளிப்படுத்தக்கூடிய ஒரு கலை வெளிப்பாடாக சித்திரக்கலையைக் குறிப்பிடுதல் பொருத்தமானது. பொதுவாக கலை வெளிப்பாடு மனித குலத்தின் வளர்ச்சியில் முக்கிய சக்தியாக பரிணாமம் பெறுகின்றது. சங்கீத, நடன, நாடக, கவிதை, பாடல் ஆகியவற்றில் சொல்பொருள், இசை, அசை, பாவம் என்பன வெளிக்காட்டப்படுவதைப் போன்று சித்திரக்கலையில் இரேகை, சமநிலை, வர்ணம், ஒளி நிழல் ஒருவ, வர்ண ஒத்திசைவு என்பன வெளிக்காட்டப்படுவதுனூடாக படைப்பு முழுமைப்படுத்தப்படுத்தப்பட்டு கருத்து வெளிப்படுதல் சித்திரக்கலையின் சிறப்பாகும்.

படைப்பாளியின் மனநிலைகளுக்கேற்ப படைப்பு முழுமை பெறுவதுனூடாக படைப்பு சுதந்திரம்

பேணப்படுவதுடன் சித்திரக்கலையின் வளர்ச்சி காலத்திற்குக் காலம் நவீன வளர்ச்சி பெறுகின்றது. படைப்பாளியையும் படைப்பையும் இனம் காட்டுவதோடு படைப்பு சாகாவரம் பெறுகின்றமை சித்திரக்கலையின் சிறப்பாகும். நுண்கலைகளின் நுளைவாயில் தான் ஓவியக்கலை எனும் கருத்து மிகையாகாது. அன்று தொட்டு இன்றுவரை சங்கீத, நடன, நாடக கலை நிகழ்வானது அரங்க நிகழ்வாக வெளிப்படுத்தப்படுவதையும் அங்கே அரங்க செயற்பாடுகள் சித்திரக்கலை யூடாக வெளிப்படுத்தப்படுவதையும் ஒப்பனைக் கலையின் வெளிப்படுத்தலுடன் தெருவெளி கலை நிகழ்வுகள் நடைபெறுதல் சித்திரக்கலையின் முக்கியத்துவத்தை விளக்கி நிற்கின்றது.

கலைகள் எவையாயினும் உலகை வளர்க்கும் திறன் கொண்டவையே அத்தனையும் தாண்டி உலகை அளக்கும் திறன் கொண்டது சித்திரக்கலை ஒன்று தான் என்பதும், புரதான காலம் முதல் இன்றைய நவீன காலம்

வரை உலகப் பந்தின் சந்து பொந்துகளின் தோன்றி மறைந்த வரலாற்றின் எச்சங்களை பகுத்தறிந்து காட்டும் சித்திரக்கலையானது நாளை உலகிற்கு குதூகலமாக உழைத்துக் கொண்டிருப்பதை இன்னும் எம்மால் உணரமுடியும். மனிதனிடம் மொழி வளர்ச்சி முன்னேற்றமடைவதற்கு முன்பிருந்து சித்திரக்கலை வாயிலாகவே கருத்துப் பரிமாற்றங்களில் ஈடுபட்டிருக்க முடியும் என்பதற்கு பண்டைய வரலாறு களும் சான்றுகளும் இன்றைய வாழ்வியல் முறையில் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

மனிதர்களிடம் இருக்கக்கூடிய மொழிக்குறை பாடுகளை நிவர்த்தி செய்யும் மிக முக்கிய கலைப் பண்பாடு என்பது சித்திரக் கலைக்கே உரியது. மனித குல மேம்பாட்டில் சித்திரக் கலையை தொடர்புபடுத்திப் பார்ப்போமானால் ஒரு குழந்தை கருவற்று பிரசவிக்கும் வரை அக்குழந்தையை பிரசவிக்கும் தாய்க்கும், குடும்ப நல மருத்துவருக்கும் இடையில் இருக்கக்கூடிய சுகாதார சுக வாழ்வு விழிப்புணர்வு சித்திரங்களுடான கல்வி முறையிலிருந்து மனித வளர்ச்சிக்கும் சித்திரக் கலைக்குமான தொடர்புகள் ஆரம்பமாகின்றது. ஐந்து வயது வரை அக்குழந்தையின் வளர்ச்சியில் கவனம் செலுத்தும் போசாக்கு கல்வியிலும் தொடர்ந்து ஆறு வயதிலிருந்து ஆரம்பமாகும் ஆரம்பக் கல்வியிலும் தொடரும் சித்திரக் கலையானது மாணவ சமூகத்தினரிடையே வளர்க்கக்கூடிய பண்புகளையும் மன எழுச்சிகளையும் ஊக்கப்படுத்துவதுடன் ஆக்கத் திறனையும் ஆராயும் திறனையும் வளப்படுத்துகின்றது. இதனை நோக்கில் கொண்டே பாடசாலைக் கல்வியில் கலைத்துறையை முக்கிய பாடமாக கொண்டவையும் ஆகும்.

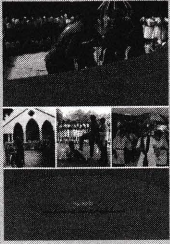
பொதுவான கலைத்துறை பற்றி ஆராயுமிடத்து இசைக் கலையானது பயிலும் மாணவ சமூகத்தினரிடையே இனிமையானது. குரல் வளத்தைப் பேணுவ துடன் கேட்டல், கிரகித்தல் போன்றவற்றில் ஆற்றல் மிக்கவர்களாகவும் இனிமையான பாடல்களையும், ஒலி களையும், இசைகளையும், தேடலாகவும், விருப்பமாகவும் கொண்டு இனிமையான துழலை விரும்புவதுடன் இனிமையான பண்புகளையும் தனதாக்கி கொள்கிறது. இதே போன்று நடனக் கலையை எடுத்துக்கொண்டால் அதை பயிலக்கூடிய மாணவர் களிடையே உடல் ஆரோக்கியத்தையும், உடல் அழகையும் பேணுவ துடன் கூச்ச சுபாவத்திலிருந்து விடு பட்டு சமூகத்தினரிடையே உள் நுழைந்து சேவை செய்து சமூகங்களின் கதாநாயகர்களாகி சமூகத்தை நெறிப்படுத்தி தலைமை தாங்கும் ஆளுமை கொண்ட மனிதர்களாக வளரக்கூடிய ஆற்றலை கொடுக்கக்கூடிய படைப்பாக நடனக் கலையைக் குறிப்பிடலாம். இதே

போன்று சித்திரக் கலையை பயிலக்கூடிய மாணவர் களிடத்தில் சகிப்புத் தன்மையும், சாந்த குணமும் தன்னகத்தில் கொண்டு சமூகத்தின் தன்மைக்கேற்ப தம்மை முதன்மைப் படுத்தும் ஆற்றல் கொண்டவர்களாக வளர்வதோடு துழலின் அழகை இரசிப்பவர்களாகவும் சுற்றாடலை மேம்படுத்தும் நோக்கில் திட்டமிடக்கூடிய சக்தியாகவும் படைப்பாளியாகவும், ஓவிய, சிற்ப கட்டடக்கலை, பத்திரிகைக்கலை போன்றவற்றில் வல்லமை கொண்டவர்களாகவும் கற்பனா சக்தி கொண்டவர்களாகவும் வெளிப்படுத்தும் திறமை சித்திரக்கலைக்கு உரியது. இதே போன்று சித்திரக் கலை பண்டைய காலம் தொட்டு இன்றுவரை புராதன காலத்திற்கும் நவீன காலத்திற்குமான நடைபாதையாகவும் மனிதனையும் துழலையும் மகிழ்ச்சிப் படுத்தி அழைத்துச் செல்லும் ஒரு உதவியாளன் என்பதற்கு அப்பாலும் மனித சமூகத்தின் முதன்மை கலை என்றும் குறிப்பிடுதல் பொருத்தமானது.

உதாரணமாக ஆடல், பாடல் காட்சிப்படுத்த லுடான தேர்ச்சி பெற்ற சமூகத்தில் ஒரு பாடசாலை வளாகத்தினுள் நுளைய முற்படும் போது எம்மை வரவேற்கும் நுளைவு வாசல் அலங்கார வளைவும் அதன் மத்தியில் காணப்படும் கற்பவனையும், கருத்து கலைநுட்பமும் கொண்ட பாடசாலை இலட்சினையும் சித்திரக்கலையைப் பறைசாற்றியவாறு எம்மை வரவேற்று அழைத்து செல்கின்றது. உள்ளே இரு மருங்கிலும் பூங்கரியியல் எனும் சித்திரக்கலையினூடாக பூமரங்களையும், செடி கொடிகளையும் அழகாக காட்சிப்படுத்தி சித்திரக்கலையை பிரமிப்புரவைப்பதுடன் வளாகத்தின் மத்தியில் சிற்பக்கலையையும், அதன் சிறப்பையும் கலை நுணுக்கங்களையும் மனதில் அசை போடக் கூடிய அழகிய சிற்பமாக அன்னை சரஸ்வதி தேவியின் சிலையை காணமுடிகின்றது.

அதனையும் தாண்டி அந்த வளாகத்தை நோக்கும் போது தலைமை அலுவலகம். ஆசிரியர் ஓய்வறை, மாணவர் வகுப்பறை வழிபாட்டு மண்டபம். விஞ்ஞான ஆய்வு கூடம் விளையாட்டு மைதானம், கலையரங்கம் என கட்டடக்கலை விபூபங்களால் தனித்தனியாக சித்திர கட்டடக்கலை நுட்பங்களால் கட்டப்பட்டு காட்சியளிக்கும். அந்த கல்வி வளாகத்தில் சித்திரக் கலையின் அரங்கேற்றத்தையும், வெளிப்பாட்டையும் நாங்கள் விளங்கிக்கொள்ளும் போது சித்திர, ஓவியக்கலையானது பாட சாலை முதல் பல்கலைப் பாராளு மன்றம் வரை ஒரு தேசத்திற்கு ஆற்றக்கூடிய தேசத்தை கட்டி யெழுப்பக்கூடிய மிக முக்கிய கலைப் படைப்பாக விளங்குவதையும் பண்டைய, இன்றைய நாளை யூமியின் சுழற்சியில் மையப் பொருளாக சித்திரக்கலையே விளங்குகின்றது என்பதை உறுதிபடக்கூற முடியும்.

நூல் : பண்பு
(தெருவெளி நாடகப் பிரதிகளின் தொகுப்பு)

ஆசிரியர்:
எஸ்.ரி.குமரன்
எஸ்.ரி.அருள்குமரன்

வெளியீடு:
புத்தாக்க அரங்க இயக்கம்

விலை: 250/-

பக்கம்: 60

ஏதோசம்பவித்துள்ளது

வீதியின் இரு மருங்கும்
கூட்டம் கூட்டமாய் குழுமி
ஏதோ கதைக்கின்றனர் சிலர்
ஏதோ சம்பவித்துள்ளது

போன வாரம் போனவனாம்
சேருமிடம் அவன் சேரலையாம்
போனவிடம் எவருக்கும் தெரியலையாம்
தேடிப்போகுமிடம் புரியலையாம்
ஏதோசம்பவித்துள்ளது

பற்றைக்காட்டில் பாதையொன்று
இருசில்கள் பதித்த தடங்கள்
தடையறுத்துத் தெரிகிறது
புற்களில் ஆங்கே குருதிக்கறை
புரிகிறது
ஏதோ சம்பவித்துள்ளது

பாவம் பரிதவித்துப் பால் கொடுத்த
மார்பைத்தட்டி அழுகின்றாள்
ஓடோடி வந்த தாயொருத்தி
தாயுள்ளம் தாங்கிடுமோ!
தாய் மூச்சு நீங்கிடுமோ!
ஏதோ சம்பவித்துள்ளது

மறுநாள் பார்த்திடுவோம்
பத்திரிகையின் மூலையில்
வெறும் செய்தியாய்
அந்தச் சம்பவம் எதுவென்று.

விசாரணைகள்

விட்டில் பூச்சிகள்
ஏன் விளக்கில் விழுந்ததென்று
விளக்கம் கேட்கிறது
சுட்டெரித்த சுவாலைகள்

புறாக்களே
கோழிக்குஞ்சுகளை கொன்றதாக
சாட்சி சொல்கிறது பருந்து
அலகுகளிடையே வழியும்
குருதியோடு

கடற்கரை மணலில்
எழுதிய
குற்றவறிக்கைகளை
அலைகள் அழித்துவிட்டதாக
அறிவிக்கிறது ஆதிக்கக் கடல்

தெருமுனைகளில்
விடிய விடிய விழித்திருந்ததால்
“அது” நடக்கையில்
உறங்கிவிட்டதாக
உளறுகிறது ரிசிரிவி கமெரா

பட்டப் பகலில்
நடந்தவற்றிற்கெல்லாம்
நட்ட நடுநிதியிலேன்
விசாரணைகள்
உலகம் விழித்துவிடும்
என்பதற்காகவா ?

கந்தர்மடம் இ.அ.இந்தன்

அடைய்யெறுவோம்

கூட்டை விட்டு
குருவிபோன பின்
வேட்டு சத்தத்திற்கும்
விழுதாய் துடிக்கும்மரம்!

திக்கு தொலைத்த
இறகிற்கு
தெருகூட புதிதுபோல்
யுத்தம் கொடுத்த காயத்தில்
வரும் யுகமும் கனக்கிறது!

வெற்றி எழுதிய வாழ்வு
வெள்ளத்தில் மிதக்கிறது
அதை ஒற்றியெடுத்ததுட
ஒருகால் தடுக்கிறது!

இதற்கு பிறகெல்லாம்
இமயத்தின் பாரம்
எங்கள் எழுத்திலே
புதுவித ஈறலின் சாயம்!

ஒரு தும்பிகையப்போல்
வாலுந்த பின்
தூரம் போவோம்
வரும் தூறல் மழையையும்
வீரக்கதிரின் விடியலாய்
காண்போம்!.....
- ரிஷி.ஈ.மு.நிலவன்-

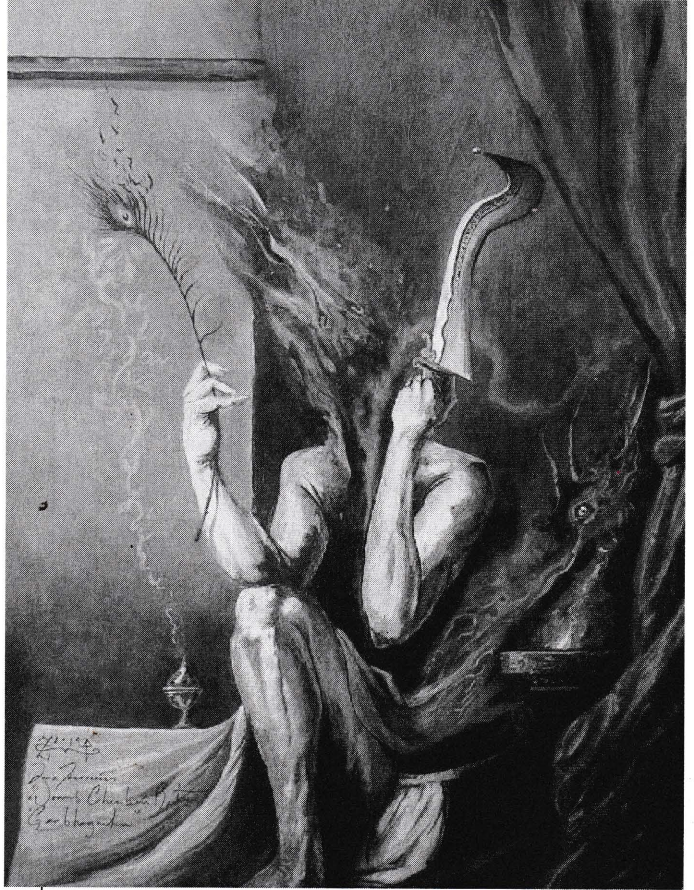
ஓரிரவில் ஏழைகளாய்...

ஏன் இந்த கோபம்
அழகின் மௌனராகம்
விஸ்வரூபம் எடுத்தது எவ்வாறு
எத்தனை அழிவுகள்...
இரத்தினமாய் மிளிர்ந்த தேசம்
சுற்றுலாவின் விரிந்த நிலம்
சுகமான சூழல் பரப்பு
மாறிப்போனது அன்று...
மாளிகை கொண்ட மனிதன்
மகிழ்ச்சி நிறைந்த உள்ளம்
மொத்தமாய் எல்லாம் அழிந்து

தெருவில்
நின்ற காட்சிகள்...
உடமை இழந்த ஏழைகள்
உயிர் இழந்த ஏழைகள்
அழுகை கவலையோடு மட்டும்
அந்தநாள் உதயமானது...
இன்னும் வருக்கள் பல
சொத்துக்கள்
மீண்ட பொழுது
உறவுகள் வரவேயில்லை
விட்டுப்பிரிந்து இறப்புக்கள்.
அது டிசம்பர் இருபத்திநான்கு
சுனாமி சூழ்ந்த காலம்
ஓரிரவில் ஏழைகளாய் மாறியது
இன்னமும் ஞாபகமாய்
இருக்கிறது...
- முகமது சிஸ்கர்-

வானத்தை வாங்கித்தருகிறேன்

வா!
வந்து என்னில் கலந்து விடு!
என்ன பார்க்கிறாய்?
கரையில் நின்று எதைத் தேடுகிறாய்?
என்னுள் வா
என்னுள் உண்டு ஆயிரம் இரகசியங்கள்
எனக்குள் உண்டு பல்லாயிரம் இராச்சியங்கள்.
நான் கொண்டேகியது போக மீதமாயிருப்பதில்
நீயும் அடக்கம்! வா!
என்னுள் வந்துனது வடிவம் தொலை
எனக்குள் வந்து புதுவடிவம் எடு
நான் இரகசியங்களின்
இருப்பிடம்
நான் இராச்சியங்களின்
மறைவிடம்
என் இடம் இதுதான்
என்னிடம் நீ வா!
என்னில் கலப்பது உனக்கு பேறு
என்னோடிருப்பதே உனது வரலாறு
வாடியம்மா!
வா!
எத்தனை சித்திரவதை?
அத்தனையும் தாண்டி இரகசியங்களை
காத்திருக்கிறேன்
எத்தனை ஆராய்ச்சிகள் ?
இருந்துமென்ன?
இன்னும் இருக்கிறது எனக்குள் இராச்சியங்கள்
வா!
வந்தென்னுடன் கல.
நதியாய் இருந்தென்ன கண்டாய்?
இந்தக்கடலுக்குள் வா!
வானத்தை வாங்கித்தருகிறேன்.

— மு.யாழவன் —

பலியிடலும் பாவமன்னிப்பும்

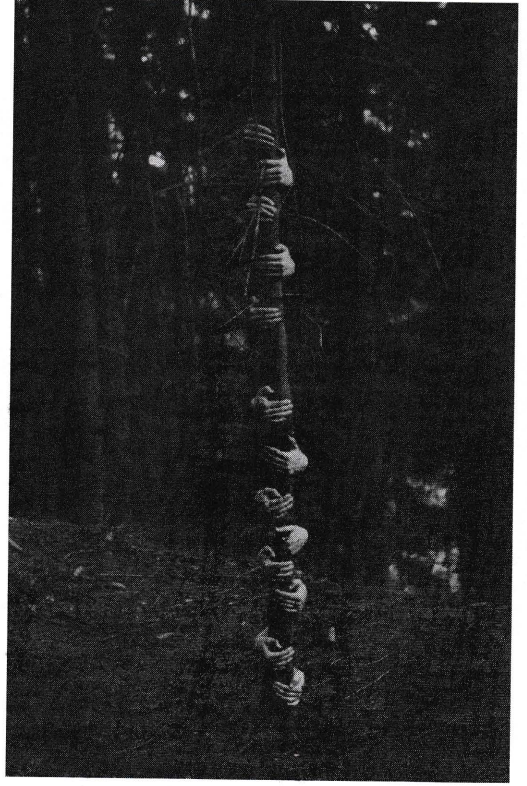
பரிகார பூசைகளாலும்
நேர்த்திகளாலும்
நிறையா வாழ்வை,
தோஷங்கள் நிறைந்திருப்பதாய்
கிரகபலன் கூறிப்போகிறான்
நிமித்திகள்

வேண்டுகைகள்...
பொய்த்துப்போக,
சபித்த கடவுளைத்
தேடியலைகிறோம்.

கூத்தாடும்
கடவுளர்கள் பலரும்
கைவிரித்துப் போக,
விமோசனத்துக்கான
ஒரே வழியாய்...
நரபலி கேட்டு
மீண்டுமொருமுறை
தரிசனந்தருகிறார்
சயன நிலைக்கடவுள்

சபிப்பு நீங்க,
நாம் தரும் பலியிடலாய்...
மகிழும்
சயன நிலைக்கடவுளுக்கு
பாவமன்னிப்பளிக்கிறார்
வேறொரு கடவுள்.

சு.க.சிந்துதாசனின் 2 கவிதைகள்

பேரனின் பழைய பெட்டகம்

இருப்பற்றுப்போன கணங்களை
ஒற்றியெடுத்து,
வெளிச்ச வெளியொன்றில்...
குவிக்கிறோம்.

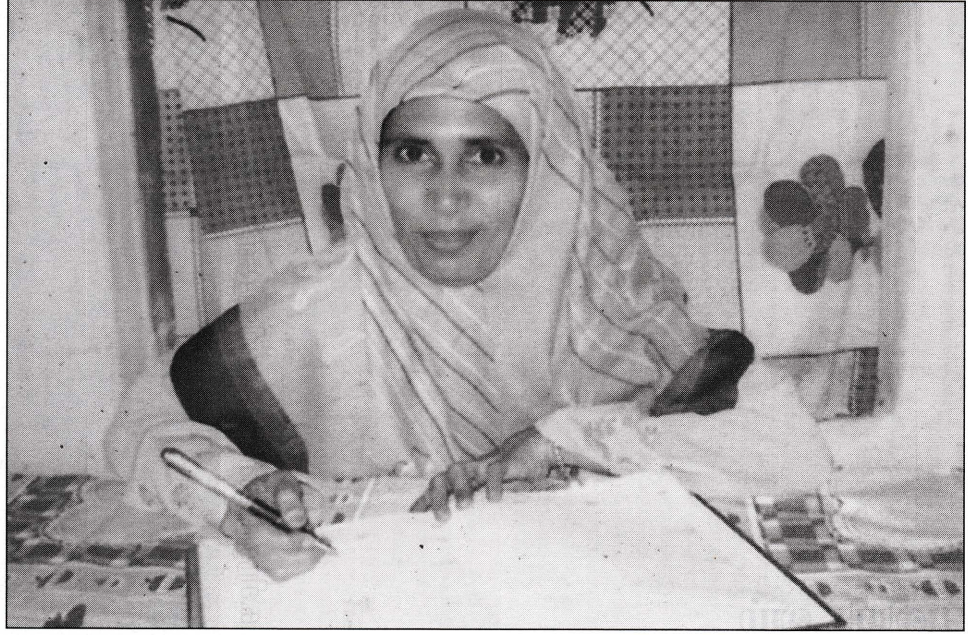
இருளைப் புணர்ந்து
பார்வையற்றிருக்கின்றன...
ஒளியள்ளித் தரமறுக்கும்
கரங்கள்.

கனவுகளையும் பிரியங்களால் நிரப்பி
பொய்ப்பித்துப் புன்னகைக்கின்றன...
துரோக உதடுகள்.

மீண்டுமொரு வனவாசத்தைப்
பரிசளிக்க எத்தனிப்போர்...
இப்போதும்,
பேரனின் பழைய பெட்டகத்தையே
திறந்து காட்டுகிறார்கள்.

மனத்துவாரவழி
ஒழுகி நனைக்கும் பிரியங்களை,
இரக்கமின்றித் துடைத்தெறியும்..
திசையில்...
நடக்கின்றோம்.

நேர் கா ணல்

நேர்காணல் - ஜெனீரா ஹைருள்
சந்திப்பு - பேராதனை ஷர்புன்னிஸா

ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் குறிப்பிட்டுச்சொல்லக்கூடிய பெண் எழுத்தாளர்களுள் கிண்ணியாவைச் சேர்ந்த ஜெனீரா ஹைருள் அமான் குறிப்பிடத்தக்கவர். இவர் சிறுவர் இலக்கியத் துறையில் தன் பெயரைப் பதித்துக்கொண்டவர். அவரது நூல்கள் பல விருதுகளையும், பரிசில்களையும் பெற்றிருப்பது இதற்குச் சான்று பகர்கின்றன. இது வரை ஏழு நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். இன்னும் வெளியிட ஆயத்தமாகிக்கொண்டிருக்கிறார். தேசியப் பத்திரிகைகள், வானொலியில் பல்வேறு ஆக்கங்களுடன் பயணித்தவரை ஜீவநதிச் சஞ்சிகை வாசர்களுக்காக நேர்காணல் செய்வதில் மகிழ்ச்சி அடைகின்றோம்.

1. ஜீவநதி சஞ்சிகைக்காக உங்களைப் பற்றி சிறு அறிமுகம் செய்யுங்கள்

எழில் கொஞ்சம் இயற்கைத் துறைமுகத்தைக் கொண்டமைந்த திருகோணமலை மாவட்டத்தின் முத்து விளை நிலமாய் பெயரெடுத்த கிண்ணியாவைப் பிறப்பிடமாகவும், வசிப்பிடமாகவும் கொண்ட நான் ஓய்வு நிலை அதிபர், கலாபூஷணம் எம்.ஈ.எச்.எம். தெளபீக், அபீபா உம்மா தம்பதினரின் சிரேஷ்ட புதல்வியாவேன். தற்போது தி/கிண்/கிண்ணியா முஸ்லீம் மகளிர் மகாவித்தியாலயத்தில் கடமையாற்றுகின்றேன். எனக்கு ஒரு பெண்ணும், மூன்று ஆண்களும் உள்ளனர். எனது கணவர் ஆசிரியராவார். என் இலக்கியப் பயணத்திற்குத் தூண்டு கோலாக உள்ளவர்.

2. ஆசிரியராகக் கடமையாற்றும் நீங்கள் எழுத்துத்துறையில் ஈடுபட நேரமிருக்கின்றதா?

இதைப் பலரும் என்னிடம் கேட்கும் ஒரு கேள்வி தான். சிறு வயது முதல் வாசிப்பில் அதிக ஈடுபாடு காணப்பட்டதால், எழுத்துத்துறையில் ஆர்வம் காட்டினேன். எனது பெற்றோர் தட்டிக்கொடுத்தனர். வாசகர்களின் பாராட்டுக் கைதட்டல்கள் என்னை மேலும் எழுத்தாண்டியது. அதிலிருந்து விடுபட முடியாதளவுக்கு அதன் போதை தலைக்கேறியது.

தொடர்ந்து எழுதினேன். ஆசிரியர் நியமனம் கிடைத்த போதும், எழுத்துத்துறையிலிருந்து மீள்வதற்கு என் மனசு இடம்கொடுக்கவில்லை. சற்றுக்கூடுதலாக எழுதுவதற்கு ஆர்வம் ஏற்பட்டது. திருமணச் சோலைக்குள் காலடி வைத்ததும் எனது கணவர் எழுதுவதற்கு ஆதரவுக்கரம் நீட்டினார். தொட்டபணியை விட்டு விடாதே! எழுது... எழுது... நிறைய எழுது என ஊக்க மாத்திரை கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். தற்போது ஆசிரியர்களுக்கு வேலைப் பளு அதிகம். பிள்ளைகள், வீட்டு வேலைகள் எனக் குடும்பச் சுமை விரிவடைந்து செல்வதால், எழுதுவதற்கு சற்றுத் தடையாக இருக்கிறது. எழுதுவது குறைவடைந்து செல்லும் போது இலக்கிய நெஞ்சங்கள் என்னிடம் என்ன பத்திரிகைகளில் ஆக்கங்களைக் காணவில்லை? இலக்கிய உலகிலிருந்து விலகிக் கொண்டீர்களா? என வினாத் தொடுக்கும் போது மீண்டும் எழுதுகிறேன். நேரமில்லா விடினும் நள்ளிரவில் எழுதுகின்றேன். பத்திரிகை, நூல்கள், என்பவற்றை வாசிக்கின்றேன். எழுத்தாளர்கள் தூங்க மாட்டார்கள். இது இலக்கியவாதிகளின் கருத்து. இதனால் ஆசிரியத் தொழில் எனக்குத்தடையாக இருக்கவில்லை. எவ்வளவு சிரமம் ஏற்பட்டாலும் நள்ளிரவு, அதிகாலை, சனி, ஞாயிறு, விடுமுறை போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தி எழுதிக்கொள்கின்றேன்.

3. இலத்திரனியல், அச்சு ஊடகங்களுக்கு எழுதிவரும் நீங்கள்

போட்டி நிகழ்ச்சிகளில் பங்கு பற்றி திறமைகளைக் காட்டியுள்ளீர்களா? அது பற்றிய உங்கள் அனுபவங்களைக் கூறுவீர்களா?

ஆம்! நான் பாடசாலையில் படிக்கும் போது இல்லங்கள் ரீதியாக கலாசாரப் போட்டிகள் நடைபெறும். அப்போது நான் ஹப்ஸா இல்லம். யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த கௌரி விஜேயரட்ணம் ஆசிரியை கட்டுரைப்போட்டிக்கு என்னைத் தேர்ந்தெடுத்தார். போட்டி நிகழ்ச்சிகள் ஆரம்பமாகின. பாடல், பேச்சு, கிராத், விவாதம், வினா விடை, கவிதை போன்றவற்றின் முடிவுகள் வெளியாகிக்கொண்டிருந்தன. எமது இல்லத்திற்கும், ஆயிஷா இல்லத்திற்கும் கடுமையான போட்டி நிலவியது. கட்டுரைப்போட்டியில் 3ம் இடம் பெற்றால் எமது இல்லம் முதலிடம் வந்துவிடும். கட்டுரையை நல்லபடியாக எழுதிவிடு என்றார். நான்கு தலைப்புக்கள் தரப்பட்டு குழுக்கள் முறையில் விழும் தலைப்புக்களில் எழுத வேண்டும். நான் ஆயத்தப் படுத்திச் சென்ற "இமாம் அபூஹனிபா" எனும் தலைப்பே வந்தது. நெஞ்சு படபடக்க கை உதறல் எடுக்க ஒரு மாதிரி கட்டுரையை எழுதி முடித்து வெளியே வந்தேன். விஜேயரட்ணம் ஆசிரியை என்னைக் காத்திருந்து எப்படி எழுதினாயா? வெற்றி கிடைக்குமா? எனது தலையை ஆதரவுடன் தடவினார். எனக்கோ பயம், சில வேளை தெரிவாகா விட்டால் என்ன செய்வது? மறுநாள் பாடசாலைக்குச் செல்ல வில்லை.

அன்று மாலை தி/கிண்/மத்திய கல்லூரியில் விளையாட்டுப்போட்டி நடைபெற்றது. எமது பாடசாலை மாணவிகளை ஆசிரியைகள் அழைத்து வந்திருந்தனர். விஜேயரட்ணம் ஆசிரியை மிகவும் உயரமானவர். அவரது கண்கள் என்னைத்தேடியதை அவதானித்தேன். உடன் மறைந்து கொண்டேன். பின்னாலவந்து என்கையை உடும்புப்பிட்யாக பிடித்துக்கொண்டார். ஏன் பாடசாலைக்கு வரவில்லை? கட்டுரை முடிவு தெரியுமா? நானோ அச்சத்துடன் இல்லை எனத் தலையசைத்தேன். நீ முதலாம் பிள்ளையாக வந்துள்ளாய். எமது ஹவுஸ் கூடிய புள்ளிகளால் முதலிடம் பெற்றுள்ளது. என்னை அணைத்து முத்தமிட்டார். ஜஸ்பழமும் வாங்கித்தந்தார்.

இது ஆயிஷா ஹவுஸ் ஆசிரியைக்குக் கோபத்தை ஏற்படுத்தியது. என் மீது மிகுந்த கோபம் கொண்டார். ஆசிரியையாக நியமனம் கிடைத்து தி/கிண்/முஸ்லிம் மகளிர் மகா வித்தியாலயம் சென்ற போது என்னோடு எரிந்து விழுந்தார். அதையெல்லாம் நான் பொருட்படுத்தவில்லை. விஜேயரட்ணம் ஆசிரியையின் அன்பும், ஆதரவும் என்னைப் பாடசாலையில் பல போட்டிகளில் கலந்து வெற்றி பெறச் செய்தது. என்னால் மறக்கமுடியாத ஆசிரியை இலத்திரனியல் அச்சு ஊடகங்களுக்கு எழுதினாலும் போட்டி நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொள்வதில்லை. எழுத்தாளர் கேணிப்பித்தன் அருளானந்தம் சேர் அவர்கள் போட்டி நிகழ்ச்சிகளில் கட்டாயம் கலந்து கொள்ள வேண்டும் எனக் கேட்டுக்கொண்டார். அதற்கமைய திரு கோணமலை முத்தமிழ் மன்றம் நடாத்திய

சிறுகதைப் போட்டியில் கலந்து இரண்டாம் இடம் கிடைத்தது அதன் பின் ஒளி அரசு நடாத்திய கட்டுரைப்போட்டியில் (பெண்ணின் பெருமை) ஆறுதல் பரிசும், மூதுர் வலயத்தினால் நடாத்தப்பட்ட ஆசிரியர்களுக்கான சிறுவர் இலக்கியப் போட்டியும், நூல் உருவாக்கமும் இரண்டாம் இடமும் பெற்றேன். அமைச்சர் ஹிஸ்புல்லாவின் நதியைப் பாடும் நந்தவனங்கள் எனது கவிதையும் தெரிவானது. பொற்கிழி, பொன்னாடை என்பன வழங்கப் பட்டு விழா கோலாகலமாகக் கொண்டாடப்பட்டது. தற்போது நடைபெற்ற (2016) கிண்ணியா பிரதேச செயலகத்தினால் நடாத்தப்பட்ட சிறுகதை ஆக்கப் போட்டியில் இரண்டாம் இடம் பெற்றுள்ளேன்.

4. எழுத்துத்துறையில் ஈடுபட்டுவரும் பெண் எழுத்தாளர்கள் பற்றி உங்கள் கருத்து என்னவாக இருக்கிறது?

விஞ்ஞானம் வளர்ச்சியடைந்து செல்வது போல பெண்களும் பல்வேறு துறைகளிலும் கால் பதித்து சாதனை புரிந்து வருகின்றார்கள். பெண்களை வீட்டுக்குள் பூட்டி வைத்த காலம் மலையேறி விட்டது. இன்று பெண்களும் சமூகத்தின்கண்களாகத் திகழ்கின்றார்கள். தொட்டிவை ஆட்டும் இவர்களின் கைகள் தான் தொல்லுலகையும் ஆள்கின்றது. பாணை பிடிப்பவள் பாக்கியசாலி பேனை பிடிப்பவள் புத்திசாலி எனச்சான்றோர் கூறுகின்றார்கள். என்ன தான் உயர்வான அந்தஸ்திருந்தாலும், விமர்சனங்களைக்கண்டு கலங்கி விடுகிறார்கள். இதனால் குடும்பம் எழுதுவதற்கும், உயர்பதவி வகிப்பதற்கும் தடை விதிக்கின்றது. எனவே இவற்றிலிருந்து விலகிக்கொள்கின்றார்கள். சமூகத்தின் சீர் கேடுகளை, அவலங்களை பேனா மூலம் வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டும் பெண்ணினத்தைப் போற்ற வேண்டும். அவர்கள் சுதந்திரமாக எழுதுவதற்கு வாய்ப்பளிக்க வேண்டும் என்பதே எனது கருத்தாகும்.

5. இலக்கியத்துறையில் ஈடுபட்டு வரும் உங்களுக்கு எதிர்ப்புக்கள் தோன்றுவதில்லையா?

மிக மிகக்குறைவு மற்றவரின் மனத்தினை வார்த்தைகளானோ, எழுத்தாலோ நோக்கிப்பதில்லை. இதனால் என் எழுத்துக்கு எல்லோரும் பச்சைக்கொடி காட்டுகிறார்கள். என்னுடைய ஆக்கங்களை விரும்பி வாசிக்கும் வாசகர்களும், எழுத்தாளர்களும் அதிகம், பலர் என்னுடன் நட்புக்கொள்ளவே விரும்புகிறார்கள். அவர்களது கடிதங்கள், தொலைபேசித்தொடர்புகள் மூலம் தெரியவருகின்றது. நான் வெளியிடும் நூல்களை அனுப்பி வைக்குமாறு கூறுவார்கள். அதற்கான அன்பளிப்பை இரட்டிப்பாக அனுப்பி வைப்பார்கள். சில எழுத்தாளர்கள் கூறுகின்றார்கள். நாங்களும் பல தசாப்தங்களாக எழுதி வருகிறோம். உங்களைப் போல் எங்களுடன் அபிமானமில்லையே என்கிறார்கள். எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கே புகழனைத்தும். 1991ம் ஆண்டு அழுத்தம் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் எனது முதலாவது நூல் பிரசவமானது. பல கோணங்

கனிலிருந்தும் பாராட்டு மழை பொழிந்தது. எனது குடும்பத்திலுள்ள ஒரு சிலர் “வாப்பா பாட்டெழுத, மகள் பாப்பா பாட்டு” வெளியிட்டுள்ளார் என்றனர். இவ்வார்த்தையைக் கேட்டு என்னுள்ளம் அழுத்தது. தூற்றிய வாய் இன்று போற்றுகின்றது.

6. இலக்கிய உலகில் சந்தித்த மறக்க முடியாத இலக்கியவாதிகள் பற்றி எங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள முடியுமா?

ஆம், “மிதுஹாவின் நந்தவனம்” நூல் பற்றிய இரசனைக்குறிப்பை ரிம்சா முகமட் பத்திரிகையில் எழுதியிருந்தார். இதனை வாசித்து விட்டு பலர் என்னோடு தொடர்பு கொண்டனர். அதில் டாக்டர் பால கிருஷ்ணனும் ஒருவர். உங்கள் மிதுஹாவின் நந்தவனம் நூலை எனக்கு அனுப்பி வையுங்கள் எனத்தனது விலாசத்தைக் கூறினார். நான் அனுப்பிய நூலை வாசித்து விட்டு நந்தவனத்தைத் தேடி எங்கேயும் போக வேண்டாம். எனதில்லம் வாருங்கள் என அன்புக் கட்டளையிட்டார். அங்கே சென்ற போது தான் அவர் ஒரு வைத்தியரென்றும், சமாதான நீதவான் , பாலர் பாடசாலையின் ஸ்தாபகர், இலக்கிய ரசனை மிக்கவ ரென்றும் புரிந்தது. எங்களைப் பாசிக்குடா கடற்கரைக்கு அழைத்துச் சென்றார். அதுபோல சின்னக் குயில் பாட்டு, பிரியமான சினேகிதி ஆகிய நூல் வெளியீடு களைப் பத்திரிகைகளில் வாசித்த விட்டு பேராதனை ஷர்புன்னிசா அவர் மடல் வரைந்திருந்தார்கள் உடனே தொடர்பு கொண்டேன். கணவனும் மனைவியும் இலக்கியத் தம்பதிகள். ஹஸன் சேர் சிறந்த கல்விமான். ஓராபி பாஷா பணிப்பாளர், சமூக சேவகர், பேச்சாளர், 14 நூல்களை வெளியிட்டவர் என்ப தெல்லாம் அறிந்தேன். அழுத்தம் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் பயின்ற போது விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றிய கலைவாதிக் கலில் சேர் பாலர் பாடல் சிறுவர் நூலை வெளியிடுவதற்கு உதவியும் ஒத்தாசையும் வழங்கினார். பாணந்துறை நிஸ்வான் சேர், வெலிப்பன்னை அத்தாஸ் சேர், ஜரினா முஸ்தபா, சுலைமா சமி, ஸக்கியா பரீத், அஸ்ரபா, ரிம்ஸா, ரிஸ்னா, அமீர் அலி, ஜீனைதீன், சுஜப் போன்றோரின் உயர்வான நட்புக் கிடைத்தமை என்னால் மறக்க முடியாதவையாகும். இதேபோல் இன்னும் பல இலக்கிய வாதிகளும் தொடர்பிலுள்ளார்கள்.

7. உங்களது ஆக்கங்களை நூலுருப் படுத்தப்பட்ட வேண்டுமெனும் எண்ணம் எவ்வாறு ஏற்பட்டது? அதற்கு ஆலோசனை அதற்கு ஆலோசனை வழங்கியவர்கள் யார்? இதுவரை எத்தனை நூல்கள் வெளியிட்டுள்ளீர்கள்?

இலத்திரனியல், அச்சு ஊடகங்களுக்கு எழுதி வந்த எனக்கு பாலர் பாடநூல் வெளியிடுமாறு எனது தந்தை கூறினார் கள்.

அதற்கமைய கிண்ணியா எழுத்தாளர்களிடமிருந்து சிறுவர் பாடல்களைச் சேகரித்து வெளியிட ஆயத்தமானேன். அழுத்தம் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையின் விரிவுரையாளராக கடமை யாற்றி கலைவாதிக் கலில் சேர், என்னை தொகுப் பாக வெளியிடாது. சொந்தப் படைப்பாக வெளியிடுமாறு கூறினார். 1991 ஆம் ஆண்டு பாலர் பாடல், 2009 ஆம் ஆண்டு சின்னக்குயில் பாட்டு, பிரியமான சினேகிதி, 2010 ஆம் ஆண்டு மிதுஹாவின் நந்தவனம், கட்டுரை எழுதுவோம் ஆகிய நூல்களை வெளியிட முள்ளான் மாகாணக் கல்விப் பணிப்பாளர் கேணிப்பித்தன் ச.அருளானந்தம் சேர் ஆலோசனை வழங்கினார். 2012 முப்லிஹாவின் சிறுவர் கானங்கள், 2013 ல் மழலையர் மாருதம் ஆகிய ஏழு நூல்கள் வெளியிட்டுள்ளேன்.

8. பல வருடங்களாக எழுதி வரும் நீங்கள் உங்களுக்குக் கிடைத்த பரிசுகள், விருதுகள் பற்றிக்குறிப்பிடுங்கள்.

2008 ஆம் ஆண்டு - கிண்ணியா பிரதேச சாகித்திய விழாவில் இலக்கியதாரகை பட்டமும் விருதும், கிண்ணியா நகரசபை விருது, திருகோணமலை நூலக அபிவிருத்திச்சபை விருது

2010 ஆம் ஆண்டு- கிழக்கு மாகாண சாகித்திய விருது, பொற்கிழி

2012 ஆம் ஆண்டு - கொழும்பு தேசிய சிங்கள கவிஞர் சம்மேளக் காவிய மூலீ பட்டமும் விருதும்.

2013 ஆம் ஆண்டு - திருகோணமலை தமிழ்ச் சங்கம் சிறுகதைப்போட்டி 2ம் பரிசு, கிண்ணியா கலை இலக்கியமன்றம்

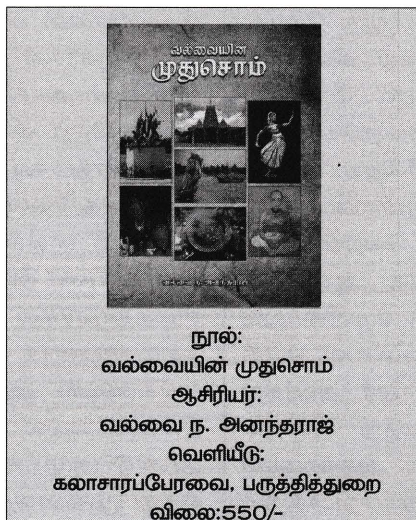
2014 ஆம் ஆண்டு - ஆசிரியர் பிரதீபா விருது, நதியைப்பாடும் நந்தவனங்கள் விருது, பொற்கிழி

2015 ஆம் ஆண்டு- கிண்ணியா பிரதேச சபை சிறுகதை ஆக்கப்போட்டி 2ம் பரிசு, ஆசிரியர் பிரதீபா பிரபா விருது.

2016 ஆம் ஆண்டு- கிண்ணியா பிரதேச சபை சிறுகதைப்போட்டி 2ம் பரிசு.

9. பாடசாலையில் உங்களது இலக்கியப் பணி எவ்வாறு செல்வாக்குச் செலுத்தி கின்றது?

பாடசாலையில் நடைபெறும் மாணவர் மன்றம் கலாசாரப் போட்டி கள், தமிழ் மொழித்தினம், வாசிப்பு மாதம், நூலகம், சுற்றுலா சஞ்சிகைக் குழு போன்றவைகளுக்கு பொறுப்பாக நியமிக்கிறார்கள். இதனால் மாணவர் களைப் பயிற்றுவித்து நிகழ்ச்சிகளுக்கு ஆயத்தப்படுத்தி வெற்றி பெறச் செய்கின்றேன். இதில் சபா என்ற மாணவியைக் குறிப்பிட்டுக் கூறு கின்றேன். முதன் முதலில் தமிழ் மொழித்தினப்போட்டியில் ஆக்கத்

திறன் வெளிப்பாடு நிகழ்ச்சிக்கு ஆயத்தப்படுத்தி 2ம் இடத்தைப் பெற்றாள். அன்றிலிருந்து இன்று வரை கவிதை, கட்டுரைப் போட்டிக்குச் சேர்ந்து பாடசாலை, கோட்டம், வலயம், மாவட்டம், மாகாணம் வரை கலந்து வெற்றி பெற்று வருகிறாள். அவளது இலக்கியப் பணி தொடர கவிதை, நாவல் நூல்களை வழங்கி வருகின்றேன். நான் கற்பித்த, கற்பிக்கின்ற பாடசாலை நூலகங்களுக்கு நூல்களை அன்பளிப்புச் செய்கின்றேன். பல்கலைக் கழக மாணவர்கள் எனது நூலை ஆய்விற் காக எடுத்துச் செல்கிறார்கள். மேலும் மாணவர்கள், ஆசிரியர், அதிபர், ஆக்கங்களைப் பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளுக்கு அனுப்பி ஊக்கம் கொடுத்து வருகின்றேன். அல் - அக்தாப் வித்தியால யத்தில் கற்பித்த போது பாடசாலைக் கீதம் இயற்றினேன். இன்று வரை பாடப்பட்டு வருகின்றது.

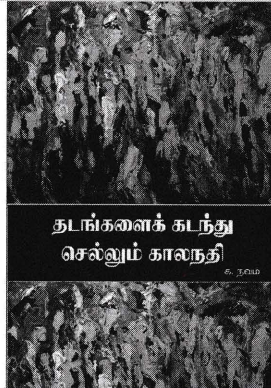
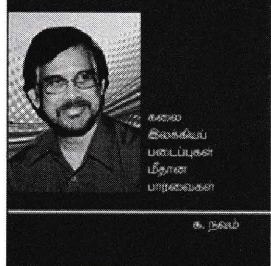

10. கல்வித்துறையில் உங்கள் மனதை புண்படுத்திய சம்பவங்கள் ஏதும் உண்டா?

“நெஞ்சிலே அடி விழுந்தால் நினைவிலே வலி இருக்கும் என்பார்கள்” அது போல கல்வித்துறையில் மனதைப் புண்படுத்திய சம்பவங்கள் அனேகமுண்டு. உள் (வெளி) வாரி மதிப்பீட்டின் போது கூடிய புள்ளிகளைப் பெற்றதால் சில ஆசிரியர்களின் குத்தல் வார்த்தைகளைக் கேட்க முடியாதிருந்தது. பிரதி அதிபரின் பொய் முகங்களைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. எனது வகுப்பறைக் கதவின் பூட்டு உடைக்கப் பட்டு படங்கள்கிழிக்கப்பட்டும் பாடப்பதிவுக்கொப்பி ஒழிக்கப்பட்டும் ஒரு நாள் பிரதி அதிபர்களுக்கான கட்டத்திற்குச் சென்ற போது உள்வாரி மதிப்பீட்டில் மிகக்குறைந்த புள்ளி போடப்பட்டிருந்தது. எனக்கு மட்டுமல்ல அங்கிருந்த அத்தனை பிரதி அதிபர்களுக்கும் அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. பின் தவறுதல் நடந்ததாக அதிபர் மன்னிப்புக் கேட்கும் நிலை ஏற்பட்டது. அதன் பின்பு வந்த அதிபர் கிண்ணியாக்

கோட்டப்பாடசாலைகளுக்கிடையில் வருடாந்த அமுலாக்கல் திட்டம் தயாரித்ததை வலயக் கல்விப் பணிப் பாளர் கூட்டத்தில் பாராட்டியதாகவும், பாடசாலை நிர்வாகம் சிறப்பாக நடப்பதாகவும் கூறினார். மறுவாரம் அதிபர் கூட்டத்தில் பரீட்சைக் கட்டணத் திற்கு என்னை நியமித்ததாகவும், அதனை தர மறுத்ததாகவும் கூறியிருந்தார். உடனே அதிபர் சங்கத்தலைவர் எழுந்து அவ அப்படிப்பட்டவரல்ல தன் வகுப்புப் பரீட்சைக் கட்டணத்தை அதிபர் வாங்க மறுத்ததால் என்னிடம் ஒப்படைத்துள்ளார். உண்மை வெளிச்சத்துக்கு வந்தது. நாக்கு நுனியில் நறுந் தேனை, நன்றாய் பேசி உறவாடும், தீக்குணத்தார் சகவாசம் தீமைகளையே நமக்களிக்கும்.

11. “முஸ்லிம் முரசு” பத்திரிகையில் பல கலைஞர்களை நேர்காணல் செய்த அனுபவமுள்ள நீங்கள் ஏனைய பத்திரிகையிலும் அதனைத்தொடர்ந்து செய்திருக்கலாமே அவற்றைப் புத்தக வடிவில் கொண்டு வரும் நோக்கமில்லையா?

“முஸ்லிம் முரசு” எனும் வாரப்பத்திரிகையில் கலைஞர்களை அறிமுகம் செய்வதற்காக அரைப் பக்கத்தை ஒதுக்கியிருந்தார்கள். அதன்படி பல எழுத்தாளர்களை நேர்காணல் செய்யும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. இது வாசகர்களுக்கு மத்தியில் பெரும் வரவேற்பைப்பெற்றது. ஆயினும் அப்பத்திரிகை நிறுத்தப்பட்டு செரண்டிப் எனும் பெயரில் வெளிவந்தது. தொடர்ந்து எழுதுமாறு கேட்டுக்கொண்டார்கள் ஆயினும் தூரதிஷ்டவசமாக அப்பத்திரிகையும் நிறுத்தப்பட்டது. இன்னும் பல கலைஞர்களின் நேர்காணல் இருக்கின்றன. வேறுபத்திரிகைகளுக்கு அனுப்பும் வாய்ப்புக்கள் அமையவில்லை. ஏற்கனவே தினகரன் பத்திரிகையில் கலைஞர்களை அறிமுகம் செய்தேன். எல்லாவற்றையும் தொகுத்துப் புத்தகமாக வெளியிடுமாறு கூறுகிறார்கள். அவை பற்றி இன்னும் ஒரு முடிவுக்கு வரவில்லை.

<p>பரதேசம் போனவர்கள்</p> <p>க. நவம்</p>	<p>தடங்களைக் கடந்து செல்லும் காலநதி</p> <p>க. நவம்</p>	<p>படைப்புக்கும் பார்வைக்கும்</p> <p>கலை இலக்கியப் படைப்புகள் மீதான பார்வைகள்</p> <p>க. நவம்</p>	<p>இயற்கையுடன் வாழுதல்</p> <p>ஷியாமளா நவம்</p>
<p>நூல்: பரதேசம் போனவர்கள் ஆசிரியர்: க.நவம் விலை: 300/- வெளியீடு: நான்காவது பரிமாணம்</p>	<p>நூல்: தடங்களைக்கடந்து செல்லும் காலநதி ஆசிரியர்: க.நவம் விலை: 300/- வெளியீடு: நான்காவது பரிமாணம்</p>	<p>நூல்: படைப்புகளும் பார்வைகளும் ஆசிரியர்: க.நவம் விலை: 300/- வெளியீடு: நான்காவது பரிமாணம்</p>	<p>நூல்: இயற்கையுடன் வாழுதல் ஆசிரியர்: ஷியாமளா நவம் விலை: 300/- வெளியீடு: நான்காவது பரிமாணம்</p>

வலிவால்

கோமகன்

ஏறு சொல்லிய கதை:

அதிகாலை வேளை
பனிப்புதார் அந்த ஊரில் மண்டி
இருந்தது. சாமிக்கண்ணுவின்
மாட்டுப்பட்டியும் மெதுவாக
விழிக்கத் தொடங்கியது.
சாமிக்கண்ணுவின் மாட்டுப்பட்டி
அந்த ஊரிலேயே மிகவும் பெரியது.
அதில் கன்றுக்குட்டிகள், பசுக்கள்,
காளைகள் என்று ஏறத்தாழ
முப்பதிற்கும் மேற்பட்ட மாடுகள்
இருந்தன. சாமிக்கண்ணு
நித்திரையால் எழும்பு முன்பு அன்று
அந்தப்பட்டியில் ஓர் அவசரமான
கலந்துரையாடல் நடக்க
ஏற்பாடாகி இருந்தது. பட்டியின்
சலசலப்புகள் அடங்கிய பின்னர்
பட்டியின் அனுபவம் வாய்ந்த
காளையான கறுப்பன்
பேசத்தொடங்கியது.

“தோழர்களே!!.... நாங்கள்
இப்பொழுது ஒரு முக்கியமான
விடயத்தைப் பற்றி பேசுவதற்கு
கூடி இருக்கின்றோம். நானும்
இவ்வளவு காலமாய் பார்த்துக்
கொண்டுதான் இருக்கின்றேன்.
இந்த மனிதர்கள் எங்களுக்கு
செய்கின்ற அநியாயங்கள் எல்லை

கடந்து விட்டன. ஒருவரும்
இவைகளை எதிர்த்து ஏன் என்று
ஓர் சின்ன கேள்வியை கூட
கேட்பது இல்லை. இதனால்
அவர்களுக்கு குளிர் விட்டுப்போய்
விட்டது. எங்களுக்கும் இந்த
மனிதர்களுக்கும் இடையிலான
பிரச்சனைகள் அவர்களுடைய
இந்து சமயத்திலேயே
ஆரம்பமாகின்றது. முழுமுதற்
கடவுளாகிய சிவபெருமானுக்கு
நாங்கள் வாகனம் என்று எங்களை
வணங்குகின்றார்கள்,
புனிதப்படுத்துகின்றார்கள். ஆனால்
அதே மனிதர்கள் தான் நாங்கள்
தங்களுக்கு உழைக்க வேண்டும்
என்பதற்காகவும் நாம் பசுக்களைக்
காதல் செய்துவிடுவோம் என்ற
பயத்தினாலும் காளைகளாகிய
எங்களுக்கு நலம் அடிக்கிறார்கள்.
ஓர் சிறிய சத்திரசிகிச்சையினால்
செய்கின்ற வேலையை எங்கள்
பலத்துடன் நேரடியாக மோதாது
எங்களின் கால்களைக் கயிற்றால்
கட்டி விழுத்தி விட்டு
மரத்தடிகளால் எங்கள் விதைகளை
நசித்துக் கூழாக்கின்றார்கள்.
அப்பொழுது எங்கள் உயிர் போய்
வரும். அதிகரித்த வலியால் எமது

நாக்கு தள்ளும். எனது குழந்தைக் காளைகளே! நாளை நீங்களும் இதற்குத் தயாராக இருங்கள்.” என்று சிறிது இடைவெளி விட்டு எல்லோரையும் பார்த்தது கறுப்பன். சிறிய காளைக் கன்றுக்குட்டிகள் திகிலுடன் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டன. மற்றயவைகளும் பசுக்களும் உம்பா ... என்று ஆமோதித்தன. கறுப்பன் தொடர்ந்தது,

“இதை மட்டுமா செய்கின்றார்கள்? நாங்கள் சிறிது துடியாட்டமாக இருந்தால் உடனேயே எங்களை கயிற்றினால் கட்டி விழுத்திப் விட்டு இரும்பு கம்பியை நெருப்பிலே நன்றாகப் பழுக்கக் காச்சிய பின்னர் எமது பின் பக்கத்திலே பழுக்கக் காச்சிய கம்பியால் குறி சுடுகின்றார்கள். அப்பொழுது எமது தோல் எரிந்து அந்த இடமே மணக்கும். நாங்கள் வலியால் கத்துவோம் யாருமே எங்களில் இரக்கப் படார்கள். அத்துடன் நின்றார்களா? எமது மூக்கில் இரு பக்கத்தாலும் துளைகளைப் போட்டு அதன் ஊடாக வலிமையான கயிற்றை நுழைத்துக் கட்டி அதை எப்பொழுதும் தங்கள் நாணயக்கயிறாக வைத்திருக்கின்றார்கள். இது நிரந்தரமான வலியுடன் கூடிய கொடுமையானது. நாங்கள் இவர்களை வண்டிலில் வைத்து இழுத்து கொண்டு செல்லும் பொழுதோ அல்லது எம்மீது ஏரைப் பூட்டி வயலில் உழும் பொழுதோ இந்த நாணயக் கயிறுதான் அவர்களுக்கு பிறேக். ஏன் அவர்கள் எங்களுக்கு சொன்னால் விளங்காதா?

எனதருமைப் பசுக்களே!! உங்களுக்கும் நடப்பது உலகறிந்த விடயமாச்சே? நீங்கள் பசுக் கன்றுகளை ஈன்று அவைகள் தப்பித்தவறி இறந்தால் இவர்கள் செய்வது அநியாயத்தின் உச்சக்கட்டம். இறந்த பசுக்கன்றை உங்களுக்கு காட்டாது பொம்மைக் கன்றுக்குட்டியை உங்களுக்கு அருகில் வைத்து நீங்கள் அன்பினால் சுரக்கும் பால்களை களவெடுக்கின்றார்கள் அல்லவா? நீங்களும் பைத்தியங்கள் போல் அவர்களுக்குப் பாலைக் கொடுக்கின்றீர்கள். உங்கள் நல்ல உள்ளத்தை அவர்கள் மதிக்கின்றார்களா? சொல்லுங்கள்...”

என்று கறுப்பன் கேட்டதும் தங்களுக்குப் பிறந்த கன்றுகளைப் பறிகொடுத்த லச்சுமியும் நந்தினியும் தலைகளை பலமாக ஆட்டியவாறே உம்பா ... என்று பெருங்குரலெடுத்து அழுதன. மற்றயவை அவற்றிற்கு ஆதரவாக அவைகளை நாக்கால் நக்கிக் கொடுத்தன. அவைகளால் அழுகையை கட்டுபடுத்த முடியவில்லை தொடர்ந்தும் அழுதன.

பட்டியைத் தட்டியெழுப்பும் விதமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்த கறுப்பனை கண்களினால் பொங்கி வழிந்த கண்ணீரை தனது நாவினால் தடவிய வாறே “உம்பா ...” என்று இடைவெட்டியது நந்தினி.

“என்ன” என்பது போல நந்தினியைப் பார்த்தது கறுப்பன்.

“ஏறுகளாகிய நீங்கள் மட்டுமே பேசுகின்றீர்கள் . பசுக்களாகிய நாங்கள் பேசுவதற்கு

இடமில்லையா? பட்டியில் கலந்துரையாடல் என்று சொல்கின்றீர்கள். ஓ... பேச்சில் மட்டும் தானா பசுவரிமை மற்றும் பெண்ணியம்?”

என்று ஒழுங்குப்பிரச்சனையைக் கிளப்பியது நந்தினி. உடனே பட்டியில் நின்றுருந்த அனைத்துப் பசுக்களும் “வெல் டண்...” நந்தினி என்று சந்தோச ஆரவாரம் செய்தன.

“உம்பா ...” என்று எல்லோரையும் உறுக்கிய கறுப்பன்,

“கட்டாயம் நந்தினி பேச வேண்டும். இது பொதுப் பட்டி. எல்லோருமே இங்கு கலந்துரையாடலாம். தடை இல்லை. ஏறுகளாகிய நாம் என்றுமே எமது எதிர்பாலினத்தவரை இழி நிலையில் பார்த்ததில்லை”. என்றது கறுப்பன்.

000

“ஆ; சொல்லிய கதை”

“வணக்கம் தோழர்களே !! நந்தினியாகிய நான் கறுப்பனுடன் சமகாலத்தில் இந்தப் பட்டிக்கு வந்தவன். பசுக்களாகிய எங்களுக்கும் இங்கே பல சித்திரவதைகள் உண்டு. சித்திரவதைகளும் இழிவு படுத்துவதும் ஏறுகளுக்கே உரியது என்று உரிமை கோருவதற்கு எனது கடுமையான கண்டனங்களை இங்கு பதிவு செய்கின்றேன்.” பசுக்கள் குளம்பொலி செய்து ஆரவாரம் செய்தன. நந்தினியின் வழியால் வந்த மகங்களும் மகங்களும் பேரர்களும் பூட்டன்களும் பெருமையாக நந்தினியைப் பார்த்தன.

“ஆம் தோழர்களே !! நான் இங்கு வந்த பொழுது எனது மகளாகிய லச்சுமியை இயற்கை முறையில் கறுப்பனுடன் கூடிப் பெற்றெடுக்கவில்லை. வெளியில் சொல்லவே வெட்கமாக இருக்கின்றது. அப்பொழுது கறுப்பன் சாமிக்கண்ணுவால் நலமடிக் கப்பட்டிருந்தார். சாமிக்கண்ணு ஓர் பிரபலமான மிருக வைத்தியரை அழைத்து வந்து நான் வலியால் துடிக்கத் துடிக்க செயற்கை முறையில் யாரோ ஊர் பெயர் தெரியாதவனுடையை விந்தை ஊசி மூலம் போட்டு லச்சுமியைக் கருத்தரிக்கச் செய்தார். ஆம் தோழர்களே ! நான் பெற்றெடுத்த பிள்ளைகளும் யாரோ ஊர் பெயர் தெரியாதவனுடையது. எண்ணிப் பாருங்கள் தோழர்களே ! இந்த சாமிக்கண்ணுவினால் நான் பசுவாகப் பிறந்த குற்றத்துக்காக எனது உடல் இச்சைகள் மறுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நான் இதுவரைக்கும் ஆசையுடன் ஒரு ஏறுடனாவது தழுவியதில்லை. எம்மைப் போன்ற பசுக்களுக்கு இந்த மிருக வைத்தியர்கள் செய்கின்ற கேவலமான வேலைகளால், எமது கர்ப்பப்பைகள் எங்கோ இருப்பவனுடைய விந்துகளை யெல்லாம் கொட்டுகின்ற குப்பைக் கிடங்காகப் போய் விட்டது . நாங்கள் வெறும் கன்றுக்குட்டிகளை தாங்குகின்றவர்க்காகவே இவர்களால் உருவாக்கப் பட்டிருக்கின்றோம். வேறு ஒருவனுடைய மரபணுக்களே எமது ரத்தத்தை மாற்றி எமது சக்திக்கு மேலாக அதிக பாலை சுரக்கச் செய்கின்றது. சாமிக்கண்ணு ஒன்றும் எங்களில் வைத்திருக்கின்ற அன்பினால்

எங்களில் அதிக கவனம்
எடுக்கவில்லை.
இல்லாவிடில் இறந்த எனது
மகளான பால்குடி மாறாத
வெள்ளைச் சியை எனது
கண்ணில் காட்டாது
பொம்மைக்
கன்றுக்குட்டியை காட்டி
எனது பாலை ஓட்ட
உறிஞ்சியிருப்பானா
சாமிக்கண்ணு?
சொல்லுங்கள் ...”.

அத்துடன்
நின்றானா? நாங்கள்
புல்லையும்
இலைகுழைகளையும்
சாப்பிட்டு எவ்வளவு காலம்
சொல்லுங்கள்? வரட்டியான
வைக்கலையும் பால் அதிகம்
சுரக்கவென்று செயற்கை
முறையில் தயாரிக்கப் பட்ட
உணவையும்
தருகின்றார்கள். எங்கள்
நாக்குகள் இயற்கை
உணவுகளுக்காக
ஏங்குகின்றன. ஒருபுறத்தில்
இந்த மனிதர்கள் எங்களை
தெய்வமாக வணக்கிய
வாறே மறுபுறத்தால் எங்களை இறைச்சிக்காக
கொல்கின்றார்கள். எவ்வளவு முரண்பாடு இது? அந்த
மரணத்தைக் கூட எமக்கு அவர்கள் சுலபமாகத்
தருவதில்லை. மிகவும் கொடூரமாக எமது தலையில்
அடித்தே கொல்கின்றார்கள். இவர்கள் அட்டூழியங்கள்
எல்லை மீறுகின்றன. எங்கள் ஒற்றுமையும்
எதிர்ப்புகளும் சரியாக இருந்தால் இவர்கள் எங்கள்
மீது கை வைக்கப் பயப்பிடுவார்கள்”.

என்று நந்தினி பேசி முடித்ததும்,
“உம்பா...” என்று அனைத்துப் பசுக்களும்
அலறின. நாங்கள் இவ்வளவு காலமும் கறுப்பன் தானே
எமது அப்பா என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றோம்.
நாங்கள் அப்பா பெயர் தெரியாதவர்களா? சாமிக்
கண்ணுவை விடக்கூடாது. அவனைப் போன்றவர்
களுக்கு நாங்கள் பாடம் படிப்பிக்க வேண்டும் என்று
ஆவேசமாகக் கால்களைத் தரையில் உதைத்து ஒலி
யெழுப்பின.

000

எழுச்சி:

நந்தினியின் பின்னர் கறுப்பன் தனது பேச்சை
மீண்டும் தொடர்ந்தது.

இந்த மனிதர்கள் மற்றவர்கள் முன் தங்களது
வறட்டுத்தனமான பந்தாவைக் காட்டுவதற்கு காளை
களாகிய எங்களை அடக்கின்றோம் என்று ஏறுதழுவுவ

போட்டி வைக்கிறார்கள். அதிலும் எங்களைச் சித்திர
வதையே செய்கின்றார்கள். எங்களுக்கு கோபத்தையும்
வெறியையும் கொண்டுவருவதற்காக சாராயத்தை
வலிந்து எமக்குப் பருக்குக்கின்றார்கள். எங்களது
வாலை முறுக்கு முறுக்கென்று முறுக்கி எமக்கு வலியை
ஏற்படுத்திய பின் எமது குண்டியில் குத்தூசி யால் ரத்தம்
வரும் வரைக்கும் குத்தி விட்டு வாடிக்கதவை
திறக்கின்றார்கள். காளைகளாகிய நாம் இவர்களுக்கு
என்ன பாவம் செய்தோம்? நாம் மாடுகளாகப் பிறந்தது
எமது குற்றமா? ஒருபுறத்தால் எங்களை வணங்கியவாறே
எமது இனத்தையே சித்திரவதை செய்கின்றார்கள்.
எமக்குப் பேசத் தெரியாதது எமது குற்றமா?
இவர்களுக்கு எமது வாழ்நாள் முழுவதும்
உழைத்தவாறுதானே இருக்கின்றோம்?

“தோழர்களே! சாமிக்கண்ணுவைப்
போன்றவர்களின் கொடுமைகள் எல்லை மீறுகின்றன.
உங்களுக்குத் தெரியுமா வெளிநாட்டுப் பெரிய பெரிய
பால் கம்பெனிகள் ஆராய்சிகள் செய்து மரபணு மாற்றங்
கள் மூலம் பாரம்பரியமான ஏறுகளான எங்களை விட
தாங்கள் விரும்பியவாறு புதிய வடிவத்துடன் வீரிய
மான காளைகளை உருவாக்குகின்றார்கள். இந்தக்
காளைகளது விந்துக்களை எடுத்து நாங்கள் வாழுகின்ற
நாடுகளில் இருக்கின்ற பசுக்களில் செயற்கை இனப்
பெருக்கம் மூலம் கன்றுக்குட்டிகளை உருவாக்கு
கின்றார்கள். இதனால் எங்கள் நாடுகளின் பாரம்பரிய

மான பசுக்கள், காளைகள் வலுக்கட்டாயமாக அழிக்கப் படுகின்றன. இதையும் நாங்கள் கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இந்த ஏறுதழுவல் போட்டியை நிரந்தரமாக தடை செய்யப்போவதாக அரசாங்கம் சொல்லியிருக்கின்றது “மிருகவதை” என்று இவர்கள் அறிதாரம் பூசினாலும் அதன் உள்ளே இருக்கின்ற விடயம் பயங்கரமானது எமது இனத்தையே பூண்டோடு அழிக்க வல்லது . ஆகவே தோழர்களே ! எம்மால் இனியும் இந்த மனிதர்களது சித்திரவதை களைப் பொறுக்கமுடியாது. அவர்கள் எமக்கு ஏற்படுத்துகின்ற இந்த சித்திரவதைகள் எங்களது பரம்பரையுடன் போகவேண்டும். எமது வலிமையையும் ஒற்றுமையையும் இந்த மனிதர்களுக்குத் தெரியப் படுத்த வேண்டும். இம்முறை வருகின்ற ஏறுதழுவல் போட்டியில் நாம் யார் என்பதை இந்த மனிதர்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். இம் முறையும் என்னைத் தான் ஏறுதழுவல் போட்டிக்கு முதலாவது காளையாக தெரிவு செய்வார்கள். நானே இவர்களுக்கு நல்ல பாடம் புகட்டுகின்றேன். இதற்கு நீங்கள் மட்டுமல்ல எம்மவர் கள் அனைவரினதும் ஆதரவு எனக்கு வேண்டும்”.

என்று கூறிக் கறுப்பன் தனது பேச்சை முடித்துக்கொண்டது. பட்டியில் இருந்த மாடுகள் அனைத்தும் சந்தோச ஆரவாரத்துடன் “உம்பா” என்றன. கன்றுக்குட்டிகள் சந்தோசத்தில் ஆரவாரமாக “வீ சப்போட்டியு” என்றன. கறுப்பனின் பேச்சு அந்த ஊரில் இருந்த அத்தனை பட்டிகளுக்கும் சாமிக்கண்ணுவின் பட்டியில் இருந்த கன்றுக்குட்டிகளால் மின்னல் வேகத்தில் பரப்பப் பட்டது. மனிதர்களுக்குத் தெரியாது அங்கே சத்தம் சந்தடியின்றி ஓர் “புரட்சி” அந்த ஊரில் வெடிப்பதற்குத் தயாராகக் கொதி நிலையில் இருந்து கொண்டிருந்தது.

000

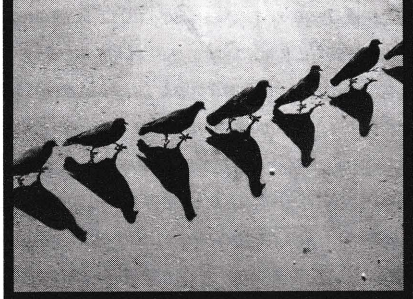
தழுவல்:

எல்லோரும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்த அந்தக் காளையடக்கும் போட்டிநாளும் வந்தது. ஏறுதழுவலில் வழமைபோலவே சாமிக்கண்ணுவின் பட்டியில் இருந்த கறுப்பன் காளை முதலாவது ஏறுதழுவலுக்கு தெரிவானது. அதற்குக் காரணமும் உண்டு. சாமிக்கண்ணு வின் ஊரைச்சுற்றி உள்ள அனைத்து குறிச்சிகளிலும் கறுப்பனே பிரபல்யமானது. அதனது உயரமும் அதற்கேற்ப திமிர்த்த தசைகளின் கூடிய வாளிப்பான தோற்றமும் சிறுகுன்று போல சற்றே வளைந்த திமிர்த்த திமிலும் நீண்ட கொம்புகளும் எந்தப்பெரிய சூரனையும் கலங்க வைக்கும். கறுப்பனின் நாளாந்த உணவே எள்ளுப்புண்ணாக்கும் பச்சையரிசிக் கஞ்சியுமாக இருந்தது. அத்துடன் வைக்கோல்களை விட அதற்கு சம்பு புல்லே கொடுக்கப்பட்டது. கறுப்பனைத் தனது சொந்தப்பிள்ளையைப் போல் வளர்ப்பதற்கு சாமிக்கண்ணு தனது வாழ்நாளில் பெரும்பகுதியை செலவழித்திருந்தார்.

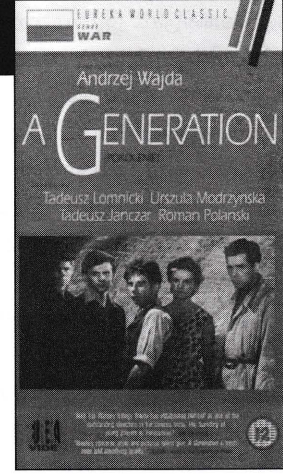
அந்த திமுக்கம் மைதானம் சனவெள்ளத்தால் திமிறிக்கொண்டிருந்தது. ஏறுதழுவல் தடையை எதிர்த்து நடக்கும் நிகழ்வு என்பதாலும் முதலமைச்சரே நேரில் வந்து வாடிவாசலைத் திறப்பதாலும் புதினம் பார்க்க சனம் அலை மோதியது. சாமிக்கண்ணு கறுப்பனின் கொம்புகளை நன்றாக சீவி கூராக்கி வைத்திருந்தார். ஒருமுறை கொம்புகளின் கூரை தனது கைகளை வைத்து பரிசோதனை செய்து கொண்டார். கர்வத்தினால் அவரின் உடல் ஒருமுறை சிலிர்த்தது. அவரது எடுபிடிகள் கறுப்பனை ஏறுதழுவலுக்குத் தயார்ப்படுத்திக்கொண்டிருந்தனர். சாமிக்கண்ணு அதட்டி உருட்டி அடிபொடிகளை உசுப்பேற்றி வேலை வாங்கிக் கொண்டிருந்தார். ஓர் தீர்மானத்துடன் கறுப்பன் நடப்பவை எல்லாவற்றையும் அமைதி காத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது . எடுபிடிகள் கறுப்பனுக்கு நெற்றியில் சந்தனப்பொட்டும் குங்குமப் பொட்டும் பெரிய அளவில் வைத்தனர். பின்னர் அதன் கழுத்தில் ஓர் மாலை போடப்பட்டது. அவர்களால் கறுப்பனுக்கு வெளிநாட்டில் இருந்து இறக்கிய இரண்டு போத்தில் திறமான வடிகட்டிய சாராயம் வலுக்கட்டாயமாக பருக்கப்பட்டது. சாராயம் குடித்த நேரம் தொட்டு கறுப்பனின் உடலில் மாறுதல்கள் ஏற்படத்தொடங்கின. தனது இனத்தை சித்திரவதை செய்தவர்கள் முகங்கள் அதன் மனத்திரையில் ஓடின. கண்கள் கோபத்தில் அனல் கக்கின. அதன் திமில் விடைத்து நின்றது. கறுப்பன் ஆக்ரோஷமாக தனது முன்னங்கால்களால் நிலத்தைக் கிளறத்தொடங்கியது. இரு அடிப்பொடிகள் கறுப்பன் அதிகம் திமிறாது கறுப்பனின் கொம்புகளை இறுக்கிப் பிடித்து இருந்தனர். அதேவேளை இருவர் அதனுடன் செல்லக் கதைகள் கதைத்தவாறே கழுத்துப் பக்கத்தைத் தடவிக் கொண்டிருந்தனர். பிரதமவிருந்தினரான முதலமைச்சர் வாடிவாசலுக்கு அருகில் வந்து நின்று கொண்டார். அறிவித்தல் கிடைத்ததும் சாமிக்கண்ணுவின் அடிப் பொடிகள் கறுப்பனின் வாலைப் பலமாக முறுக்க சாமிக்கண்ணு கையில் இருந்த குத்தூசியினால் பின்பக்கத்தில் சரமாரியாக குத்தினார். வலியினால் துடித்த கறுப்பன் அதன் பலமனைத்தையும் திரட்டி முன்னங்கால்களில் தனது பாரத்தை நிலைகுத்தி பின்னங்கால்களால் சாமிக்கண்ணுவின் வயிற்றைக் குறிவைத்து உதைத்தது. சாமிக்கண்ணு அலங்கமலங்க மல்லாந்து விழுந்தார். முதலமைச்சர் வாடிவாசலை திறக்க வெறியுடன் கிளம்பிய கறுப்பன் அருகே நின்று முதலமைச்சரின் வயிற்றுக்கு நேராக இலக்கு வைத்து தனது கொம்புகளால் ஒரே எத்தில் அவரை ஏற்றி தட்டமாலை சுற்றி கீழே போட்டு மிதித்து விட்டு மைதானத்தில் நுழைந்தது. கறுப்பனின் பின்னால் ஓடியவர்களை அது அரைவட்டம் அடித்துப் புழுதி கிளம்ப மீண்டும் திரும்பி அவர்களது வயிற்றை இலக்குவைத்துப் பாய்ந்தது. அதன் பாய்ச்சலில் குறி தப்பவில்லை.

நிழல்கள் - 7

பி. யேசுராசா

ஒரு தலைமுறை

(83 நிமி., 1955)

(A Generation)

அந்தரேஜ் வாஜ்தா என்ற - புகழ்பெற்ற போலந்து நெறியாளர் உருவாக்கிய, போலந்து மொழி அரசியல் திரைப்படம் இது. 1942 இல், வோர்சோ நகரில் கதை நிகழ்கிறது. அவ்வேளை, ஜேர்மன் 'நாஜிகள் போலந்தைக் கைப்பற்றி நிலைகொண்டுள்ளனர். விடலைத்தனத்துடன் திரியும் ஸ்ராச் என்ற இளைஞன், மெல்ல மெல்ல பொறுப்புள்ளவனாக மாறுகிறான்; 'மக்களின் பாதுகாவலர்' அமைப்பில் இணைந்து, கொடியுனிஸ்ற்றாக வளர்ச்சியடைகிறான். சூழல் அவனது வாழ்நிலையை மாற்றி அமைக்கிறது; இதுதான் திரைப்படத்தின் மையம்.

ஸ்ராச்சின் குரல் ஒலித்தடத்தில்; காட்சிகள் திரையில்... சேரி வெளியில் இளைஞர் கால்பந்தாட்டம் ஆடுகின்றனர். மிகச் சாதாரணமான சிறிய வீடுகள். கோழிகள், மிருகங்கள், வறிய மனிதர்களின் நடமாட்டம்... மணற் குவியலில் சிறிய கத்தியை வீசி, ஸ்ராச்சும் நண்பரும் விளையாடுகின்றனர்.

ஸ்ராச்சின் குரல்:

"வோர்சோவின் வெளிப்புறத்தில் இந்தச் சேரியில்தான் பிறந்தேன். வறுமையில் வளர்ந்தேன். எனது முதல் நண்பர்களை இங்குதான் பெற்றேன்; அனுபவப் பாடங்களையும் முதலில் இங்குதான் கற்றேன். சிறுவனாகக் கடுமையான அனுபவங்கள் ஏனென்றால்.... எதிரிகளிலிருந்து நண்பர்களைக்

கண்டுபிடிக்க இயலவில்லை. வேகமான என் கால் களையும், பலமான என் முஷ்டிகளையுமே நம்பினேன். இறுக்கமான பிடியுள் என்னை வைத்திருந்து வேலைக்குள் தள்ளிவிட, அம்மா முயன்றாள். ஆனால் அதை, திட்டித் தொல்லைதரும் பெண்களின் வழமையான வேலையென்று கருதினேன். நண்பர்களோடு 'கத்தி' எறிந்து விளையாடுவதற்கே, முன்னுரிமை கொடுத்தேன். எனது தொப்பிக்கு மேலால் கத்தி வீசுவதில் நான் கெட்டிக்காரன்; ஆனால், கொஸ்ரெக் இன்னும் திறமையானவன். கத்தியால் எதையும் செய்யக்கூடியவன்! 1942 இல், கிழக்குப் பகுதி ஜேர்மன் ஆமிக்கான வழங்கல், தொடருந்துகள் மூலந்தான்.... கள்ளமாகத் தொடருந்தில் ஏறி, நிலக்கரிக் கட்டிகளை வீழ்த்துவதில் - 'தேசபக்தத்திருடனாக' உணர்ந்தேன்!"

ஒருநாள், தொடருந்துப் பெட்டியில் மூன்று நண்பர்கள் ஏறி நிலக்கரிக் கட்டியை வெளியே தள்ள முயல்கையில், ஜேர்மன் படைவீரன் சுடுகிறான். கொஸ்ரெக் இறக்கிறான்; ஸ்ராச் கையில் சிறிய காயத்துடன் தப்புகிறான். ஒருவன் அவனை மதுபான சாலைக்குக் கூட்டிச் செல்கிறான். அங்கே செகுலா என்ற தொழிலாளி அவனுக்கு உதவுகிறான்; தான் வேலைசெய்யும் தச்சுப் பட்டறையில் ஸ்ராச்சைப் பயிலுநராகச் சேர்ப்பதாகச் சொல்கிறான்.

வீடு சென்றபோது, காயத்தைக் கண்ட தாய் பதற்றப்படுகிறாள்; சுடுநீரால் காயத்தைக் கழுவுகிறாள்.

“எல்லாம் சரியாகிவிடும்” என்று ஸ்ராச் சொல்கிறான்.

“எல்லாம் சரியாகும்... நிச்சயம், என்ற கல்லறையில்தான்....!” என்று, சலிப்புடன் தாய் பதில் சொல்கிறாள்.

மறுநாள் முதல், தச்சுப் பட்டறையில் ஸ்ராச் வேலையில் சேர்கிறான்; தொழிலைக் கற்கிறான். செகுலாவுடன் நெருங்கிப் பழகுகிறான். செகுலா கொம்யூனிஸ்டர் கட்சியைச் சேர்ந்தவன். ஒருநாள், மேஸ்திரி சொல்லி இணைப்புப் பசை எடுக்கக் களஞ்சிய அறைக்குள் ஸ்ராச் செல்கிறான். அங்கு, சரிந்து கவிழும் ஒரு தகர வாளிக்குள் மறைத்து வைக்கப் பட்டுள்ள, கைத்துப்பாக்கி ஒன்றைக் காண்கிறான். அதை எடுத்துப் பார்த்துவிட்டு, அப்படியே வைத்து விடுகிறான்.

**

ஒருநாள், கதவொன்றைப் பொருத்திவிட்டு, செகுலாவும் ஸ்ராச்சும் அமர்ந்திருக்கின்றனர். செகுலா கேட்கிறாள்,

“அந்தக் கதவுகளைப் பொருத்த எவ்வளவு நேரம் எடுத்துது?”

“ரெண்டு மணித்தியாலம்.” - ஸ்ராச்.

“உனர் கிழமைச் சம்பளம்....?”

“36 ஸ்லொட்டிஸ்.”

“ஒரு நாளுக்கு 6 ஸ்லொட்டிஸ் உனக்கு. ஒரு கதவைப் பொருத்த, பேர்க் (பட்டறை உரிமையாளன்) 12 ஸ்லொட்டிஸ் வாங்குகிறான். அதைப் பொருத்த 2 மணி எடுக்கிறது உனக்கு. ஆக..., ஒரு மணி நேரத்தில் உனர் ஒருநாள் சம்பளம் சரியாகிவிடுகிறது!”

“ஒரு கதவுக்கு 12 அவன் பெறுகிறான்....! 12 ஐ ரெண்டால் பிரித்தால் 6. நாள் சம்பளம் 6 ஸ்லொட்டிஸ் எனக்கு!” - ஸ்ராச்.

“நீ உண்மையில் எட்டு மணி நேரம் வேலைசெய்கிறாய், ஒன்றின் விலைக்காக... சரியா? தொடருவோம்.... உனது முழுநேரமும் கதவப் பொருத்தச் செலவிட்டால், ஒரு நாளுக்கு நாலு செய்வாய். அவற்றுக்கு 48 ஸ்லொட்டிஸ் பேர்க் பெறுவான்; உனக்கு 6 மட்டும் தருவான். எனவே ஒருநாளில், 42 ஸ்லொட்டிஸ் மேலதிகமாக உன்னிடமிருந்து எடுக்கிறான் அவன்; உன்னிடமிருந்து, என்னிடமிருந்து, எங்களெல்லோரிடமிருந்து....! அறிவாளியான ஒரு தாடிக்கார மனிதன் கார்ல் மார்க்ஸ் என்று பேர்... முன்னொருக்கா எழுதினான் - “தங்கள் சக்தியை மீளப் புதுப்பிக்க மட்டும் தான், தொழிலாளருக்கு ஊதியம் கொடுக்கப்படுகிறது!” இந்தநாளில் அது கூட எங்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை. உயிர் வாழறு துக்கு கடன்வாங்கவேண்டி இருக்குது!” - செகுலா.

“நாங்க தொழிலாளர் ஒன்றுஞ் செய்ய ஏலாதா?” - ஸ்ராச்.

“என் நண்பனே! ஏனைய விடயங்களிடையில் இந்தச் சாதாரண கணக்கின்மீது எவ்வளவு இரத்தம் சிந்தப்பட்டிருக்குது என்பதை மட்டும், நீ அறிந்தால்... தொழிலாளர் தமது உரிமைகளுக்காக, எப்போதும்

போராடுகிறார்கள்.”

“இப்போது எப்படி?”

“இப்போது கூட!”

“திருவாளர் செகுலா...., தொழிலாளர் போராடுகிறார்கள் எனச் சொல்கிறீர்கள்.... உங்களைப்பற்றி என்ன....?”

“என்னைப்பற்றி... நல்லது. உனக்குத் தெரியுமா...?”

“போராட்டம்”

“கேள்.... என் இளைஞனே, நாங்கள் ஸ்தாபனமாகியுள்ளோம். நாங்கள் எல்லாரும் தொழிலாளர். ஆகையால் எனது பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிடு. திருவாளர் எனச் சொல்லாதே. சுற்றியிருந்த ‘திருவாளர்’ எல்லாம், நாட்டைவிட்டு ஓடிவிட்டனர்.”

**

பயிலுநர், கல்வி கற்க வகுப்புகளுக்குச் செல்ல வேண்டும்; எனவே ஸ்ராச்சும் செல்கிறான். ஒரு நாள் வகுப்பு முடிந்து வெளியே ஸ்ராச் வருகிறான். சில இளைஞர் நின்று மறிக்கின்றனர். கும்பலின் முன் ஓர் இளம்பெண் பேசத் தொடங்குகிறாள்:

“நண்பர்களே! போலந்து இளைஞர்களின் மத்திய அமைப்பினால், போராடும் இளைஞர்களின் சங்கம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. எங்கள் ஆயுதங்களைக் கீழே வைக்கமாட்டோம். இரத்தம், கண்ணீர், அழிவுகள் உள்ளன பழிவாங்குவதற்கு- அதுவும் எப்போதாவது எதிர்காலத்தில் அல்ல; இப்போது! எங்களை அவர்கள் கொலைசெய்தார்கள்; அமுசி நூறு முகாம்களுக்கு அனுப்பினார்கள்! பழிவாங்குவோம்! சுதந்திரப் போலந்துக் காஃப் போராடுவோம் - நேரியதொரு போலந்துக்காக.

இளம் தொழிலாளரே, போராடும் இளைஞர் சங்கத்துடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள். போலந்து மக்களின் இராணுவப் பிரிவான ‘மக்கள் பாதுகாவல் படை’யில் இணையுங்கள். சுதந்திரமடைவதற்குக் காத்திருக்க வேண்டாம். ஆயுதங்களை ஏந்துவோம் ஆக்கிரமிப்பாளருக்கு மரணம்!”

பேச்சு முடிவில் துண்டுப் பிரசுரங்களை வீசுகிறாள். பின்னர் அவர்களைக் காணவில்லை.

ஸ்ராச்சின் குரல் : “ ‘தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.’ ஆனால் எப்படி?”

“தொடர்பு கொள்ளுங்கள்; - நல்ல சொற்கள். ஆனால் அதைச் செய்வதற்கு, எனக்கு உதவ யாருமில்லை. ஒரு நட்புக்கரத்தைக் காணாமுன், இருளில் நீண்டகாலம் தட்டுத்தடுமாறித் துழாவினேன்.”

**

களஞ்சிய அறையில் தான் முன்பு கண்ட கைத்துப்பாக்கியை ஸ்ராச் எடுத்து, தனது வீட்டில் மறைத்துவைக்கிறான்.

பின்னரான சந்திப்பில் ஒரு நண்பன் சொல்கிறான் : “ஜேர்மனியர் எங்கள் கன்னத்தில் அறைகிறார்கள்; நாங்கள் ஒன்றும் செய்வதில்லை. ஆடுகளைப் போல நாங்கள் அதை எடுத்துக்கொள்கிறோம். எங்களிடம் துவக்கிருந்தால்....”

“என்ன... துவக்கு!” - சிரித்துக்கொண்டு ஸ்ராச்.

**

இளம்பெண்ணின் பேச்சையும், வீசப்பட்ட துண்டுப் பிரசுரங்களையும் பற்றி ஒரு நாள் செகுலா விடம் ஸ்ராச் சொல்கிறான். அவர் சிரித்துக்கொண்டு, குறிப்பிட்ட நேரத்தில் ஒரு தேவாலயமருகில் வருமாறும், யாரிடமும் சொல்லக்கூடாதென்றும் சொல்கிறார். அங்கு செல்லும்போது ஓர் இளைஞனும் முந்திக்கண்ட இளம்பெண்ணும் செகுலாவும் நிற்கின்றனர். செகுலா அவனை அறிமுகப்படுத்திவிட்டுச் சென்றுவிடுகிறார். அந்த இளம்பெண்ணின் பெயர் டொறொற்றா.

“எப்பிடி நாங்கள் உன்னைக் கூப்பிடலாம்? புலி, சிறுத்தை, கசகசா?

மிருகம், மரக்கறி, கனிமம்?’ - டொறொற்றா கேள்விகேட்டுக்கொண்டு சிரிக்கிறாள்.

“இது சிரிக்கும் விஷயமல்ல. சாதாரண மனிதப் பேரைச் சொல்லுங்க.” - ஸ்ராச்.

“பார்டெக் என்று உன்னைக் கூப்பிடுவேன்.”

**

“மக்கள் பாதுகாவல் படை என்னவென்று உனக்குத் தெரியுமா?

எங்களின் தொழிலாளர் கட்சி? நீ இணைய விரும்புவது யாருடன் என்பது தெரியுமா?” - டொறொற்றா.

“ஓம், தெரியும். சிலவேளை துல்லியமாய்த்

தெரியாதிருக்கலாம். ஆனால் - தயவுசெய்து சிரிக்க வேண்டாம். ஆனால் நான் அதை உணர்கிறேன்.” - ஸ்ராச்.

**

இரகசியச் சந்திப்பு நடைபெறும் இடத்துக்கு ஸ்ராச் செல்கிறான். அங்கு டொறொற்றா உரையாற்றுகிறாள்:

“ ‘வெற்றியை நோக்கிச் சக்கரங்கள் உருள வேண்டும்’ என ஜேர்மனியர்கள் சொல்கிறார்கள். அந்தச் சக்கரங்கள் கிழக்கு நோக்கி நகர்வதைத் தடுக்க வேண்டியது, எமது கடமை! அவர்கள் சொல்கிறார்கள் நாங்கள் கொஞ்சப் பேரென்று. எங்கள் நாட்டைக் குற்றவாளிகள் கைகளில் தள்ளிவிட்ட அவர்கள் சொல்வதை, நாம் கணக்கிலெடுக்கவில்லை. மகத்தான மக்கள் படையின் வீரர்கள் நாங்கள்தான். புனித விடுதலைக்காக - நாஜி ஆக்கிரமிப்பாளருக்கு எதிரான போராட்டத்தில், யாருமே தனியாக நிற்க முடியாது. செம்படை எம்முடன் உள்ளது. போராடுவதைத் தவிர, வேறு வழியேதும் இல்லை.

நாங்கள் சத்தியப் பிரமாணம் எடுப்போம்: “பாசிச வாதிகளிற்கு எதிராக - போலந்து மக்களின் மகனான நான், தாய்நாட்டின் சுதந்திரத்துக்காகவும் எமது மக்களின் விடுதலைக்காகவும், துணிவுடனும் எனது முழுப் பலத்துடனும் போராடுவேனெனச் சத்தியம் செய்கிறேன்.”

**

மக்கள் சிறு கூட்டமாக ஓரிடத்தை நோக்கி மெல்ல நகர்கின்றனர். அங்கே தெருவோரத்தில் சிலரின் பிணங்கள் தூக்கில் தொங்கவிடப்பட்டுள்ளன. அருகில் அச்சுறுத்தும் வாசகங்களுடனான விளம்பர அறிவுறுத்தல் தட்டிகள்! ஸ்ராச்சுடன் வேலை செய்யும் ஜசியோ அங்கு வந்து பார்க்கிறான்; அச்சமடைகிறான்.

பட்டறையில் அவனைக் காணும் ஸ்ராச், மக்கள் பாதுகாவல் படையில் இணையுமாறு கேட்க, அவன் மறுக்கிறான். “அப்பாவுக்கு நான் தான் உணவு கொடுக்க வேணும். நான் கொல்லப்பட்டால் அவர் பிச்சை எடுக்க நேரும். என்னால் முடியாது. ஒன்றும் செய்யாது தவிர்க்கிறேன் என நினையாதே.” என்கிறான்.

“ஒருவரும் உன்னை இணையுமாறு வற்புறுத்த மாட்டோம். விரும்பினால் இணை. இல்லையேல் வாயை மூடிக்கொண்டிரு.” - ஸ்ராச்.

“கவலைப்படாதே. நானும் கொம்யூனிஸ்த் தான்!”

“நீ ஒரு கொம்யூனிஸ்த் அல்ல; ஒரு மடையன். கொம்யூனிஸ்த்

போராடுவான்!”

**

ஒருதடவை, இராணுவ முகாமுக்குப் பொருள் கள் கொண்டு சென்று திரும்புகையில், முகாம் வாசலில் ஸ்ராச்சையும் இன்னொரு ஊழியனையும் காவலாளிப் படைவீரன் தடுக்கிறான்; மரப்பலகைத் துண்டுகளைக் களவெடுத்ததாக அதிகாரியிடம் முறையிடுகிறான். அதிகாரி விசாரிக்கும்போது, காவலாளி தவறுதலாகக் குற்றம் சொல்கிறானென ஸ்ராச் சொல்ல, “ஒரு ஜேர்மனியன் தவறு செய்கிறான்? நீ... போலந்துப் பன்றி!” எனச் சொல்லி, அவனை அதிகாரி அடிக்கிறான்.

பிறிதொரு வேளை அந்த அதிகாரி, மதுபான சாலையில் பெண்ணுடன் சரசம் புரிகிறான். ஸ்ராச்சும், ஜசியோவும், இன்னொருவனும் அங்கு வருகின்றனர். ஜசியோ கைத்துப்பாக்கியால் பலமுறை அதிகாரியைச் சுடுகிறான். அதிகாரியின் கைத்துப்பாக்கியையும் எடுக்கின்றனர். பிறகு மறைவிடத்தில், தான் சுட்ட விதத்தைப் பெருமையுடன் மற்ற நண்பர்களுக்கு ஜசியோ நடித்துக் காட்டுகிறான். “நீ ஒரு கௌ போய்” எனக் கோபத்துடன் அவனை ஸ்ராச் கண்டிக்கிறான். ஜசியோ அதிருப்தியில் உடனே சென்றுவிடுகிறான்.

**

ஸ்ராச்சின் குரல்:

“துண்டுப் பிரசுரங்களையும் துப்பாக்கிகளையும் டொறொற்றா எங்களுக்கு வழங்குகிறான். அறிவுரைகளையும் தருகிறான். அவள்மீதான மரியாதையும் அவளது தலைமுடியைத் தடவவேண்டுமென்ற விருப்பமும், எனது நினைவுகளில் முட்டி மோதுகின்றன. எமது அரசியல் அறிவுரையாளர் அவளென்று நினைப்பதைப் படிப்படியாக நிறுத்தினேன். மேலும் மேலும் சாதாரணமாக, அவளது பெயர் எனது நினைவுகளில்...”

ஒருதடவை இருவரும் நிற்கையில் வெளியே பாடலொன்று மெல்லக் கேட்கிறது.

“அவன் எதைப்பற்றிப் பாடுகிறானென்று உனக்குத் தெரியுமா?” என்று டொறொற்றா கேட்க, இல்லையெனத் தலையாட்டுகிறான்.

“காதல்!” - அவள்.

“ஒரு மனிதஜீவியைப் போல...” - ஸ்ராச்.

**

பட்டறையில் ஒருநாள்....

“கேள்விப்பட்டீர்களா? உண்மையில் கெற்றோ (யூதர் குடியிருப்பு) இன்று எழுச்சியுற்றது. யூதர்கள் சண்டை பிடிக்கத் தொடங்கியுள்ளார்கள்!” - சொல்லி விட்டு மேஸ்திரி சியார்னோ சிரிக்கிறான்.

“உமக்கு ஏனிந்த மடத்தனம்?” - ஸ்ராச்.

“அது என்ன....? என்ன சொல்கிறாய் சின்னக் குழந்தையே?” சியார்னோ.

“பார்க்கிறாயா? இதுவொன்றும் சிரிப்புக்குரிய விஷயமல்ல. மனிதர்கள் இறந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் சியார்னோ அவர்களே!” - ஸ்ராச்.

“கெற்றோவில் செய்து முடித்தபிறகு, அவர்கள் எங்கள் மீது ஆணியை இறுக்குவார்கள்!” - இன்னொருவர்.

**

கெற்றோவிலிருந்து ஒருவன் - அப்றாம் - ஜசியோவிடம் வருகிறான். ஜசியோ உதவத் தயங்குகிறான். ஊரடங்குச் சட்ட நேரமாகிறது. ஆனாலும், அப்றாம் ஏமாற்றத்தில் வெளியில் சென்று நடக்கிறான். ஜசியோ குற்றவுணர்வில் பதற்றமாகிறான்.

ஸ்ராச்சின் குரல்:

“எரியும் கெற்றோவிலிருந்து எழும் புகை, நகரத்தின் காற்றை நச்சுப்படுத்துகிறது; அத்தோடு, கெற்றோவின் மதில்களுக்கு வெளியில் ஜேர்மனியர் அமைத்துள்ள “கார்னிவலி”ன் மேல், பெரிய முகிற்சூட்டமாய்த் தொங்குகிறது! எழுச்சியான அந்தப் பகுதியில் எங்கிருந்தோ, செகுலாவின் அவசர அழைப்பு எம்மைவந்து அடைந்தது. எதிர்பாராதவிதத்தில் ஜசியோ மீண்டும் திரும்பிவந்தான். அவனை வெளியே போகச்

சொல்ல எனக்கு முடியவில்லை!”

**

ஜசியோ கைத்துப்பாக்கியைக் காட்டி ஓட்டுநரை வெருட்ட, சிறிய வாகனமொன்றைக் கடத்தி - ஸ்ராச்சும் நண்பர்களும் செல்கின்றனர். பாதாளச் சாக்கடையூடாக துவக்குகளுடன் கெற்றோவிலிருந்து வரும் டொறொற்றா, செகுலா, அப்றாம் ஆகிய மூவரையும் மீட்டு வாகனத்தில் ஏற்றுகின்றனர். ஜேர்மன் படைவீரர் வரவே சுட்டுக்கொண்டு தப்புகின்றனர்; பாதுகாப்புக் காக்கச் சிறிது தள்ளி நின்ற ஜசியோவால், வெளியேற முடியவில்லை. உள்பகுதிக்குள் தப்பி ஓடுகிறான்; ஆனாலும் கட்டடத்துள் வெளியேறும் பாதை இல்லாததால், கைத்துப்பாக்கியில் குண்டுகள் முடிந்ததும், மேலேநின்று கீழே குதித்துத் தற்கொலை செய்கிறான்!

**

மறுநாள், பட்டறையில் சில கருவிகளை எடுத்துக்கொண்டு ஸ்ராச் வெளியேறுகிறான். சைக்கிளடன் டொறொற்றா வருகிறான்; ஜசியோ இறந்து விட்டதைச் சொல்லித் துயரில் கலங்குகிறான்.

**

சியார்னோவும் இன்னொருவனும் ஸ்ராச்சின் வீட்டில் கைத்துப்பாக்கியைத் தேடுகின்றனர்.

“தங்கட சொந்த வீட்டிலுள்ள சனங்களைத் தொல்லைப்படுத்த உரிமையுள்ள மாதிரி, நீங்க நடக்கிறீங்க.... ஜேர்மன்காரங்க எங்களைத் தொல்லைப்படுத்த துறது போதாதா? இப்ப எங்கடையாக களுங்கூட....! இது சரியில்லை!” - ஸ்ராச்சின் அம்மா.

ஸ்ராச் வருகிறான். “என்ன இதெல்லாம்? என்ன வேண்டும் இங்க?” எனக் கேட்கிறான்.

“உனக்கு எல்லாம் தெரியும்.... ஊமையைப் போல நடிக்காதே!” சியார்னோ.

“அடிப்புறத்திலிருந்து எல்லாவற்றையும் தலைகீழாக்கி விட்டார்கள். இவர்கள் யார்? ஜேர்மனியரா என்ன? பொலிஸ்? விற்பதற்கு யூதர்களைத் தேடுகிற எலிகள்....? இவங்க ஆரெண்டு எனக்குத் தெரியாது. தீயவர்கள் இந்த நாட்களில் முயல்களைப் போல பெருகிவிட்டாங்க. -தாய்.

“இவர் தச்சுப் பட்டறையிலுள்ள சியார்னோ. சியார்னோ அவர்களே, மற்றவர் யாரென்று எனக்குத் தெரியாது.” - ஸ்ராச்.

“நாங்க தலைமறைவு போலந்து இராணுவ வீரர்கள். நீ திருடிய பிஸ்ரல் எங்கே?” - மற்றவன்.

“என்ன பிஸ்ரல்?” - தாய்.

“அதை விற்றுவிட்டாயா?” - மற்றவன்.

ஸ்ராச் மறுக்கிறான்; தனக்கு எதுவும் தெரியாதென்கிறான். அவர்கள் கேள்விகேட்டு அவனுடன் வாதிடுகின்றனர். ஸ்ராச் ஒரு கொம்யூனிஸ்ட் என்றும், செகுலாவுடன் நெருக்கமானவன் என்றும் சியார்னோ சொல்கிறான். அவ்வேளை பக்கத்து வீட்டுப் பெண் வரவே, “அயலவரைக் கூப்பிடு.... இந்தப் போக்கிரிகள் எங்களுக்குத் தொல்லை தருகிறார்கள்!” என்று அவளிடம் ஸ்ராச் சொல்கிறான். உடனே மற்றவன் பிஸ்ரலை எடுக்கிறான்.

“நல்லது. சுடப்போகிறாயா? முயன்று பார். உயிரோடு உன்னால் இங்கிருந்து போக முடியாது. சுலபமாப் பயப்படுத்தக்கூடிய ஆட்களல்ல நாங்க இங்க....” - ஸ்ராச்.

தடிகளுடனும் சிறு ஆயுதங்களுடனும் கூட்டமாக அயலவர் திரளவே, சியார்னோவும் மற்றவனும், இயலாமையுடன் - மௌனமாக வெளிச்செல்கின்றனர்.

**

ஸ்ராச், டொறொற்றாவின் வசிப்பிடத்துக்குச் செல்கிறான்.

“நான் இப்போது ஆபத்தில்.... நம்பிக்கை இழந்து இக்கட்டில். சியார்னோ என்மீது கண்வைப்பான். நான் வசிப்பது எங்கேயென்றும் அவனுக்குத் தெரியும்.” - ஸ்ராச்.

“நீ ஆபத்தில் ஆக்களை விட ஏலாது. தலைமறைவாகப் போகவேண்டும். கள்ளப் பத்திரங்கள் உனக்குக் கிடைக்கும்; அத்துடன் மறைவிடத்துக்குப் போ.” - டொறொற்றா.

“ஆனால் எங்கே?”

“இப்போது இங்க இருப்பதைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறாய்....? அண்மைய கைதுகளுக்குப் பிறகு, நான்கூட இருப்பிடத்தை மாற்றவேண்டுமெனத் தோழர்கள் சொல்கிறார்கள். ஆனால் கொஞ்ச நாளுக்கு நான் காத்திருப்பேன். இந்தச் சின்ன இடத்திற்குப் பழகி விட்டேன். கவனி ஸ்ராச்.... செங்கற் துளையில் நாளை குழு சந்திக்கிறது. இதுதான் குறியீடு.... ‘நீ இறகுகள் விற்பதுண்டா?’ ; ‘ஓம், நான் இறகுகள் விற்பதுண்டு.’ என்பது இரகசியச் சொல். நமது புதிய இளைஞர்களை நீ சந்திப்பாய்; அத்துடன் பிரிவுத் தலைவர் பொறுப்பையும் ஏற்பாய்.”

“உண்மையாகவா?!” - ஸ்ராச் சிரிக்கிறான்.

அவன் மென்மையாகப் பார்க்கிறான். “நீ நூதனமான ஒருவன். துணிவானவன் நீ என்று தோழர்கள் சொல்கிறார்கள். ஆனால், இன்னும் நீ குழந்தையாக....”

“நான் துணிவானவன்? நான் பயப்படுகிறேன். மிகவும் பயப்படுகிறேன். இதெல்லாம் முடியுமுன் நான்கூடச் சுட்டுக் கொல்லப்படலாமென்றும், எதிர் காலத்தைப் பார்க்க இருக்கமாட்டேனென்றும் நான் யோசிக்கிறபோது.... நான் கொல்லப்பட்டால், உன்னை மீண்டும் காண முடியாது என்கிறபோது....”

அவனது தலையைத் தடவி, “எங்களுக்கு முன்னால் பெரிய வேலை இருக்கிறது. அது முடியும் போது..., ஒவ்வொரு விடுமுறையும் கேளிக்கை மைதானமாகும். பிரகாசிக்கும் விளக்குகள், இசை, நடனங்கள் எல்லாம் எங்கேயும்!” - டொறொற்றா.

ஸ்ராச் சிரிக்கிறான். அவளது கழுத்தில் தனது முகத்தைச் சாய்க்கிறான்.

“இது எமது கற்பனையாகுமா? இலட்சியத்துக் காக வாழ்வதைவிட, அதற்காக மரணிப்பது இலகுவாயிருக்குமா?” - அவள்.

இருவரும் முத்தமிடுகின்றனர்.

“எனது உண்மையான பெயர் ஈவ்” எனக் கூறிச் சிரிக்கிறான்.

மறுபடியும் முத்தமிடுகின்றனர்.

திடீரென எழுந்து சென்று, கண்ணாடி முன் நின்று தலைசீவுகிறான்.

“நான் துன்பமடைவேன்.” என்று சொல்கிறான்.

“போராடுவது பெறுமதியானது.... வாழ்வதும் பெறுமதியானது” என்று ஸ்ராச் சொல்ல, அருகில் வந்து நிற்கிறான்.

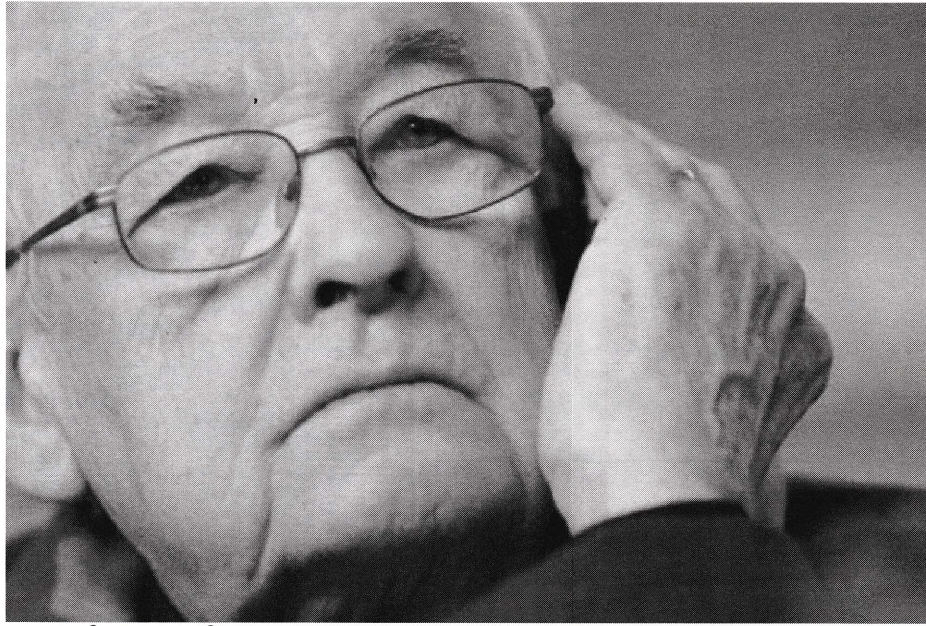
மறுபடியும் ஸ்ராச் சொல்கிறான்:

“வாழ்வது பெறுமதியானது!”

“இப்போது ஊரடங்குச் சட்ட நேரம். தெருவிலே நீ போக முடியாது!” என்று டொறொற்றா சொல்லிச் சிரிக்க, ஸ்ராச்சும் சிரிக்கிறான். இருவரும் கட்டி அணைக்கின்றனர்.

**

மறுநாள் காலை ஸ்ராச் எழுந்து, பக்கத்திலுள்ள கடைக்குச் சென்று, சிறிது உணவையும் துரியகாந்திப் பூவொன்றையும் வாங்கி வருகிறான். மாடிப்படி அருகில்

வரும்போது, ஒருவர் திடீரென “பிரதர்” என அழைத்து, “மேலே கெஸ்தபோ” எனக்கூறித் தனது இருப்பிடத்துள் இழுக்கிறான். சற்று நேரத்தில், இரகசியப் புலனாய் வாளர் தொடர - மௌனமாக டொறொற்றா படிகளில் இறங்கி வருகிறான். மறைந்துகொண்டு, சிறிய இடைவெளியால் அதனை ஸ்ராச் பார்க்கிறான். டொறொற்றாவை வாகனத்தில் ஏற்றிச் செல்கின்றனர்.

**

செங்கற்குளை அருகில், யோசனையோடு ஸ்ராச் கல்லொன்றில் அமர்ந்திருக்கிறான். அவனது பையில் தெளிவாய்த் தெரியும் பிரசுரமொன்று. தூரத்தில் நின்று பார்க்கும் ஓர் இளைஞன். அருகில் வந்து அவன் ஸ்ராச்சைப் பார்க்கிறான்; சாய்ந்து பார்க்கையில் பிரசுரம் தெரிகிறது. சிரித்தபடி முன்னால் வந்து, “நீ இறகுகள் விற்பதுண்டா?” என்று கேட்கிறான். “ஓம், நான் இறகுகள் விற்பதுண்டு.” என ஸ்ராச் பதில் சொல்கிறான். வந்தவன் திரும்பிப் பார்த்து விசில் பண்ணுகிறான்.

சைக்கிளில் ஓர் இளம்பெண்ணும் இளைஞ னும் சிரித்தபடி. அவளின் கையில் பூச்செண்டு. பக்கத் தில் இன்னும் மூன்று இளைஞர் நடந்து வருதல். இளம் பெண்ணைக் கண்டதும் ஸ்ராச் நினைவில் மூழ்கு கிறான். துயரம் முகத்தில் படிய, கண்ணீர் வடிகிறது. அவர்கள் அண்மிக்கையில் கண்ணீரைத் துடைத்து, அவர்களைப் பார்க்கிறான். அத்துடன் படம் நிறைவுறுகிறது!

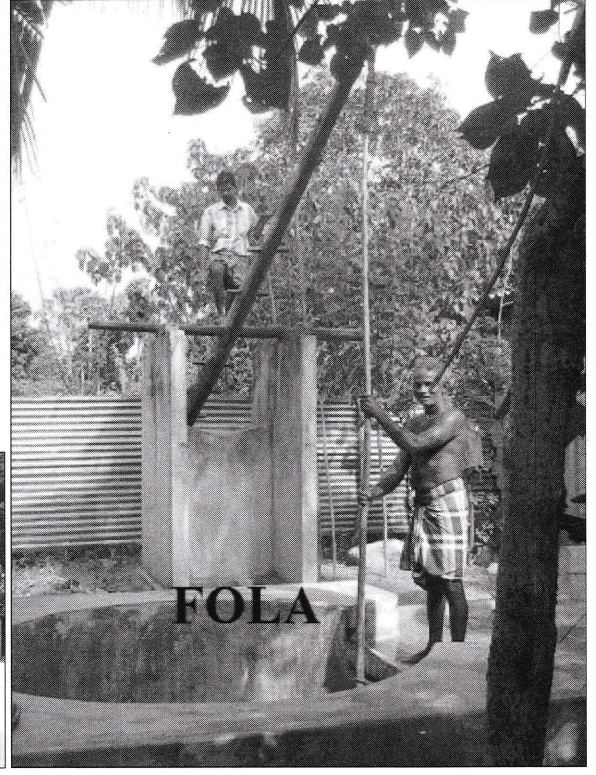
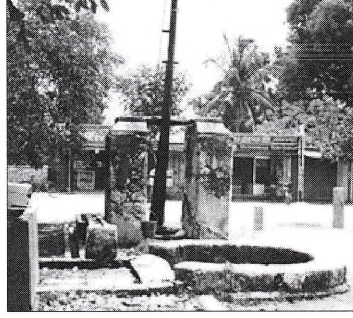
**

கறுப்பு - வெள்ளையில் அமைந்த படம். சாதாரண மனிதரின் வாழ்க்கைச் சூழலைச் சித்திரிக் கிறது. வறுமையிலும் அடக்குமுறைகளின் கீழும் அவர் கள் வாழ்கிறார்கள். அநீதிகளைக் கண்டும் எதிர்த்துப் போராடத் தயங்குவோர் இருந்தாலும், எதிர்த்துச் செயற்படுவோரும் இருக்கின்றனர். தயங்குவோரும் சூழலின் தாக்கத்தில் மாற்றமடைகின்றனர். சூழலின் தாக்கத்தில் விடலைத்தனக் கதாநாயகனான

ஸ்ராச்சில் ஏற்படும் மாற்றமும் வளர்ச்சியும், இயல்பாகச் சித்திரிக் கப்பட்டுள்ளன. இன்னொரு நாட்டினரின் ஓடுக்கு முறைக்கு எதிராக மட்டும் போராடும் தேசபக்தக் குழு இருக்கையில், மேலதிகமான வர்க்கச் சுரண்டல் பற்றிய விழிப்புடன் - ஆக்கிரமிப்பாளருக்கு எதிராகச் செயற்படும் கொம்யூனிஸ்டர் கட்சி சார்ந்த செயற்பாடுகள், முக்கியப் படுத்தப்படுகின்றன. இருசாராருக்கும் இடை யில் தொடர்பு இருப்பதாய்த் தெரியவில்லை. போராட்டத் தில் ஈடுபடுவோரும் ஆசாபாசங்களுள்ள மனிதர்கள் தானே! தாய் தந்தை பாசம், நட்புணர்வு, காதல், மகிழ்ச்சி நாட்டம் எல்லாம் அவர்களிடமும் இயல்பாய் இருக் கின்றன. அதேவேளை, இலட்சியம் பற்றிய விழிப்புணர் வும் செயற்பாடுகளும் முக்கிய இடம் பெறுகின்றன.

பொஹ்டான் செஸ்கோ எழுதிய நாவலொன்றே திரைப்படமாக்கப் பட்டுள்ளது. திரைச் சுவடியையும் பொஹ்டான் செஸ்கோவே எழுதியுள்ளார். ரேர்சி லிம்மான் ஒளிப்பதிவு செய்துள்ளார். காட்சிகள் இயல் பாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன. அரசியல் கருத்து நிலையைச் சித்திரிக்கும் படைப்புகள் “பிரச்சாரம்” என்ற குற்றச்சாட்டுக்குள் சிக்கும் அபாயம் எப்போதும் உள்ளது. பிரச்சாரம் தவிர்க்க இயலாதது என்போரும், அரசியல் கலைக்குரியதல்ல என்போருமாகக் “கண்ணைப் பிரிவு கள்” நமது சூழலில் உள்ளதை அறிவோம். ஆயினும், தான் கையாளும் கருப்பொருளை அதற்குரிய ஊடகத்தின் முக்கிய பண்புகளுடன், செம்மையுறத் தருதலே கலைஞனின் பணியாகும். திரைத்துறையில் உலகப் புகழ்பெற்றிருக்கும் அந்தரேஜ் வாஜ்தாவின இப்படைப்பு, எமது வரலாற்றுச் சூழலின் பொருத்தப் பாடுடன் - எம்மில் தாக்கம் விளைக்கும் கலைத்துவ அரசியல் படைப்பாகும். சமூக, அரசியல் கருத்துநிலை கொண்ட படைப்பாக்கங்களில் அக்கறை கொண்டவர் கள் - குறிப்பாக இலக்கியச் சூழலில் இயங்குபவர்கள் - கவனங்கொள்ளவேண்டிய படைப்புமாகும் இது!

-12.02.2017

துலா(ரு)க்கணுவுகள்

மாணிப்பாய் சுதன்

யாழ்குடாநாட்டையும் இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளையும், ஒரு மெல்லிய நிலப்பரப்பே இணைத்துக்கொண்டிருக்கின்றது. நிமிர்ந்து நிற்கும் யாழ்குடாநாட்டின் வடமேல் முனையில் சுரண்டினால் கடலினுள் உதிர்ந்துவிடும் அளவில் உள்ள ஊர் பொன்னாலை. கடல், குளங்கள், வயல்கள், காடு, பிரசித்தமானகோயில் என பல சிறப்புக்களை கொண்டதாக காணப்படுகின்றமை ஊரின் சிறப்பாகும்.

இலங்கையின் மேல்முனைப்பகுதியில் அமைந்துள்ள பொன்னாலையின் கடலை அண்டி இருப்பது சுடலை. அத்துடன் பெரியவர் என்றழைக்கப்படும் சித்தர் ஒருவரின் சமாதியுடன் கூடிய சிவன் கோயில், அதில் இருந்து ஊரின் அரைக்கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் பிரசித்தி பெற்ற பொன்னாலை வரத ராஜப் பெருமாள் ஆலயம். ஆலயத்தைத் தொடர்ந்து குடிமனைகள். இக்கதையின் நாயகன் தம்பரின் வீடும் ஆலயத்தை அண்டியதாகவே காணப்படுகின்றது.

தம்பரின் புத்திசாதுரியத்தை விளக்க பல நிகழ்வுகள் உண்டு. தம்பரின் நெல்வயல் சற்று

மேட்டுப்பாங்கானது. மழைகூடி வயல்களுக்கு நீர்மட்டம் அதிகரிக்கும் போது சிறிய தடி ஒன்றினால் தனது வயல் நீர்மட்டத்தைக் குறைத்துவிடுவார். வரம்பில் சிறியதொரு ஓட்டை அந்தச்சிறிய தடியினால்: அதிலும் வளைவான துளை. ஏனென்றால் துளை எலிவளைபோல் இருந்தால்தானே பக்கத்து வயல்காரன் சண்டைக்கு வரமாட்டான்.

அதிகாலை நான்கு மணிக்கே பக்கத்து வளவு களில் உள்ள பனம்பழம் எல்லாவற்றையும் பொறுக்கி எடுத்துவிடுவார். மம்மலுக்குள் கறுப்பாக தெரிவதையெல்லாம் பனம்பழம் எனப்பொறுக்கி அசிங்கப்படும் இருக்கின்றார்.

என்ன இருந்தாலும் தம்பர் கொஞ்சம் பொதுநலவாதி. தனக்கு என்றில்லாமல் ஊருக்கு, சந்ததிக்கு என்று யோசிப்பவர். கிணற்றில் இருந்து தோட்டத்துக்கு தண்ணீர் இறைப்பதற்காக, தண்ணீர் இறைக்கும் இயந்திரம் வந்தபோதுகூட, அதை வேண்டி வதற்கு வசதியிருந்தும் துலாவினால் நீர்பாய்ச்சியவர். இயந்திரம் நிலத்தண்ணீரை வேகமாக உறிஞ்சிவிடும் கடல் தண்ணீர் நிலத்தடி நீர் ஓட்டட்டத்துடன் வந்து

கிணற்றுநீரை உவர் ஆக்கிவிடும் என்பார்.

ஊர்மக்கள் துலாவினை மறந்து இயந்திரத் தால் இறைக்க இறைக்க ஆவேசத்துடன் பேசியபடி இருப்பார். அறிவுரையை கேட்பார் இல்லாது போயினர். கடைசியில் விசர்த்தம்பர் என்ற பெயரே கிடைத்தது. அந்தப்பெயரை உண்மையாக்கும் நிகழ்வு அவரது மூத்தமகனாலேயே கிடைத்தது. தனது கொள்கையை உண்மைத்தன்மையை ஊரவர் விளங்கிக் கொள்ளாததை விட தனது புத்திரனே விளங்கிக் கொள்ளாதது தம்பரின் மனவேதனையை அதிகரித்தது. ஒருவரைப்பற்றி அவர்சார்ந்தவர்களே விளங்கிக் கொள்ளாதபோது ஏற்படும் வலி அவரை நடைப் பிணமாக்கிவிடும் என்பது தம்பரின் மூலமே நிதர்சனமாய்க் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

தம்பரின் மகன் இயந்திரத்தால் நீர் இறைக்க கிணற்றுத் தண்ணீர் வேகமாக வற்றியது. கிணற்றில் தண்ணீர் குறைய கிணற்றுக்குள்ளேயே குழாய்க் கிணறு அடித்தார்கள். நீளமான இரும்பு கம்பி கிணற்றுள் போடும் துளையெல்லாம் தன்மீதும் தன் பரம்பரையின் மீதும் விழும் துளையாகவே பட்டது தம்பருக்கு. இருந்தும் வாய்மூடி மௌனமானார், திறந்தாலும் செவிமடுப்பார் இல்லை..

ஊரே அதிசயிக்கத்தக்கவாறு கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் குபுகுபுவென்று வந்தது. தாராளமாக இறைத்தார்கள். இவற்றுக்கெல்லாம் முற்றுப்புள்ளி வைத்தது போர். போரும் இடம்பெயர்வுகளும். பொன்னாலையை கடற்படையின் வசமாக்கியது. ஊர் வெறிச்சோடியதல்லாமல் வரண்டும் போனது. கடற்படைக்கு ஏற்கனவே சொந்தமான நல்லதண்ணீர் கிணறு பொன்னாலையில் இருந்தது. போரினால் அவர்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகரிக்க அதிகரிக்க அவர்களினால் நீர் உறிஞ்சலும் அதிகரித்திருந்தது.

சில வருடங்களில், யுத்தத்தின் தீவிரம் யாழ்குடாநாட்டில் குறைவடைய மக்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மீள்குடியமர்ந்தனர். நல்ல தண்ணீர் கிணறுகள் பெரும்பாலானவை உவராக, ஊரில் குடிப்பதற்கான நல்லதண்ணீருக்கு தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டிருந்தது. இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் தம்பரின் குழாய்க்கிணறும் உவராகியிருந்தது. ஒருசில பொதுக்கிணறுகளில் இருந்து குடிதண்ணீர் குழாய் வழியாக வழங்கப்பட்டது. மக்கள் குடிதண்ணீரில் பூக்கன்றுகளும் வளர்த்தனர்.

இவற்றையெல்லாம் பார்ப்பதற்கு தம்பர் இல்லை. அவர் இடம்பெயர்ந்து வன்னிவரை சென்றிருந்தார். யாழில் சுருண்ட தம்பர் வன்னியில் நிமிர்ந்தெழுந்தார். வன்னி ஆட்சியினரின் சூழல் பாதுகாப்பு தொடர்பான விழிப்புணர்வும், வன்னியின் இயற்கையும் தம்பரை நிமிர்ந்தெழு வைத்திருந்தது. வயல்களைக் குத்தகைக்கு எடுத்து பெரும்போகம் சிறுபோகம் என விளைச்சல்களை பெருக்கிக் கொண்டார். யுத்தம் படிப்படியாக உக்கிரமடைந்து வன்னியினுள் செல்லத்தொடங்க, தம்பர் குடும்பமும்

ஒவ்வொரு இடமாக இடம்பெயர்ந்து கொள்ளத் தொடங்கியது. இடம்பெயர்ந்து இருக்கும் இடமெல்லாம் வீட்டுத்தோட்டங்களை வைத்து தன் குடும்பத்துக்கும் அயலவருக்கும் மரக்கறிகளை கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார். அடிக்கடி ஏற்பட்ட இடம்பெயர்வுகளால் காலப்போக்கில் அதுவும் முடியாமல் போனது.

2009 இல், உயிர்பிழைத்தால் போதும் என்று ஓடிய தம்பரின் குடும்பத்தில் இராணுவத்தினரின் எறிகணையில் தம்பரின் மனைவி உடல் சிதறிப் போனதுடன், தம்பரின் கால்ஒன்றும்பறிபோனது. மனைவியின் இறுதிச்சடங்குகள் கூட செய்யமுடியாது தடுப்பு முகாம்களுக்குள் சிக்கிக்கொண்டது தம்பரின் குடும்பம். சில மாதங்கள் தடுப்புமுகாமினுள் அடைபட்டு பலவிதமான கஸ்டங்களையும் அனுபவித்த பின்னர் ஒற்றைக்காலில்லாத தம்பரின் நிலையைக் காட்டி வெளியே வந்தனர் தம்பரின் குடும்பத்தினர்.

தன் ஊரை வந்தடையும் போது தம்பர் முழு நடைப்பிணமாகியிருந்தார். வயதின் பலவீனம் ஒருபுறம், மனைவியின் இழப்பு ஒருபுறம், காலின் இழப்பு ஒருபுறம் என தம்பர் தன்னிலை இழந்திருந்தார். வீட்டுக்கு சுகம் விசாரிக்க வருவோர்களின் பேச்சுக்கள், ஊர்ப்பிரச்சினைகள் என்பன, ஊரின் பழைய நிலை மாறியிருப்பதை தம்பரால் உணரக்கூடியதாக இருந்தது.

அதிகாலையில் இருந்து இரவு வரை ஓடிஓடி உழைத்தவரால் ஓரிடத்தல் இருக்க முடியவில்லை. மெதுவாக செயற்கைக்காலின் உதவியுடன் வீதிக்கு வந்தவரின் கண்கள் வீதியில் தண்ணீருக்காக பிளாஸ்டிக் பரல்களுடன் செல்பவர்களைப் பார்க்க பழைய ரூபகங்கள் வந்துபோனது. அந்தக் காலத்தில் ஊரில் ஆங்காங்கே சில கிணறுகள் நல்ல தண்ணீரைக் கொண்டிருந்தன. பெண்கள் பித்தளை, அலுமினியக் குடங்களில் நீர் அள்ளிச் செல்வார்கள். அப்படியான நல்ல தண்ணீர் கிணறுகளுள் தம்பரின் கிணறும் ஒன்றாக இருந்தது. இன்று ஓரிரு கிணறுகளே நல்ல தண்ணீரைக் கொண்டனவாக இருக்கின்றன. இப்போது தண்ணீர்க் குழாய்கள் அருகில் தண்ணீருக்காக பாத்திரங்கள் நீண்ட நேரம் காத்திருக்கின்றன.

தம்பர் மெதுமெதுவாக தன் வயலை நோக்கி நடந்து சென்றார். பிள்ளையார் கோயில் கிணற்றுக் கருகில் அன்று நல்ல தண்ணீருக்காக துளையிடப்பட்ட குழாய்க்கிணறைக்காணவில்லை, அதனால் கிணற்றுத் தண்ணீர் மேலும் உவராகியதுதான் மிச்சம்.

வயல் வரம்புகள் கவனிப்பாரற்றுக் கிடந்தன. அவைகளும் வறுமைக்குட்பட்டு மிக மெலிந்தும் தேய்ந்தும் காணப்பட்டன. தம்பர் வரம்பு கட்டும் போது அதை ஒரு கலையாகவே பார்த்திருந்தார். வரம்புகள் உயரமாகவும் அகலமானதாகவும் இருந்தன. எத்தனை? எத்தனை? வரம்புச்சண்டைகள். இன்று வரம்புகள் அனாதையாக இருப்பது போன்ற உணர்வு தம்பருக்கு ஏற்பட்டது.

சண்முகம் என்றொருவர், தனியாக பல

வருடங்களாக வெட்டிய கிணறு இன்று சிறு பள்ள
மாக காட்சியளித்தது. ஏனோ அந்தப் பள்ளத்தைப்
பார்க்கையில் தம்பரின் கண்களில் கண்ணீர் தானகவே
வந்தது. சண்முகம் என்றொரு மனதனின் அயராது
பலவருட கடின உழைப்பு இன்று சிறு பள்ளமாக
தேடுவாரற்றுக்கிடந்தது.

தம்பரைத்தாண்டி குழாய்க்கிணறு தோண்டும்
இயந்திரம் ஒன்று உழவு இயந்திரத்தினால் இழுத்துச்
செல்லப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது வயலுக்குள்.
“கெடுகுடி சொற்கேளாது...” என்ற வார்த்தையை
தம்பரின்வாய் முனுமுனுத்துக்கொண்டது. இயற்கை
யின் சுகங்கள், கொடைகள் மீள அறவிட முடியாத
அளவுக்கு சென்றுகொண்டிருப்பதை தன் வாழ்க்கைப்
பயணத்தில் இவ்வளவு விரைவாகக் காணக்கூடும்
என்பதை தம்பர் எதிர்பார்க்கவில்லை. எமது அழிவுக்கு
போர் மட்டுமல்ல, போரும் ஒரு காரணம் என்று
விளங்கியது.

தன்வயலுக்குள் தனது ஒருகால் பட்டதுமே
உடம்பு சிலிர்த்துக்கொண்டது. தன் வயலில் ஏதேனும்
ஒரு சிறு இடத்திலாவது தன் கால்கள் படாத இடம்
இருக்குமா என யோசித்துக்கொண்டே கிணற்றடியை
நோக்கி மெல்ல நடந்தார். துலாமரங்கள் இருந்த
இடமே தெரியவில்லை. ஆனாலும் தம்பரின் மனக்

கண்ணுக்கு அவை தெரிந்தன. பக்கத்து வயலில்
குழாய்க்கிணறு தோண்ட ஆரம்பித்திருந்தது இயந்திரம்.
அதன் சத்தம் பூமித்தாயின் அவலக் குரலாகவே
தம்பருக்கு கேட்டது.

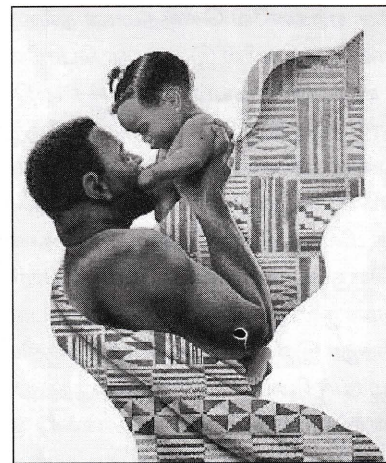
அருகில் இருந்த சிறிய பிளாஸ்டிக் வாளியால்
சிறிது தண்ணீரை அள்ளி வாய்க்குள் விட்டவர் மறு
கணமே முகத்தை சுழித்தவாறு தண்ணீரைத் துப்பினார்.
கண்களில் இருந்து வந்த கண்ணீரும் உப்புக்கரித்தது.
பக்கத்து வயலில் யாழ்ப்பாணத்துக் குரித்தேயான
மழைத்தண்ணீரைத் தேக்கி வைத்திருக்கும் மயோசின்
பாறையையும் துளைத்துக் கொண்டிருந்தது. இயந்திரம்.

தம்பரின் தலை சுற்ற, கண்களில் தெரிந்த
துலாக்கொடியைப் பிடிமானத்துக்காக பற்றியவர்
கிணற்றினுள் விழுந்துகொண்டார். நீச்சல் தெரிந்
திருந்தும், வயோதிபுமும், அங்கவீனமும் சேர்ந்ததால்
தம்பரால் நெடுநேரம் தாக்குப்பிடிக்கமுடியவல்லை.
குழாய்க்கிணறு தோண்டும் இயந்திரத்தின் இரைச்சலாலோ?
பூமித்தாயின் அலறலாலோ? தம்பரின் அவலக்குரல்
வெளியில் யாருக்கும் கேட்காமலேயே மெதுவாக
அவரின் துலா(ளை)க் கிணற்றுக்குள்ளேயே
அடங்கிப்போனது.

என் குட்டிப் பெளர்ணமியே...

— நேதா மோகன் —

பேருந்தின் ஜன்னலோர இருக்கைகள்
உனக்கும் எனக்குமானவை
ஊர்களை வேடிக்கை பார்த்து
ஊர் திரும்பும் சந்தோசம் அலாதியானது
எனது மடிமீதமர்ந்து நீ செய்யும் சேட்டைகள்,
என் கன்னத்தினை எச்சில்படுத்தி
புன்னகைக்கும் உன் பேரழகு.
நீ செய்யும் அடர்த்தியான குறும்புகள்
ஒரு மாயாஜாலம் போல் வியக்க வைத்தது
உன்னை தோள் சுமப்பதற்கும்
நெஞ்சில் தூங்க வைப்பதுக்குமே
நான் பிறந்திருப்பதாய் உணர்ந்தேன்
பல இராத்திரிகளை பகலாக்கி தருவாய்
பகல்களை தினமும் வசந்தமாக்கிக் கொள்வாய்
எனது இறந்தகாலம் தனிமையும் ஏமாற்றமும்
நிறைந்ததாய் இருந்தது உனது வரவு தான்
வாழ்கை மீது பிரியத்தை கற்றுத்தந்தது
எப்போதும் புன்னகைக்க மட்டும்தெரிந்த உனக்காக
வாழ்வில் எத்துன்பத்தையும்
ஜீரணிக்கத்தகுதியுடையவனானேன்
உன்னோடு விளையாடி தோற்றுப்போகும் எனக்கு
தினமும் தலையில் கிரீடம் முளைத்துக் கொள்வதாய்
சந்தோசமடைகிறேன்
நீ இல்லாது எனது வீடு
இருட்டில் கருகிக் கிடக்கிறது

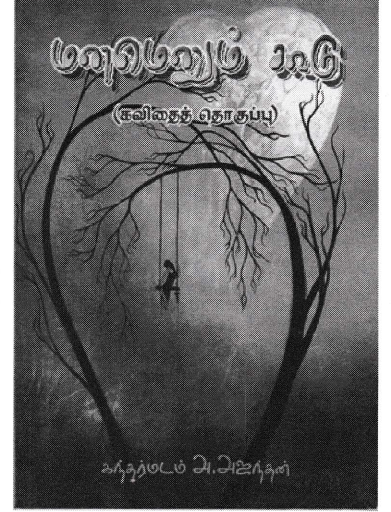

எனது மனம் அழித்தொடங்கும் தருணம்
உனது புன்னகையால் என் வாய் பொத்திக்கொள்கிறாய்
பல ஜென்ம கால சந்தோத்தை
என் கைகளில் தந்தாய்
என் பாடல்கள் எல்லாம் உனது
தூக்கத்திற்கான தாலாட்டாய் செய்தேன்.
உனது சின்ன உடல் முழுதும்
இந்த அப்பாவின் முத்தங்கள் நிறைந்து பெருகும்
வாடா என் குட்டிப் பெளர்ணமியே...
மரணத்தின் பின்னும் என்னை
துளிர்க்க வைப்பாய் உன் புன்னகையால்

கந்தர்மடம் அ.அஜந்தனின்

மனமெனும் கூடு

த.விஜயசீலன்

கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன் அவர்களுடைய முதலாவது கவிதைத் தொகுப்பான “மனமெனும் கூடு” கடந்த வருடம் வெளிவந்துள்ளது. சுமார் 82 கவிதைகளைக் கொண்ட 98 பக்கங்களில் அழகான அர்த்தபூர்வமான அட்டைப்படத்தையும் அருமையான அச்சமைப்பையும் தன் கைவண்ணத்தாலான எளிமையான கோட்டுருச் சித்திரங்களையும் கொண்டு இத்தொகுப்பை அஜந்தன் தந்திருக்கிறார்.

“மனதைக் காயப்படுத்திய சம்பவங்களையும், வலிமிகுந்த நாட்களையும், அவ்வப்போது வரிகளாக்கி நாளிதழ்கள், சஞ்சிகைகளின் ஊடாகப் பகிர்ந்து கொண்டேன். அவற்றுக்கு உருவம் கொடுக்க சிறுவயதில் ஓவியர் மார்க்கிடம் சில மாதங்கள் பயின்ற ஓவியத்தையும் மிக நீண்ட நாட்களின் பின் இந்த நூல் வாயிலாக உணர்வுடைய கோடிட்டு வரைய முற்பட்டுள்ளேன்.” என தனது நூல்பற்றி ஏறத்தாள தன்னிலை விளக்கமாக முகவுரை தந்துள்ள அஜந்தன் போரின் வலிகளையும், அதன் இழப்புகளையும், வலி சுமந்த பயணங்களையும், துரோகங்களையும், புறக்கணிப்புக்களையும், பாரபட்சங்களையும், கவிகளாக்க முயன்றுள்ளார்.

அவர் அரச சார்பற்ற நிறுவனமொன்றில் கன நிலை அலுவலராகப் பணியாற்றிய போது யுத்தத்தால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளில் கடமையாற்றிப் பெற்ற அனுபவங்களும் அப்பகுதிகளில் வாழ்ந்த மக்களுடனான அளவளாவலும் ஒரு செவிலித்தாய் போல அவர்களின் துயர்கள் ஒவ்வொன்றையும் பகிர்ந்து கொண்ட தருணங்களும் அவரைப் பாடாய் படுத்தி

யிருக்கின்றன.

“போரின் சாட்சிகளான பொதுமக்களுடனான ஒவ்வொரு பகிர்வும் கூர்வாளாய் குருதி தெறிக்க என் இதயத்தைக் குடைந்து சென்றன” என்ற கூற்று அவரின் உண்மையான கபடமற்ற மனநிலையை எடுத்துரைக்கிறது. இவைதான் இவரின் சாதாரண இதயத்தை தீமை கண்டு பொங்கும் கவிஞனின் இதயமாக மாற்றியிருக்கிறது. “யுத்தத்துள் வாழ்ந்த மக்களின் துயரங்களை உணர மட்டுமே முடியும் அவற்றை முழுமையாகச் சொல்ல முடியாது” என்ற அவரின் அனுபவ முகவுரை வரிகள் இன்னும்பல பேசமுடியாத கதைகள் மண்ணுள் புதைந்தும், நீரில் கரைந்தும், காற்றில் கலந்தும், கிடப்பதை யுத்தம் முடிந்து பல ஆண்டுகள் கடந்துவிட்ட இன்றைய அரசியற் துழலிலும் அனைவரையும் மீள நினைத்துப்பார்க்க வைக்கிறது.

“வெடிவிபத்தில் சிக்குண்டு சக ஊழியர்கள் இருவர் நம் கண்முன்னே தம் கண்களை மூட, காயங்களுடன் நானும் சாரதியும் சாட்சிகளாய் நடுவீதியில் குருதிசொட்டத் தவித்த தவிப்பும் பின்பொருநாள் சாரதி உயிர் துறந்ததும் நிலையாமை வாழ்வைத் தெளிவுபடுத்தியது.” என்கிறார். மேற்படி சம்பவம் நடந்த அன்று சிறிய நேர வித்தியாசத்தில் அதே வழித்தடத்தில் பயணித்த நான் அச்சம்பவத்தின் எச்சங்களை கண்டு அதிர்ந்து சென்றது என் மனக்கண்ணில் இன்று மீள நிழலாடுகிறது. அக்காலத்தில் நான் பணியாற்றிய பிரதேசத்தில் நானறிந்த அரச சார்பற்ற நிறுவனப் பணியாளராக விளங்கியவர் அஜந்தன் என்பதும் குறிப்பிடத்

தக்கது. ஆனால் அன்று அவர் கவிதைத் துறையில் ஆர்வமுடையவராக இருந்தார் என்பது நான் அறியாதது.

மேலும் யுத்தத்தைத் தாண்டி சமூக அவலங்களையும் இவர் கண்டு கொதித்து கவிதைகள் படைத்திருக்கிறார் என்பதும் இத் தொகுப்பைப் பார்க்கும் போது புரிகிறது. சமயப் போலிகளும், அவர்களின் மூட நம்பிக்கைகளும், மலிந்து கிடக்கும் சமூகத்தில் “நாணயமற்ற ஆத்திகளை விட நாணயமுள்ள நாத்திகள் எவ்வளவோ மேல்” எனத் தத்துவம் பேச வைக்கிறது அவரின் சமய நோக்கு.

இவரின் கவிதைகள் எளிமையானவை. அவை தான் கண்ட வாழ்வியல் அனுபவங்களை அரிதாரப் பூச்சுகள் அற்று வெளிப்படையாக அனேகமாக நேரடியாகப் பேசுபவை. சமூகத்தில் ஊறிப்போய்க் கிடக்கும் பிற்போக்குத் தனங்களை நையாண்டி செய்து சாடுபவை. கவிதையின் ஆடம்பரமான பண்புகள் சோடனைகள் பற்றி அலட்டிக் கொள்ளாதவை. ஓரளவு ஓசை ஒத்திசைவு ஒழுங்கை பேண முயலுபவை. ஆங்காங்கே மின்னற்ற பளிச்சீடுகள் போல பல வரிகளை தந்து செல்பவை.

“முதுமை” என்னும் கவிதையில்

கூன் விழுந்து வளைந்த தேகம்
தான் சுமந்த சுமைகள் சொல்லும்.

என்றும்,

“மானிட வாழ்வில்” கவிதையில்
உறவுகள் கழித்த வாழ்வு
இதில் உனக்கென வாழ்பவர்
எத்தனை கூறு?

என்றும்,

“சிறைக்கதவு திறந்திடுமோடா” வில்
ஆறுகடல் குளங்கள் கூட
கோடையில் வற்றிவிடும்.
பாதிபுகம் கடந்த பின்னும்
இவர்கள்
கண்ணீர் இன்னும்
வற்றலையே

என்றும்,

“ஊனம் இங்கு ஏ(எ)து?” வில் மாற்றுத் திறனாளிகள் எவருமே தவறான வழியில் செல்ல வில்லை ஆனால்

எல்லாம் இருந்தும் - இங்கே
மனிதனாய் வாழ்ந்தவர் யார்?

என்றும் மனதை உலுக்குகிறார்.

அவரின் “மனமெனும் கூடு” என்ற முத்தாய்பான கவிதையில்

இன்பத்தில் மூழ்கிடும் வீடு
இதில் வன்மத்தீ மூட்டினால்

வீடே கூடுகாடு

என்றும்

உள்மனதோடு நீ உறவாடு
அது உணர்த்திடும் நல்வாழ்வு
அதை நம்பி நடைபோடு

என்றும் உளவியல் பேசுகிறார்.

“கள்ளிப்பூ” வில்
கள்ளிச் செடியின் பூவும்
ஏழைத்தாயின் குழந்தையும்
தீண்டத் தகாதவையோ?

என கேள்விச் சாட்டை சுழற்றுகிறார்.

“சுயசிற்சி” தனித்துத் தெரியும் கவிதை. அதில்
பிண்டமாய்ப் பிறந்த உடலுக்கு
மெய்யுருக் கொடுத்து நற்சிலையாக்கு
உன்னை நீயே சிற்பியாக்கு

என கவித்துவத்தையும் காட்சிப் படுத்துகிறார்.

“மெழுகுவர்த்தி” என்ற கவிதை
உச்சந்தலை தீசுமக்க
உடலுருகி ஒளிபரப்ப
தனித்து நின்ற மெழுகுவர்த்தி
மனதுருக மனிதர்
இல்லையென்றெண்ணி
தானே உருகி அழுகிறதோ...

என்று புலம்புகிறார்.

மேலும்

முட்கள் பூக்களாய் மலர்ந்ததும்
பூக்கள் முட்களாய் காயப்படுத்தியதும்...
நினைவிருக்கிறது

.....

தரையில் கிடந்து துடித்ததும்
நீரில் மிதந்து களித்ததும்
நினைவிருக்கிறது

.....

மனிதர்களாய் நாம் வாழ்ந்ததும்
பின் மிருகங்களாய் நாம் வாழ்வதும்
நினைவிருக்கிறது

என்றும் “வாழ்க்கை முரண்கள்” பற்றி பேசுகிறார்.

“மனிதம் மரித்த இடமான” முள்ளிவாய்க்கால் பற்றி

மனிதம் மரித்த முள்ளிவாய்க்காலில்
மரித்துக் கொண்டிருக்கும் மனிதத்தின்
மடியில் தவழ்கிறது
குருதிக் குழந்தை

என்கிறார்.

உன் உடலைப் புதைப்பதா? ஏரிப்பதா?
இறுதி வார்த்தையாய்ப் பதிலுரைத்தான்

நீதிதேவதையைப் புதைத்திருந்தால்

என்னையும் புதையுங்கள்

எரித்திருந்தால் என்னையும் எரியுங்கள்

என “தூக்குக் கயிற்றில் ஓர் உயிர்” என்ற கவிதையில் நீதிக்காய் கோஷமிடுகிறார்.

இவரின் குறுங்கவிதைகள் அர்த்தச் செறிவோடும் அழகோடும் வாசகர்களின் முகத்தில் அறைகின்றன.

“மனிதனும் கடவுளும்”

இறைவன் நினைக்கிறான் பூமியில்

மனிதன் மனிதனாக வாழவேண்டும் என்று

மனிதன் நினைக்கிறான் பூமியில்

இறைவன் ஒருநாளேனும்

மனிதனாய் வாழ்ந்து பார்க்கட்டும் என்று

“சமாதானச் சின்னம்”

கோவில் கோபுரத்திலும்

தேவாலய முகட்டிலும்

மசூதியின் கூரையிலும்

பாகுபாடன்றி குடியிருப்பதால் தானோ

வெண்புறாக்கள் சமாதானச் சின்னமாய்த்

தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டன

என்பன இதற்குச் சான்றுகள்.

“பார்வையாளனாய்” என்ற கவிதையில்

குற்றயிராய்த் தெருவில் கிடந்த

மனித உடல்களையே

வேடிக்கை பார்த்துச் சென்று

பார்வையாளர்களாகவே பழக்கப்பட்ட

வெட்கங்கெட்ட பிறவிகள்

இந்த மனிதகுலம் என்பது புரியாத

அந்த நன்றியுள்ள ஜீவன்

இறுதிவரை மனிதனை நம்பியே

தெருவோரம் உயிர்துறந்தது

என்று மனித சுயநலத்தைத் துயிலுரிக்கிறார்.

“மண்ணுக்குள் புதையுண்ட புனிதர்களில்”

நிவாரணத்தால் எதையும் ஈடுசெய்யும்

பிற்போக்குச் சிந்தனைகள்

என்றுதான்

எம் மண்ணை விட்டகலும்

என்று அங்கலாய்க்கிறார்.

இவை பதச் சோறுகள் மட்டுமே. ஏனைய அனைத்துக் கவிதைகளையும் பற்றி கூறிச் செல்வதை விரிவஞ்சித் தவிர்க்கிறேன்.

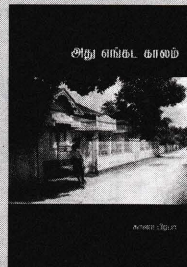
ஏனைய கவிதைகளில் தீக்குச்சி, பெற்றதும் பறிபோனவையும், தீயிடை விழுந்த விதை, என் கேள்விக்குப் பதில், கற்றுக் கொண்ட பாடம், வீழ்ச்சியும் எழுச்சியும் போன்றவை தனித்துத் தெரிபவை.

குறுங்கவிதைகள் இவரின் தனித்துவத்தை பறைசாற்றுபவை. இவருடைய ஓவியங்கள் பலபொருள் கொள்ளத்தக்கவை. பல் பரிமாணம் மிக்கவை. இவரின் கவிதைகளுக்குப் பலம் சேர்ப்பவை.

“மனமெனும் கூடு” இனூடாக ஈழத்துக் கவிதையுலகினுள் வந்திருக்கும் அஜந்தன் கவிதை பற்றிய பார்வைகளையும் பரிச்சயத்தையும் இன்னும் விரிக்க வேண்டும் என கேட்டுக்கொள்கிறேன். இன்று முன்வைக்கப்படும் கவிதை தொடர்பான கருத்துக்களையும், எமது வரலாற்று வழிவழி வந்த கவிதைகளையும், ஒப்புநோக்கி தனக்கு வாலாய்ப்படும் தனது தனித்தன்மையான கவிதையைக் கண்டடைய முயல வேண்டும். இன்று கவிதை வாசிப்பவர்களைவிட கவிதை எழுதுபவர்கள் அதிகமாகியுள்ள சூழலைப் புரிந்து கொண்டு எமது ஈழத்தமிழ்க் கவிதையின் செல்நெறியினூடாக தனது கவிதா ஸ்தானத்தை தெளிந்து கொள்ள முயல வேண்டும்.

எதையும் நேரடியாக சொற்செட்டின்றி கவிதா நுட்பங்களில்லாமல் எழுதுவது கவிதையாகி விடுமா என்ற கேள்வி இன்று அடிக்கடி கேட்கப்படுகிறது. அதே போல கவிதா நுட்பங்களைப் பாவிக்கிறோம் என்ற ரீதியில் மிகமிகச் சிக்கலான படிமங்களை வேண்டுமென்று புகுத்தி இருண்மைக்குள் தோய்த்து எழுதியவருக்கே என்ன பொருள் என்று புரியாத கவிதைகள் பற்றியும் கருத்தால்கள் நிகழ்கின்றன. உறுதியான ஒரு பொருளன்றி ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு விதமாக பொருள் கொள்ளக் கூடிய கவிதைகளே உச்சமானவை என்ற கற்பிதங்கள் பற்றியும் இன்று விவாதங்கள் நடத்தப்படுகின்றன. இவைகள் எல்லாவற்றைப் பற்றியும் அஜந்தன் கரிசனை கொண்டு தனக்குரியதைத் தேர்ந்து தனது கவிக் கொள்கையை வகுத்துக் கொள்வது பொருத்தமானது எனக்கருதுகிறேன். இவ்வாறு பெற்றுக் கொண்ட கவிக் கொள்கை கூட ஒரே முடிந்த முடிவாக இருக்கவேண்டும் என்ற எந்த அவசியங்களும் இல்லை. எனவே பூரண சுதந்திரத்துடன் கவிதையை அணுக இவர் கற்கவேண்டும்

வெறும் குழு மனப்பான்மையுடன் தமது முடிவே முடிந்த முடிவு என்ற ரீதியில் தம்படைப்புக்களே உச்சமானவை என தமக்குத்தாம் முடி துட்டிக் கொண்டு எழுகின்ற ஒற்றைத் தன்மையான தட்டையான கவிதை விமர்சனச் சொல்லாடல்களைத் தவிர்த்து பல்வகைமை மிகுந்த எம் முன் கொட்டிக்கிடக்கின்ற வெவ் வேறு கவிதை வகைமாதிரிகளை இடையறாது வாசித்து பயின்று தனக்கேற்ற, தனக்கேயுரிய, கவிதையை இவர் படைக்க வேண்டும். ஒரு தேர்ந்த கவிஞனாவதற்குரிய அடிப்படைகள் பலவற்றை ஆங்காங்கே தன் படைப்புகள் ஊடாக காட்டிச் செல்லும் அஜந்தனின் கவிதைப் பயணம் தொடர எனது வாழ்த்துக்கள்.

நூல்:

அது எங்கட காலம்

ஆசிரியர்:

கானா பிரபா

வெளியீடு:

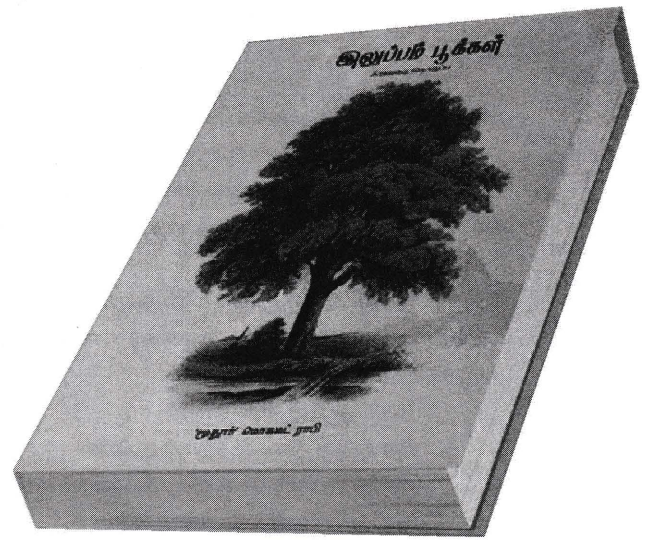
மடத்துவாசல் பிள்ளையார்

விலை: 300/-

முதூர் மொகமட் ராபியின் “இலுப்பம் பூக்கள்”

சிறுகதைத் தொகுப்பினை முன் வைத்து...

மு.பிநாநாரசுகன்

படைப்பு என்பது தத்தம் சூழல் சார்ந்ததோர் தீவிர பிரக்ஞையில் உருவாவதுடன், வார்த்தைடுக்கப் படுவதுமாகும். அச்சூழலின் யதார்த்தங்களுக்கு இசைவுற்று தன் முழுமையைத் தேடுவது என்பது அதன் இன்னொரு பரிமாணம். அந்த வகையில் “இலுப்பம் பூக்கள்” என்ற முதூர் மொகமட் ராபியின் சிறுகதைத் தொகுப்பினை அண்மையில் படிக்க நேர்ந்தது. அவருக்கு எளிதாகக் கைகூடி வருகின்ற ஆசிரியத்தொழில், பாடசாலை, நிர்வாகம், அதிபர்களின் ஊழல், மோசடிகள், மேலதிகாரிகளது மேலாண்மைப் போக்குகள், அலைக் கழிப்புகள், மனித உறவுகளில் எழுகின்ற சிக்கல்கள் முரண்கள் என்ற கள யதார்த்தங்களின் அனுபவ வெளிப்பாடுகளை கதைகளில் தரிசிக்க முடிகிறது. அவரது அநேக கதைகளில் சொல்ல வருகின்ற செய்திகள் ஆசிரிய மனத்தில் நிகழ்ந்தவை. கல்வி உலகு பற்றியவை. அவற்றை வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற தகிப்பில் பிறந்தவை. அது ஒரு படைப்பாளிக்கு இருக்கக் கூடிய நிர்ப்பந்தமும் கூட. இனி கதைகளுக்கு வருவோம்.

ஆசிரியர் ஒருவர் தனது சம்பள நிலுவைக்கான கசோலையைப் பெறுவதில் அடையும் மன அவசத்தைக் கூறுகின்ற கதை “சம்பள நிலுவை” என்ற கதை நல்ல கதையாக விரிகின்றது. கதையில் அலுவலகங்களில் நடைபெறும் அலைக்கழிப்புகள், உதாசீனப் போக்குகள், அரட்டைகள்(Gossiping) சாட்டுப் போக்குகள், தட்டிக் கழிப்புகள் என்பன பற்றி இயல்பாக சொல்லப்பட்டுள்ளது. சம்பள நிலுவைக்கான கடிதத்தை பிழையான இடத்துக்கு அனுப்பி விட்டு தவறை அப்பாவி ஆசிரியர் மீது சுமத்துவதும், அங்கிங்கு என்று அலைக்கழித்து இறுதியில் ஏமாற்றுதல் என்பது கல்வி அலுவலகங்களில் நடைபெறும் பொதுவான விடயம். இதனை நிகழ்வுகள் பாத்திரங்கள் ஊடாக வெளிப்படுத்தியிருப்பதும் சிறப்பாக வந்துள்ளது. அத்துடன், கதையில் ஆசிரியரின் நெருக்கடிக்குள்ளான மனநிலை வாசகனையும் பாதிக்கத் தவறவில்லை. கதையின் இறுதியில் ஒரு நெருடல், ஆசிரியரின் தார்மீகக்கோபம் இன்னும் கூடுதலாக வெளிப்பட்டிருக்கலாம் என்பது தான்.

கப்பல் பயணத்தில் அறிமுகமில்லாத இருவர் முதலில் தயங்கி பின்புரிந்துணர்வுடன் பழகி, சமூக

சீரழிவு நிலைமைகள் குறித்து அர்த்த புஸ்டியான உரையாடலை நிகழ்த்துகின்ற கதை. கரை ஒதுங்கும் முதலைகள் என்பதும் சமூகம் பற்றிய அக்கறையை வெளிப்படுத்தும் கதை இது.

ஊழல் மோசடிகள் செய்தவர்கள் சமூகத்தில் கடவுளையும் ஏமாற்றிப்பிழைக்கும் நிலைக்கும் துணிந்து விடல், புனித யாத்திரைகள், பூஜை புனஸ்காரங்கள் செய்து தங்களது பாவங்களை கழுவிக்கொண்டு ஆசாட பூதிகளாக சமூகத்தில் வலம் வருவதை கூறுகிறது. அத்துடன், உண்மை நேர்மையெல்லாம் அன்றாடம் உழைக்கும் அடிநிலை மக்களிடம் தான் இருக்கும். அவர்களிலும் கூட ஒருவர் உயர்ந்து விட்டால் அவர் விரும்பினாலும் கூட நேர்மையாக வாழ முடியாதென்ற சமூக இயங்கியலை சிந்திக்க வைக்கும் வகையில் கூற முற்படுகிறது.

“சுற்றுலா” என்ற கதை, முஸ்லிம்களது கலா சாரத்தில் பெண்கள் குறித்த நெகிழ்வுப் போக்கினை கூற விளைகிறது. பாடசாலை ஒழுங்கு செய்த களப் பயண மொன்றுக்கு கலாசாரத்தின் பேரில் பெண் பிள்ளைகளைத் தடுத்து நிற்கும் சில பெற்றோர் பின் மனமாற்ற மடைந்து உடன்படுநிலைக்கு வருவதை சித்திரிக்கிறது இக்கதை. கதையில் வரும் ராத்தோவ், பிரப்தா என்ற பெயர்கள் ரஷ்யக் கதைகளில் வரும் பாத்திரங்களை நினைவூட்டுவதாக உள்ளது. சாதாரண மான செய்தியைத்தரும் இக்கதை இன்னும் கவனம் பெற்றிருந்தால் கலைநேர்த்தியைப் பெற்றிருக்கும் என்பது எனது அபிப்பிராயம்.

அடுத்து “இலுப்பம் பூக்கள்” என்பது ஜீவநதியில் வெளிவந்த நீண்ட கதை. தொகுப்பின் தலைப்புக் கதையாகவும் உள்ளது. இதுவும் பாடசாலையைக்களமாகக் கொண்டது. கடமை உணர்வும், கற்பித்தல் திறனும், நேர்மையும் பொறுப்புணர்வும் கொண்ட சாபிக் என்ற நல்லாசிரியர் மீது எழுந்த குற்றச்சாட்டுக்கள் மீதான விசாரணை விகற்பமாகி இறுதியில் விசாரணைக்கு வந்த மேலதிகாரிகளே சிக்கலை எதிர் கொள்ள நேரிடுகிறது.

கதையில் தனபால் என்ற அதிபரின் நட்புச்சுத் தனம், மேலதிகாரிகளையும் தடுமாற வைத்த நிலை அழகாக சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. இயல்பிலேயே விளைத்திறன்ற நிர்வாகியான அதிபர் தனபால், பாடசாலை நிர்வாகத்தில் சர்வாதிகாரத்தை கடைப்

பிடித்து பாடசாலைச் சமூகத்தினால் துரத்தப்பட்டான். அவனது இழிகுணங்களை அறிந்திருந்தும் வலயத்தில் அவனுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்து தனக்கு வேண்டாதவர்களை பழிவாங்க முற்படும்போது, அவனுக்கு துணைபோகிறார்கள். மேலதிகாரிகள் இது கல்வி உலகில் புதிய விடயமல்ல.

நல்லாசியன் ஒருவனை விசாரணை செய்யப் போய் மன அவஸ்தைக்குள்ளான மேலதிகாரியின் மனவிசாரத்தையும் கதைபூடகமாகக் கூறுகின்றது. பாடசாலை நிர்வாகம் பற்றிய விடய ஆய்வுக்கான (Case study) கருப்பொருளினையும் இக்கதை கொண்டுள்ளது.

இதேபோல இன்னொரு கதை “நான் எனும் நீ” என்பது. இதுவும் பாடசாலை அதிபர் ஒருவரின் ஊழல், மோசடிகள் பற்றியது. சற்று நீளமான கதை. மனதில் தொற்றிநிற்கவில்லை.

“விழியில் வடியும் உதிரம்” என்ற கதையில் ரயிலில் ஏறும் போது தனது ஆவணங்களைத் தொலைத்த கதைசொல்லி அதனை மீட்டெடுத்த பதினைந்து வயது சிறுவனின் மேல் கழிவிரக்கம் கொள்கிறான். ரயிலுக்குள் சிறுவனுடன் நடந்த உரையாடல் அதற்குத் துணை செய்கின்றது. பயணத்தின் இடையில் ரயிலுக்குள் பாய்ந்தவர்கள் அச்சிறுவனை கைதுசெய்கின்றனர். அவனை மீட்கப்பிரயத்தனப்பட்ட கதைசொல்லி தோற்றுவிடுகிறான்; காயமும் அடைகின்றான். கதை சொல்லியான முஸ்லிம் இளைஞனைக் காப்பாற்றி ஆறுதல் கூறும் முஸ்லிம் பெரிய வரின் கூற்றில், தன்னின்பற்று இருந்ததே தவிர மனிதாபிமானம் வெளிப்படவில்லை. தவிர, சிறு வனுடன் கண் சிகிச்சைக்காக பயணப்பட்ட அபலைத் தாயின் நிலைமை என்னவாயிற்று என்பது மூளையரகவே விடப்பட்டுள்ளது. கதைக்கு வலுச் சேர்க்கவில்லை. கதையின் முடிவில், திடீர் திருப்பமாக, கதை சொல்லியான முஸ்லிம் இளைஞன் தேசிய நல்லினக் கத்துக்கான உத்தியோகத்தர் நேர்முகத்தேர்வுக் கடிதத்தைக் கொழும்பு கோட்டை ரயில் நிலையத்தில் கிழித்து எறிந்து விட்டு, மீண்டும் திருகோணமலைக்குத் திரும்புகிறான் என்ற முடிவு எத்தகைய யதார்த்தத்தைக் கொண்டது என்பது சிந்திக்கவேண்டியது.

அடுத்து, தொகுப்பிலுள்ள காதல் கதை “சிலந்திக் கூடுகள்” என்ற கதை, இது விடலைப் பருவத்துப் பொறுப்பற்ற காதல் பற்றியது. தான் காதலித்த பெண்ணை தனது நண்பன் ஒருவன் திருமணம் முடித்த ஏமாற்றம் குறித்து கூற விளைகின்றது. அக்காதலின் தோல்வி வாசக மனதைத் தொடும் வகையில் கூறப்பட வில்லை என்பது கதையில் வெளித்தெரிகின்ற பலவீனமாகும்.

தொகுப்பின் கதைகளில் கவனத்துடன் எழுதப்பட்ட கதைகளில் ஒன்றான “மணல் தீவுகள்” என்பதைக் குறிப்பிடலாம். இக்கதை ஒரு ரியூசன் ஆசிரியரின் கைத்தொலைபேசியில் இருந்த குறுஞ்செய்தி ஏற்படுத்திய விபரீதத்தால் விளைந்த மன உளைச்சல் பாதிப்புக்கள் பற்றி சுவாரசியமாகக் கூறுகின்றது. தற்காலத்தில் எம்மை ஆக்கிரமித்துள்ள தொழில்நுட்ப விளைவுகள் மனித உறவுகளின் விரிசல் களுக்கும் காரணமாகி கேடுவிளைவிப்பதை அழகாகக்

கூறும் கதையிது.

ஆசிரியர் அறிந்திராத நிலையில், அசிங்கமாக செய்திகளை அவரது மாணவிகளுக்கு அனுப்பி இக் கட்டினை ஏற்படுத்தியவர்கள், அகாலமாகக் கடலினால் காவு கொள்ளப்பட்டவர்கள் ஆசிரியரின் நண்பர்கள் என்ற செய்தி இறுதியில் வாசகர் மனதில் அழமான சோகத்தைத்தந்து முடிகின்றது.

தொகுப்பில் மூன்று அறிவியல் கதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. அவை “பலிக்கடா”, “மியூறியன் கரேட்டர்”, “எனது பெயர் இன்சாப்” என்பவை. பின் இருகதைகளும் ஜீவநதியில் பிரசுரமானவை. இவை ஆசிரியருக்குள்ள அறிவியல் பார்வையால் விளைந்தவை. தமிழில் இத்தகைய கதைகளை எழுதி வெகுஜன வாசகர்களை வாசிக்கத் தூண்டியதில் சஜாதாவுக்கு முக்கிய பங்குண்டு. இன்று அதை எழுதுவதில் பலரிடம் தயக்கம் இருந்து வருகின்றது. அதையும் மீறி எழுதத் துணிந்த மொகமட் ராபிபாராட்டுக்குரியவர்.

இறுதியாக, சிறுகதை என்பது வாழ்க்கையில் ஒரு கீற்று என்பர், சிறந்த சிறுகதைகள் தரும் அனுபவத்திற்குள் திளைக்கும் போது, அது குறித்த பிரக்ஞையை வாசகன் உணர்கின்றான். இத்தகைய வாசக உணர்வு தான் படைப்பிற்கு சிறப்பைத் தருகின்றது.

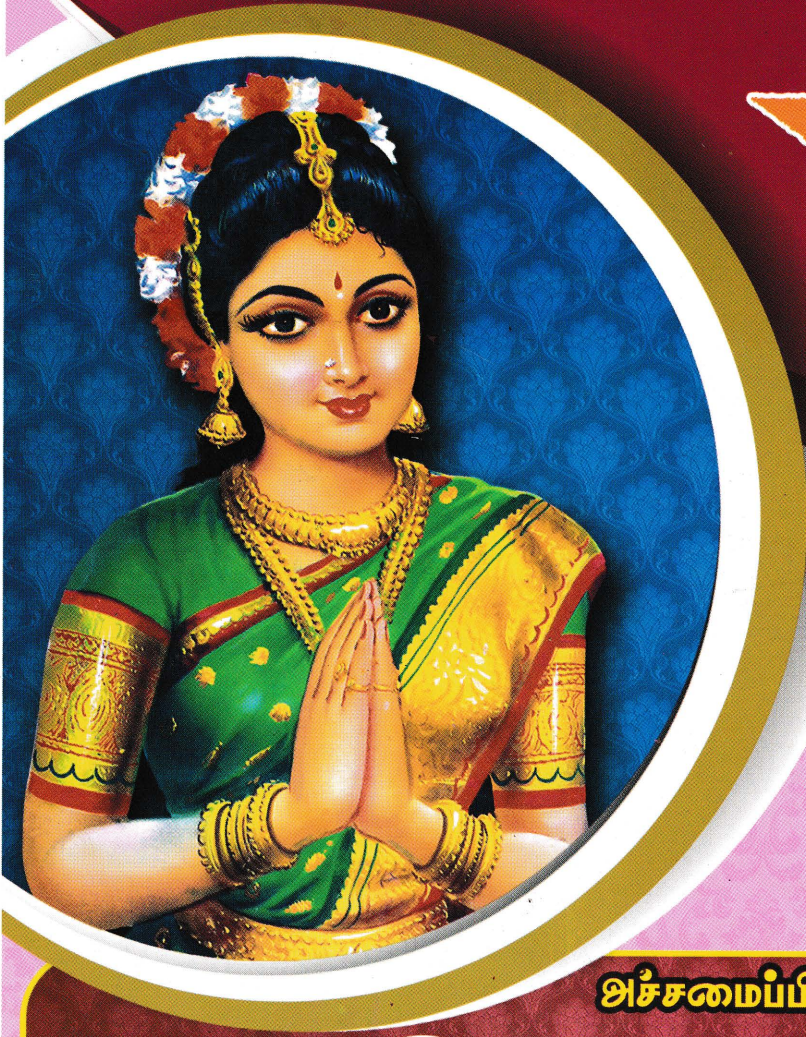
அந்த வகையில் மூதூர் மொகமட் ராபியின் இத்தொகுப்பிலுள்ள கதைகள் காத்திரமாக பல சமூகச் செய்திகளை சொல்ல முனைகின்றன. சமூகத்துக்குத் தேவையான பலவற்றை அகத்தே கொண்டுள்ளன. ஆனால் கதைகளில் பலவும் கட்டிறுக்கம் குறைந்து தேவையற்று நெகிழ்ந்து விரியும் போக்கில் அமைந்து விடுகின்றமையை அவதானிக்க முடிகின்றது. இது அணிந்துரையில் நந்தினி சேவியர் குறிப்பிடுவது போல், ஆசிரியர் தனக்குத்தெரிந்த அனைத்தையும் கொட்டித் தீர்த்து விட வேண்டுமென்ற முனைப்பில் நிகழ்ந்து விடுகின்றது. குறிப்பாக, தொகுப்பில் வந்த “இலுப்பம் பூக்கள்”, “ஒரு கதையின் கதை” என்பன ஒரே வார்ப்பாக கதைகளாக உள்ளன. கதையின் களம், பிரச்சினைகள், பாத்திரங்கள் குண இயல்புகள். பெயர்கள் (தனபால்) பதவிநிலை என்பன ஒத்த தன்மையன. வாசகனை அலைக்கழித்து சலிப்புக்குள்ளாக்காது இவற்றில் ஒன்றினைத் தவிர்த்திருக்கலாம். பல காத்திரமான மையக்கருத்துக் கொண்டவை கூட சிதைவுக்குள்ளாகி வெளிப்பாட்டுத்தன்மையை இழந்து விடுகின்ற அவலம் நிகழ்ந்து விடுகின்றது. அத்துடன் சில கதைகளின் தலைப்புக்களில் சிரத்தை காட்டுவது அவசியம்.

தொகுப்பில் இடம்பெற்ற நந்தினி சேவியரின் அணிந்துரை கருத்தாளமானது. அர்த்த புஸ்டியுடன் பலவற்றை சிந்திக்கவும் வைக்கின்றது. ஆசிரியரைப் புரிந்து கொண்டு கருத்துக்களை முன்வைத்துள்ளார். அவை எனக்கும் உடன்பாடானது தான்.

இத்தொகுப்பினூடாக நல்ல கதை சொல்லியாக தன்னை நிலைநிறுத்தியிருக்கும் மூதூர் மொகமட் ராபி இன்னும் தேடலுடன் கூடிய கவனத்தைச் செலுத்து வாராயின் நல்ல கதைகளை நிச்சயமாக அவரால் தர முடியும்.

ஜீவநதி 100 பதிவுகள்

OFFSET
SCREEN
DIGITAL

அச்சமைப்பின் புதிய பரமாணத்துடன்

மதி கலர்ஸ்

பிள்ளைகள்

திருமண அழைப்பிதழ்
காட்சியறை

📍 இல.10, முருகேசர் ஒழுங்கை, நல்லூர்

☎ 021 2229285, 077 7222259

✉ mathicolours@gmail.com

f mathicolours

📞 0702222259

